

அறிவுரைக்கொத்து

சுவாமி வேதாசலம்,

பல்லாவரம்.

ஓம்

அறிவுரைக்கொத்து

இது

பல்லாவரம்

சமரச சன்மார்க்க நிலையத்து

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் என்னும்

மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்டுப்,

பல்லாவரம்

சமரச சன்மார்க்க நிலையத்தின்கண் உள்ள

டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிடப்பட்டது.

February, 1921

விலை ஒன்றரை ரூபா

ஓம்

முகவுரை

கற்றூர் கல்லாதார் என்னும் இருதிறத்தார்க்கும் பயன்படும் பொருட்டுச், சென்ற சிலஆண்டுகளாக யான் இடையிடையே வெளியிட்டுவந்த துண்டுப்பத்திரங்களில்உள்ள பொருள்களே பெரும்பாலும் இந்நூலிலே தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை: 'சைவசமய பரிபாலனம்' 'ஆலயவழிபாடு' 'சிறுதேவதைகட்கு உயிர்ப்பலியிடலாமா?' 'சீவகாருணியம்' 'தமிழ்த்தாய்' 'அறிவுநூற்கல்வி' 'சகோதரர் ஒற்றுமை' 'வியாபாரக்கூட்டுறவு' 'பெண்மக்கள் கடமை' என்பனவாம். இவை பல்லாயிரக்கணக்காய்த் துண்டுப்பத்திரங்களாக அச்சிடப்பட்டுத் தமிழ்வழங்கும்நாடுகள் எல்லாவற்றினும் விலையின்றி வழங்கப்பட்டன. இவற்றைப் பதிப்பிட்டபோது இவற்றின் அச்சுக்கூலி கடிதக்கூலிகளைமட்டும் ஆங்காங்குள்ள நண்பர்கள் சிற்சிலர் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

இனித் துண்டுப்பத்திரங்களாக அல்லாமல், எனது ஞானசாகரப்பத்திரிகையில் யான் இடையிடையே எழுதிவெளியிட்ட வேறு சிலபொருள்களும் இந்நூலின்கண் ஊடேஊடே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை: 'கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு' 'கல்வியே அழியாச்செல்வம்' 'தமிழில் பிறமொழிக்கலப்பு' 'பெற்றோர்கடமை' என்பனவாம். இவற்றுட் 'கல்வியே அழியாச்செல்வம்' என்பதும், 'பெற்றோர் கடமை' என்பதும் என் அருமைத்திருமகள் நீலாம்பாள் அம்மை அவைக்களத்தில் விரிவுரை நிகழ்த்தும்பொருட்டு எழுதப்பட்டனவாகும்.

இந்நூலின்கண் அடங்கிய பதின்மூன்றுகட்டுரைகளும்இயன்றமட்டும் தூயதனித்தமிழில் எழுதப்பட்டிருத்தலோடு, எல்லாரும்

எளிதிற் கற்றுணரத்தக்க எளியநடையிலும் அமைந்திருக்கின்றன. மேலும், இவற்றிலுள்ள பொருள்களும் எல்லார்க்கும் விளங்குவனவாய் அவர்க்கு மேலும்மேலும் அறிவைவளர்க்கும் இயற்கை வாய்ந்துமிருக்கின்றன. யான் எழுதிய மற்றை நூல்களிற்பெரும்பாலன சிறிதேனுங்கல்வியறிவு பெற்றவர்களுக்கே பயன்படுவனவாயிருக்க, இந்நூற்கட்டுரைகள்மட்டும் எல்லார்க்தும் பயன்படும் இயல்புகண்டு எனக்கு நண்பராய் உள்ளார்பலரும் இவற்றையெல்லாம் ஒருங்குதிரட்டி ஒருநூலாகவெளியிடல்வேண்டுமென்றுகேட்டுக்கொண்டதற்குஇணங்கி இதனை அங்ஙனமே வெளியிடலானேன்.

இங்ஙனம்
வேதாசலம்

பல்லாவரம்
சமரசசன்மார்க்க நிலையம்,
சாலிவாகனசகம் ௲௮ச௱,
தைமீ

ஓம்

சைவசமயபரிபாலனம்.

"காகம் உறவு கலந்துண்ணக்கண்டீர்! அகண்டாகாரசிவ
போகம்எனும்பேரின்பவெள்ளம் பொங்கித்ததும்பிப் பூரணமாய்
ஏக உருவாய்க்கிடக்குதையோ! இன்புற்றிட நாம் இனிஎடுத்த
தேகம் விழும்முன் புசிப்பதற்குச்சேரவாரும்! செகத்தீரே!"

தாயுமானசுவாமிகள்.

'சைவசமயம்' என்பது 'சிவத்தை ஆராய்ந்து அறிந்த முடிபு அல்லது கொள்கை' என்று பொருள்படும்; இந்தக்கொள்கையைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுதலே சைவசமய பரிபாலனம் ஆகும். உலகத்திலே அளவிறந்த கொள்கைகள் இருந்தாலும், அவையெல்லாவற்றுள்ளுங் கடவுளைப்பற்றிய கொள்கையே சமயம் என்று பெரும்பான்மையும் எல்லாராலுங்கைக்கொள்ளப்பட்டுவருகின்றது. மனிதன் நிலையில்லாத வாழ்க்கை உடையவனாய் இருத்தலாலும், நோயுந் துன்பமுங் கவலையும் அடுத்தடுத்து வந்து அவனை வருத்துதலாலும், தனக்குத் துணையாக நினைத்த மனிதர்களுந் தன்னைப்போலவே நோய் முதலியவற்றால் வருந்தி நிலையின்றி மறைந்து போதலாலும் அவன் தன்னினுந் தன்னைப் போன்ற எல்லா உயிர்களினும் மேற்பட்டு உயர்ந்த ஒரு பேரறிவுப் பொருளான கடவுளின் துணையை நாடினவனாய் இருக்கின்றான். கடவுள் இல்லையென்று வலியுறுத்திப் பேசிவந்தவர்களுங் கூடப்

பெருந்துன்பங்கள் வந்து தம்மை மூடிக்கொண்டகாலத்தில் தாம்கொண்ட கொள்கையைப் பிசகென உணர்ந்து கடவுளை நம்பத்தலைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். கடவுளிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாத அருகரும், பௌத்தருங் கூடத் தமக்கு மேற்பட்டதுணையை நாடினவர்களாய்த் தம் சமயகுரவரையே கடவுளாக எண்ணி வழிபட்டு வருகின்றனர். தம்மையே கடவுளாக நினைப்பவர்களுங் கூடத் தமது கொள்கையை அனுபவப்படுத்திக்கொள்ள முடியாமைகண்டு ஏதாவதொன்றைத் தமக்கு மேற்பட்டதாகவைத்து வணங்கி வருகின்றார்கள். இங்ஙனமாக ஒன்றோடொன்றுமாறுபட்ட கொள்கை உடையவர்களெல்லாரும் கடைசியாகக் கைக்கொண்டது 'தமக்கு மேற்பட்ட ஒரு பேரறிவுப்பொருள் வணக்கமே' ஆகும். இம் முடிந்தகொள்கையில் எல்லாச்சமயிகளும் உடன்பாடு உடையவராய் இருக்கின்றனர்.

இனி, மக்கள் எல்லாரும் இங்ஙனந் தம்மின்மேற்பட்ட ஒரு பேரறிவுப் பொருளின் உதவியை விரும்பி நிற்றல் எதன் பொருட்டு என்று ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், அவர் தமது துன்பத்தை நீக்கிக்கொள்ளுதற்கும் இன்பத்தைப்பெறுதற்குமேயாம் என்னும் உண்மை வெளியாகின்றது. மக்கள் மாத்திரமேயல்ல, மக்களினுந்தாழ்ந்த எல்லா உயிர்களுங்கூடத் தமது துன்பத்தைப்போக்கி இன்பத்தை ஆக்கிக்கொள்ளவே முயன்று நிற்கின்றன. இங்ஙனம் நம் கண்ணெதிரே காணப்படுகின்ற இவ்வனுபவத்தைக்கொண்டு, எல்லா உயிர்களும் இப்போது துன்பக்கயிற்றாற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும், இத்துன்பக்கயிற்றை அறுக்கவும் இன்பவெள்ளத்தைப்பருகவுந் தம்மால் ஆகாமை

யின் அதனினின்றும் தம்மைவிடுவித்து இன்பத்தை ஊட்ட வல்ல முழுமுதற்கடவுளின் உதவியைப் பெறுதற்கு அவைபெரிதும் விரும்பிநிற்கின்றனவென்றும் நாம் தெளிவாக அறிந்துகொள்கின்றனம் அல்லமோ? இன்னும், இறப்புப்பிறப்பு நோய் மூப்புக்கவலை இழப்புமுதலான பலதிறப்பட்ட வடிவங்களிற்றோன்றும் துன்பங்கள் அத்தனையும் எல்லா உயிர்களையும் வருத்திவரக் காண்கின்றோமாதலால், இத்துன்பங்கள் உடையோர் வேறுவகையில் எவ்வளவு உயர்ந்தோராயினும் உயிர்களேயல்லாமற் கடவுளாகமாட்டார். இவ்வுயிர்களை இத்துன்பத்தினின்றும் மீட்டு இவற்றிற்கு இன்பத்தைத்தருங் கடவுள் ஒருவரே எவ்வகைத்துன்பமும் இல்லாதவர், எல்லா இன்பமும் ஒருங்கே உடையவர். இதுவே கடவுளுக்கு உண்மையான தன்மையென்பதை எல்லாச்சமயிகளும் உடன்பட்டு உரைப்பார்களாயினும், சைவசமயத்தில்மாத்திரம் அவ்வுண்மை முன்னுக்குப்பின்மாறில்லாமற் காணப்படுகின்றது; மற்றைச்சமயத்தவர்களோ இறப்புப் பிறப்புமுதலான மேற்கூறியதுன்பங்களிற்கிடந்து உழன்றவர்களை அவரவரிடத்துள்ள சிற்சில சிறந்தகுணங்களைக்கண்டும் வலிய செய்கைகளைக் கண்டும் முழுமுதற்கடவுளாகத் துணிந்து வணங்கி வருகின்றனர். நாடக அரங்கத்தில் அரசவேடந்தாங்கி வந்து ஆடுவோன் உண்மையில் அரசன் ஆகாமைபோல, இறைவனருளாற் சிற்சில உயர் குணச்செய்கைகளைப்பெற்றவர்கள் அவற்றால் அவ்விறைவனைப்போல் மதிக்கப்படினும் அவர் உண்மையில் அவ்விறைவனாகமாட்டார். சைவசமயிகள் வணங்கிவருவது இன்பவடிவான கடவுளையே யல்லாமற் பிறஉயிர்

களை அன்றென்பதற்கு அடையாளம் என்னென்றால், அன்பு அல்லது இன்பம் என்றுபொருள்படும் சிவம் என்னுஞ் சொல்லையே முழுமுதற்கடவுளுக்குச் சிறப்புப்பெயராகவைத்து வழங்குவதும், அச்சிவத்திற்கு இறப்புப்பிறப்பு முதலான எவ்வகைத்துன்பமும் சிவபுராணங்களிற் காணப்படாமையுமே சான்றும். இவ்வுண்மையை வலியுறுத்தும் பொருட்டே,

"யாதொருதெய்வங்கொண்டீர் அத்தெய்வமாகி யாங்கே
மாதொரு பாகனார்தாம்வருவர்; மற்று அத்தெய்வங்கள்
வேதனைப்படும் இறக்கும் பிறக்கும் மேல்வினையுஞ் செய்யும்;
ஆதலால் இவையிலாதான் அறிந்தருள் செய்வனன்றே."

என்று சிவஞானசித்தியாரிலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

இங்ஙனம் இன்பவடிவாக விளங்கும் முதல்வனையே வணங்கும் சைவசமயிகள் எவ்வுயிர்க்கும் இன்பத்தையே செய்யக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருத்தலால், இன்பத்திற்கு மாறான துன்பத்தைத்தருங் கொலைத்தொழிலை எவ்வுயிர்களிடத்துஞ் செய்யாதவர்களாயும் அக்கொலைத்தொழிலால் வரும் ஊனைத்தின்னாதவர்களாயும் சீவகாருணிய ஒழுக்கத்தில் தலைசிறந்து நிற்கின்றார்கள். சீவகாருணிய ஒழுக்கம் மற்றைச்சமயத்தவராலும் கைக்கொள்ளப்படினும், அது சைவசமயிகளுக்கே பழமைக்காலந்தொட்டுச் சிறந்த உரிமையாகிவருகின்றது. மற்றைச்சமயத்தவரும் தம்மிற் புலால் தின்னாத ஒருவரைப்பார்த்து 'அவர் சைவராகிவிட்டார்' என்று சைவப்பெயராற் கூறுதலின், சீவகாருணிய வொழுக்கம் சைவசமயிகளுக்கே சிறப்புரிமைப் பொருளாய் விளங்குகின்றது.

இனி, இங்ஙனமெல்லாம் பலவகையாலும் உயர்ந்த சைவசமயத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் வழிகள் என்னென்றால், சைவசமயத்திற்பிறக்குந் தவம்பெற்றவர்கள் முதலிற் றம்மால் வணங்கப்பட்டுவரும் முழுமுதற் கடவுளான சிவத்தின் இயல்புகளை அறிந்தோரிடத்தும் நூல்களிடத்துங் கேட்டும் படித்தும் நன்கு அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். பெண்பாலரே பிள்ளைகளின் நல்லறிவுவளர்ச்சிக்கும் நல்லொழுக்கத்திற்குங் காரணராக இருத்தலால், பெண்மக்களுக்குச் சைவசமய நூல்களையும் நல்லொழுக்கங்களையும் அறிந்தோர் வாயிலாகக் கற்பித்துவருதல் வேண்டும். ஆண்பிள்ளைகள் மற்றக்கல்வியோடு சைவசமய உணர்ச்சியும் பெற்றுவரும்படி கல்விச்சாலைகள் ஆங்காங்கு திறப்பித்து அதனைச் செவ்வையாகப் புகட்டிவருதல் வேண்டும். தேவார திருவாசகங்களுக்குப் பொருள் தெரிந்து கொள்வதோடு இனிய குரலில் அவற்றை இசையுடன் ஓதுவதற்கும் ஒவ்வொருவரும் பழகிக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இனி, ஓர் உயிரையுங் கொலைசெய்யாமையும், கொன்று அதன் ஊனைத் தின்னாமையும் சைவசமயத்திற்குச் சிறந்த அறமாய் இருத்தலால், எல்லாருஞ் சீவகாருணிய வொழுக்கத்தைக் கைப்பற்றியொழுகும்படி எவ்வெவ்வகையால் முயற்சி செய்தல் வேண்டுமோ அங்ஙனமெல்லாம் செய்து அதனை எங்கும் பரவச்செய்தல் சைவர்க்கு இன்றியமையாத கடமையாய் இருக்கின்றது.

இனித், தமிழ் மொழியின் அமைப்பும் அதன் இயற்கையும் சைவசமய உண்மையோடு மிகவும்

ஒன்றுபட்டிருத்தலால், அதனை எல்லாரும் நன்றாகக் கற்று வேறுமொழிக் கலப்பில்லாமற் செவ்வையாகப் பேசவும் எழுதவும் அதிற் புதிய புதிய நல்ல நூல்கள் இயற்றவும் பழகிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். தமிழ் அல்லாத மற்றமொழிகளில் வருத்தப்பட்டுச் சொல் லும் சொற்களும் கோபம் துன்பம்வந்தாற் பிறக்கும் உரத்த ஓசைகளும் இளைத்த ஒலிகளும் நிரம்பிக் கிடத்தலால் அவையெல்லாம் செயற்கைமொழிக ளென்றும், தமிழில் வருத்தமின்றி இயல்பாற்பிறக் குஞ்சொற்களே நிறைந்து கோபத்தாற் பிறக்கும் வெடிப்போசையும் துன்பத்தாற்பிறக்கும் இளைப் பொலியும் இன்றி, எல்லாம் இனிய குணத்திற்பிறக் கும் மெல்லோசைகளாய் இருத்தலின் தமிழ் இன்ப வடிவாய் விளங்குஞ்சிவத்தோடு ஒத்த இன்பம்வாய்ந்த தெய்வமொழியாம் என்பதைச் சைவசமயிகள் கருத் திற் பதியவைத்து அதனை வளரச்செய்தற்கான எல் லா முயற்சியுங் குறைவறச் செய்தல்வேண்டும்.

நம் செந்தமிழ்மக்களில் நூறாயிரம்பேர்க்கு இரண்டுமூன்று பேரே சிறிது படித்தவர்களாயிருக் கின்றார்கள்; மற்றவர்கள் எல்லாரும் கல்வியறிவு இல் லாதவராயும், அறியாமைச்சேற்றிற் புதைந்தவராயும் இருக்கின்றனர். உலகத்தில் இவ் விந்தியநாட்டைத் தவிர மற்றைப்பெரும்பாகங்களில் இருப்பவர்களெல் லாம் கல்வியிலும் ஞானத்திலும் உழவிலும் கைத் தொழிலிலும் வியாபாரத்திலும் நாளுக்குநாள் மேம் பட்டுவர நமது நாட்டிலுள்ளவர்கள்—அவர்களிலும் தமிழர்கள், இவற்றில் மிகவுந் தாழ்ந்தநிலைமையிலிருக் கின்றனரே! இவர்களை இனிக் கல்விச்சாலைகளுக்கு

அனுப்பிக் கல்விகற்பித்தல் இயலாதாகலின், ஊர்கள் தோறும் நகரங்கள்தோறும் சபைகள் வைப்பித்து அவற்றின்வாயிலாகத் தமிழுஞ்சைவமும் உணர்ந்த அறிஞரைப் பலஇடங்கட்கும் அனுப்பித் தமிழ்நூற் பொருள்களையும் சைவநூற்பொருள்களையும் விளக்கமாக அறிவுறுத்திவருதல் இப்போது உடனே செயற்பாலதான நன்முயற்சியாகும். தமிழ்கற்றோர் தொகை மிகவுஞ் சுருங்கிப்போதலால், 'தமிழ் அறிஞர்க்குப் பொருள் ஏன் வேண்டும்?' என்று எளனமாய் உரையாமல், அவர்க்கு ஏராளமாய்ப் பொருளுதவிசெய்து கல்வியில் எல்லையின்றிக்கற்று அதனைப் பிறர்க்கும் பயன்படுத்தும்படி அவருக்கு மனக்கிளர்ச்சியினை விளைவித்தல்வேண்டும்.

இனிச் சிவாலயங்களில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் திருவுருவங்கள், இறைவனுக்கு என்றும் உரிய அருளுருவத்தையும், அன்பர்க்கு அருள்செய்யும் பொருட்டு முதல்வன் ஒரொருகாற்கொண்ட திருவுருவத்தோற்றங்களையும் அன்பர்க்கு நினைவில்எழுப்புதற்பொருட்டு அமைத்தவடிவங்களேயாகும். இவ்வடிவங்களை வணங்கச்செல்லும் அன்பர்கள் இவற்றைக்கண்டவுடன் ஐயன் அருள்உருவங்களை நினைத்தவராகி அகங்குழைந்து உருகுவர். ஆண்டவனதருளுருவத்திற்குச் செய்யும் பாவனையாகத் தம் அன்பினாற் பூவும் நீரும் இட்டு ஆடைபணிகலன்கள் சாத்தி அவ்வடிவங்களை வணங்குதலும் அவ் அன்பிற்கு அடையாளமாகும். இறைவனருளைப்பெறுதற்கு ஞானமும் அதன்வழித் தோன்றும் பேரன்புமே காரணங்களாதலாலும், இக் காலத்தில் மக்களிற் பலவகைக்கூட்டத்தாரும் அறி

வைப்பெருகச்செய்து அறிவாலும் அன்பாலும் ஆண்டவனை அடைதற்கு மிக முயன்றுவருதலாலும் சைவசமயிகளான அறிஞரும் ஞானமார்க்கத்திற் றமது கருத்தை மிகுதியாய்ச் செல்லவிடுதல்வேண்டுமேயல்லாமல், வெறுங் கர்மமார்க்கத்திற்புகுந்து அலங்காரங்களின் பொருட்டுந் திருவிழாக்களின் பொருட்டும் ஆயிரக்கணக்காகவும் இலட்சக்கணக்காகவும் போட்டியிட்டுக்கொண்டு பொருள்களைச் செலவழித்துச் செருக்கடையலாகாது. எல்லாவுலகங்களையும் எல்லாப் பொருள்களையும்உடைய பெருஞ்செல்வரான நம் ஆண்டவனுக்கு ஏழைமனிதன் தான் நல்லவல்லாவழிகளில் ஈட்டியபொருளைத் திரள்திரளாகக் கொடுத்தாலும் அவன் அதனைக்கண்டு ஏமாறித் தனது அருளைக் கொடுத்துவிடுவான் அல்லன். நம் ஐயனுக்குவேண்டுவன அன்பும் அன்பொழுக்கமுமேயாகும். அதுபற்றியன்றோ அப்பர்சுவாமிகளும்,

“நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும் பொன்னார்சடைப் புண்ணியன்
பொக்கம் மிக்கவர் பூவும் நீருங்கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர்தமைநாணியே”

என்று அருளிச்செய்தனர்கள்.

ஆதலால், ஆலயங்களுக்குச் செய்யுஞ் செலவை இயன்றமட்டுஞ் சிறுகவே செய்து, மிச்சப்பெரும் பொருளைச் சிவஞான வளர்ச்சிக்கும் சிவஞானிகட்கும் பழுதுபட்ட கோயில்கள் சத்திரங்கள் குளங்கள் சோலைகள் பாட்டைகள் முதலியவற்றின் திருப்பணிகட்குஞ் செலவுசெய்து சைவர்கள் எல்லாரும் சிவபெருமான் திருவருளைப் பெறுவார்களாக!

ஆலயவழிபாடு.

" மூர்த்திதலந்தீர்த்தம் முறையாற் றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே"—
தாயுமானசுவாமி.

தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஒளவையார் "ஆலயந்தொழுவது சாலவும் நன்று" என்று அருளிச்செய்திருக்கின்றார். 'கோயிலுக்குச்சென்று கடவுளை வணங்குவது மிகவும் நல்லது' என்பதே அத்திருவாக்கின் பொருளாகும். மறற விடங்களி லிருந்து செய்யும் வழிபாட்டைக்காட்டிலுங் கோயி லுக்குச் சென்று அங்கே கடவுளுக்குச்செய்யும் வழி பாடு ஒன்றே சிறந்ததாம் என்பது அதனால் தெளி வாகப் புலப்படுகின்றது. கடவுளையன்றி வேறெதனை யுங் காணமாட்டாத முற்றுணர்வுடையோர்க்குக் கோயிலிற் செய்யப்படும் வழிபாட்டிற்கும் வேறிடங் களிற் செய்யப்படும் வழிபாட்டிற்கும் வேறுபாடு சிறி துந்தோன்றாதாயினும், உலகங்களையும் உலகத்துப் பொருள்களையுமே எந்நேரமும் நினைத்துக்கொண் டிருக்கும் மற்றை எல்லார்க்கும் திருக்கோயில் வழி பாட்டைத் தவிரக் கடவுளைநினைந்து உருகுதற்கு வேறு வழி சிறிதுமே இல்லை. கோயில் அல்லாத மற்ற இடங்களெல்லாம் உணவுதேடுதற்கு இசைந்த முயற்சி களும், தேடிய பொருள்களை வைத்து அநுபவித்தற்கு இசைந்த முயற்சிகளுமே நடைபெறுந் தன்மையுடை யனவாய் இருக்கின்றன. அந்த முயற்சிகள் நடக்கும் இடங்களிலே செல்பவர்களுக்கு அங்கேயுள்ளபொருள் களைப் பற்றியநினைவும், அம்முயற்சிகளைப்பற்றிய

நினைவுகளுமே அடுத்தடுத்து உள்ளத்தில் தோன்றும். மாம்பழம் விற்குங் கடைப்பக்கமாய்ச் செல்வோனுக்கு மாம்பழத்தைப்பற்றிய நினைவும், சாராயம் இறைச்சி கஞ்சா அவின் முதலான தீய பண்டங்கள் விலையாகும் அங்காடிவழியே செல்வோர்க்கு அவற்றைப்பற்றிய நினைவுகளும், புழுகு மருக்கொழுந்து சந்தனக்கட்டை முதலான நறுமணங்கமழும் இனிய பண்டங்களுள்ள இடங்களிற் செல்வோர்க்கு அவற்றைப்பற்றிய நினைவுகளும், பயன் மிகுந்த கல்விப்பொருளை ஊட்டும் பள்ளிக்கூட வழிச்செல்வோர்க்குக் கல்வியின் அருமையைப்பற்றிய நினைவும், ஒருவர் பிணமாய்க்கிடக்க அவரைச்சூழ்ந்து சுற்றத்தார் ஓவென்றலறும் வீட்டின் ஓரமாய்ச் செல்வோர்க்கு நிலையாமையைப்பற்றிய நினைவும், அழகுமிக்க இருவர் மணஞ்செய்ய அவரைக் கண்டு எல்லாரும் மகிழ்ந்திருக்கும் வீட்டின்பக்கத்தே செல்வோர்க்கு அவ்வின்பத்தைப்பற்றிய நினைவுந் தோன்றுதலைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கின்றனம் அல்லமோ? இவற்றைப்போலவே கடவுளைத்தொழுதற் கென்று ஆங்காங்கு அமைத்திருக்குங் கோயில்களான பரிசுத்த இடங்களுக்குச் செல்லும் நல்லோர்க்குக் கடவுளைப்பற்றிய நினைவும் இடைவிடாது தோன்றுவதாகும். உலகவாழ்வென்னுந் துன்பத்திற்கிடந்து உழன்றுகொண்டு கடவுளை நினைத்தற்கு இடமின்றி வருந்தும் மக்களுக்கு இடையிடையே நம் ஐயனைப்பற்றிய எண்ணத்தை எழுப்பும் பொருட்டாகவே ஓர் ஊரிற் பல இடங்களிலுங் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோயில்களே இல்லாத நாடுநகரங்களில் இருப்பவர்களுக்குக் கடவுளைப்பற்றிய நினைவு சிறிதுந்

தோன்றுதாகையால் அவர்கள் மிருகங்களினுங் கடைப் பட்டவராவார்கள்; உயர்ந்த நினைவில்லா அவர்கள் தங்கியிருக்கும் அவ்விடங்கள் விலங்குகள்குடிகொண் டகாடுகளையே ஒப்பனவாகும். இவ்வுண்மையினை உணர்த்துதற்கன்றோ

"திருக்கோயில் இல்லாத திருவில்ஊரும் திருவெண்ணீ றணியாத திருவிலூரும், பருக்கோடிப்பத்திமையிற் பாடா ஊரும் பாங்கினொடுபலதளிகள் இல்லாஊரும், விருப்போடு வெண்சங்கமூதாவூரும் விதானமும் வெண்கொடியு மில்லா வூரும், அருப்போடு மலர்பறித்திட் டுண்ணாவூரும் அவையெல் லாமூரல்ல அடவிகாடே"

என்னுந் திருவாக்கும் எழுந்தது?

"திருநீறு அணியாத நெற்றியைச்சுடு, சிவா லயம் இல்லாத ஊரைக் கொளுத்து." என்னும் உப நிடதத்திருவாக்கும் இவ்வுண்மையினையே அறிவிப்ப தாகும்.

இனி, மனஉறுதி உடையவர்கள் எந்த இடத்தி லிருந்துங் கடவுளை நினைக்கலாமாகையால், கடவுளைத் தொழும்பொருட்டுக் கோயிலுக்குத்தான் செல்லல் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தியுரைத்தல் என்னை யெனின்; மேலே சொல்லியபடி கோயிலைத்தவிர மற்ற எல்லா இடங்களும் வேறுவேறு நினைவுகளை உள்ளத்தில் எழுப்பி மனவுறுதியைச்சிதைப்பனவாய் இருத்தலால், நம்மனோரில் எவ்வளவு மனத்திட்பம் வாய்ந்தவர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் மற்ற இடங் களிலிருந்து கடவுளை நினைக்கப்புகுவார்களாயின், அவர்களைச் சுற்றிலும் நடக்கும் உலகமுயற்சிகளா லும், அவ்வவ்விடங்களைப்பற்றிய எண்ணங்களாலும்

அவர்களுடைய நினைவு கலந்து பழுதுபட்டுப்போகும். மேலும், அத்தனை மனவுறுதி வாய்ந்தவர்கள், பலருங் கடவுளைத்தொழுதற்கென்று இடமாக வகுக்கப்பட்டமையாற் பலரின் தூயநினைவுகளால் மிகவும் பரிசுத்தமாய் விளங்குந் திருக்கோயிலின் உள்ளேசென்று நம் ஆண்டவனை வணங்குவதற்குப் பின் வாங்குவதுங் கூசுவதும் அருவருப்பதும் ஏன்? மிகப்பரிசுத்தமானகோயிலை வெறுப்பது மனவுறுதிக்கு அழகாகுமா? பலருடைய நினைவாற் கடவுளுக்கென்றே சிறப்பாக அமைக்கப்பட்ட கோயிலிற்சென்று வனங்குவதால் மனவுறுதியுடையார்க்கு அவ்வுறுதி மேன்மேலும்உரம் பெற்று விளங்குவதோடு, அவரது நினைவும் அங்குள்ள இறைவன் திருவுருவத்தை நேரேகண்டு மகிழ்ந்து திருவருள் இன்பத்திற் படிந்திருக்குமன்றோ? ஆகையால், மனவுறுதியுடையவர்களுக்கும் திருக்கோயில் வழிபாடு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதேயாம் என்க. அளவற்ற மனவுறுதியும் கரைகடந்த அன்பும் தூயஉள்ளமும் தூயஅறிவும் நிறைந்த திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் முதலான மேலோரே கோயில்கடோறுஞ்சென்று நம் ஐயனை வணங்கிவந்தனராயின், தாழ்ந்ததரத்திலுள்ள மற்றவர்கள் திருக்கோயில் வழிபாட்டைக் குறைவாகக் கருதுவதும், அதனை எளனஞ்செய்வதும் எவ்வளவு பொல்லாத குற்றமாய் முடியும்!

அப்படியானாலும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம் பொறிகளுக்கும் மனத்திற்கும் புலனாகாமல் அறிவுவடிவாய் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போல் எங்கும் பிரிவறநிறைந்து நிற்கும் இறைவனை

அவ் அறிவுவடிவாகவே நினைத்து வணங்காமல், கல்லி னாலுஞ் செம்பினாலும் உருவாக்கப்பட்ட உயிர் அற்ற வடிவங்களில் வணங்குவது குற்றமாகாதோவெனின்; குற்றமாகாது. சிறுகுழந்தையாய் இருந்த பருவத்தி லே தன் தாய்தந்தையரைப் பிரிந்து தூரதேசத்திலே பிறரால் வளர்க்கப்பட்ட ஒரு சிறுவன் பருவம் முதிர முதிர அறிவும் முதிரப்பெற்றவனாய்த் தன் தாய் தந்தையரைக் காணவிரும்பியபோது, அவனை வளர்த் துவந்தவர் அவன் றாய்தந்தையர் படத்தைக்காட்ட அவன் அதில் அவர்களைக்கண்டு வணங்கி அகம்மகிழ்ந் ததுபோல, எல்லையின்றி எங்கும் நிறைந்த இறை வனைப்பிரிந்து அவனது திருவருள்வடிவைக் காண மாட்டாமல் அறியாமையிற் கட்டுண்டு கிடக்கும் நம் மனோர்க்குச் சிறிது சிறிதாக அறிவை விளங்கச் செய்து வரும் திருஞானசம்பந்தர், மெய்கண்டதேவர் முதலான நம் வளர்ப்புத் தந்தைமார் நமது அவாவினை அறிந்து தாம் கண்ட நம் ஐயன் அருள்வடிவைக் கல் லினுஞ் செம்பிலும் அமைப்பித்துக்காட்ட அதனைக் கண்டு வணங்கி அதன் வழியே நம் ஐயனை அறிந்தவர் களாய் அகங்களித்து வருகின்றனம் அல்லமோ? படத்தின்கண்ணே தம் உருவங்களைக்கண்டு தம் புதல்வன் மனம் மகிழ்ந்து வணங்குகின்றான் என்ப தைத் தூரதேயத்திலுள்ள அவன் பெற்றோர்கள் அறிந்து அவனது அன்பிற்குத் தாமும் மனம் மகிழ் வார்களேயல்லாமல் அவன்மேற் சினங்கொள்வார் களோ? இங்ஙனமே, நாமும் நம் ஐயன் அருள்வடி வை நேரேகாண இயலாமையால், அதனை நம் ஆசிரி யர் உதவிகொண்டு கல்லினுஞ் செம்பினுங் கண்டு அன்

பால் அகந்துளும்பி வழிபட, அதனை அறியும் நம் ஆண்டவன் அதற்கு மகிழ்ந்து அவ்வழிபாட்டினை ஏற்றுக்கொண்டு நம்மைப்பாராட்டிச்சீராட்டி வருவான் என்பது திண்ணம். நம் முழுமுதற் றந்தையின் இரக்கத்திற்கு ஒருவரம்பேயில்லை. சிற்றறிவினரும் ஏழை மக்களுமான நாம் நம் பெருமானை அடைதற்பொருட்டு, இத்துன்பக்கடலின்கண் அவன் திருவுருவ அடையாளங்களாகிய தெப்பங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு தத்தளித்து வருவதைக்கண்டு, அவன் நம்மேல் மிகவும் இரக்கம் உடையனாகி நமக்குத் தனது அருளை வழங்கி நம்மை இப்பிறவிக்கடலினின்றுங் கரையேற்றித் தனது பேரின்பநாட்டில் வாழ்விப்பானே யல்லது, நம்மேற்சினந்து நம்மை அதன்கண் அமிழ்த்தித் தாழ்விப்பான் அல்லன். ஆதலால், முழுமுதற்கடவுளான நம் ஐயனைச் சேருங்கருத்தோடு அவன் அருள்வடிவிற்கு அடையாளங்களாகக் கல்லிலுஞ் செம்பிலும் அமைத்த திருவுருவங்களை வணங்கிவருதல் சிறிதுங் குற்றமாகமாட்டாதென்க. திருக்கோயிலிலுள்ள திருவுருவங்கள் ஈசனையறிதற்கு வைத்த குறிகளேயல்லாமல் வேறல்ல. இவ்வுண்மை,

> "குறிகளும் அடையாளமுங் கோயிலும்
> நெறிகளும் அவன் நின்றதோர் நேர்மையும்
> அறிய ஆயிரம் ஆரணம் ஓதினும்
> பொறியிலீர்மனம் என்கொல்புகாததே."

என்னும் அப்பர்சுவாமிகள் திருவாக்கின்கண் நன்கு விளக்கப்பட்டமை காண்க.

இனி, முழுமுதற்கடவுளாகிய நம்சிவபெருமானையன்றி, வேறு நம்போன்ற சிற்றுயிர்களின் வடிவங்

களைக் கல்லிலுஞ் செம்பிலுஞ் செய்து வைத்துக் கொண்டு அவற்றை வணங்குதலே பெரிதுங் குற்ற மாவதாம். மாரி கூளி எசக்கி கறுப்பண்ணன் மதுரை வீரன் முதலிய ஆவேசங்களெல்லாம் நம்போற் குற்ற முடைய சிற்றுயிர்களாதலின் அவற்றைத் துணையாகக் கொள்வது, ஒரு குருடன் மற்றொரு குருடனைத் துணை கூட்டிச்சென்று இருவரும் பள்ளத்தில் வீழ்ந்ததற்கே ஒப்பாம். விவிலியநூலிலுங் கடவுளுக்கு மாறான உருவங்களை வணங்குதல் ஆகாதென்று சொல்லப்பட் டதேயல்லாமல், கடவுளின் திருவுருவத்தை வழிபடு தல் வழுவென்று கூறப்பட்டதில்லை. ஈசாவாசியோப நிடதத்தின் ஒன்பதாவது மந்திரமும் "அறியாமை யோடு கூடியசிற்றுயிரின் வடிவங்களை வணங்குபர் கள் இருள்நிறைந்த நரகத்திற்குச் செல்கின்றார்கள்." என்று இங்ஙனமே கூறுகின்றது. ஆகையால், முழு முதற் பழம்பொருளின் உண்மை அருள்வடிவாய் அம் மையப்பராய் நின்ற திருவுருவத்தையும், அம்முதற் பொருளின் பேர்அருள் விளக்கத்திற்கு இடமாய் மேலோராற் பண்டைக்காலந்தொட்டு வணங்கப்பட்டு வரும் பிள்ளையார் முருகப்பிரான் முதலானோர் திரு வுருவங்களையும், இவர்களின் அருள்வழிப் பட்ட அடி யார் திருவுருவங்களையும்அன்றி வேறு எவற்றையும் வணங்குதல் சிறிதும் ஆகாது என்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் மிகவும் பரிசுத்தம் உடையதாய் விளங் கும் ஆலயத்தினையும், அதனுள் நிறுத்தப்பட்டிருக் கும் அருள் அடையாளங்களையும் சிவமென்றே நினைத் து உள்ளங்கரைந்துருகி வணங்கவே, கன்றை நினைந்த

புனிற்றுப்போல ஈசன் அக்குறிகளில் விளங்கியிருந்து அவர்க்கு அருள் வழங்குவன். இதற்குத்

"திருக்கோயில் உள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச்
சிவனெனவே தேறினர்க்குச் சிவன் உறைவன் ஆங்கே"

என்னுந் திருவாக்கேசான்றாகும். சூரியன் ஒளியில்எங்குமுள்ள நெருப்பானது சூரியகாந்தக் கண்ணாடியில் விளங்கித்தோன்றினாற்போல, எங்குமுள்ள இறைவன் அன்பர்களின்வேண்டுகோளுக்குஇணங்கி இவ்வாலயத் திருவுருவத்தின் கண்ணும் விளங்கித்தோன்றினான் என்று உண்மையாகஎண்ணி வழிபடுவார்க்கு அவன் அங்கு முனைத்துத்தோன்றி அருள்புரிதல் திண்ணம். ஆனால், நம்மனோரிற் பலர் தாம் கோயிலுக்குச்சென்று கடவுளை வணங்குவதாக வெளியே பெருமைபேசிக் கொண்டாலும், உண்மையில் அவர்கள் அவ்விடத்தைக்கோயிலாகவும் அதனுள்ளிருக்குந் திருவுருவத்தைக் கடவுளின் அருளுருவ அடையாளமாகவும் நினைத்து நடக்கின்றார்களென்று நம்மால் நம்பக்கூடவில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் கோயிலின் உட்சென்றால் அடக்க ஒடுக்கமும், ஐயன் திருவடியிற் சிந்தையும் வையாமல், வீண்கதையும் வம்புவழக்குகளும் மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குகளும் தமக்கு முன்உபசாரஞ்செய்யவில்லையென்னும் வீம்புமான இவற்றைப் பேசுதலிலும், ஒருவரோடொருவர் சிரித்துப் பகடி பண்ணுதலிலும், அன்பர்கள் அருவருக்கத்தக்க இன்னும் பலவீணான செயல்களிலுஞ் சிந்தைவைத்துப் பெருங்குற்றங்களை மூட்டைமூட்டையாகத் தொகுத்து வைக்கிறார்கள். அந்தோ! உலகத்திலே அழிந்து போகுஞ் செல்வப்பொருள் சிறிது உடையவர்களைக்

கண்டாலும் அவர்கள் முன்னிலையிற் கைகட்டி வாய் புதைத்துச் செல்லும் மாந்தர்கள், அளவிறந்த அண்டங்களையும் அவ்வண்டங்களில் உள்ள அளவற்ற பொருள்களையும் உடைய எல்லாம்வல்ல தலைவரான நம் ஆண்டவன் முன்னிலையிற் செல்லுங்கால் எவ்வளவு அடக்க. ஒடுக்கமும் அன்பும் பணிவும் உடையராக இருத்தல்வேண்டும்! தம்தலைவராகிய கடவுள் இவ்வாலயத்துள் எழுந்தருளியிருக்கின்றாரென்று அவர்கள் உண்மையாகவே நினைத்திருந்தால் ஆ! இவர்கள் இப்படியெல்லாஞ் செய்வார்களா! இதற்கு முன்னெல்லாம் இவர்கள் இங்ஙனம் அறியாமையாற் குற்றமாக நடந்தாலும், இனியேனும் செருக்குஅற்று அடக்கமும் அன்பும் பணிவும் பூண்டு, ஐயன் முன்னிலையில் அகம் நெக்கு நெக்கு உருகக் கண்ணீருங் கம்பலையும் உடையராய் அவன் புகழ்பாடி அவனது திருவருட்பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றுப் பிழைத்திடுவாராக!

சிறுதேவதைகட்கு உயிர்ப்பலி இடலாமா?

"எவ்வுயிரும் என் உயிர் போல் எண்ணி இரங்கவும் நின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே."—தாயுமானசுவாமி

கல்வியறிவும் நல்லோர் சேர்க்கையும் இரக்கமான நெஞ்சமும் இல்லாமையால், நிரம்பவுந் தாழ்ந்தநிலைமையிலுள்ள மனிதர்கள் தாம் தாம் தமது குலதெய்வமாகக்கும்பிட்டுவரும் காளி பிடாரி மாரி குரங்குண்ணி எசக்கி கறுப்பண்ணன் மதுரைவீரன் முதலான சிறுதேவதைகளுக்கு அளவிறந்த கோழி ஆடு எருமை முதலான குற்றமற்ற பிராணிகளைவெட்டிப் பலிஇடுகிறார்கள். தாழ்ந்த நிலைமையில் உள்ள ஏராளமான மனிதர்கள் இங்ஙனஞ் செய்து வருதலைப் பார்த்துப், 'பன்றியோடு கூடிய கன்றும்' செயல் மாறுபட்ட பான்மைபோற் சைவவேளாளர் சிலரும் பார்ப்பனர் சிலரும் இச்சிறுதேவதைகளை வணங்கப்புகுந்து இவர்களும் மேற்சொன்ன ஏழைப்பிராணிகளின் கழுத்தை அறுத்து அவற்றைப் பலி ஊட்டுகிறார்களாம். உயிர்க்கொலையாகிய புலைத்தொழிலைச் செய்யும் தாழ்ந்த வகுப்பாரைப்போலவே உயர்ந்த வகுப்பாரும் செய்யத் தலைப்பட்டால், உயர்ந்தோர் இவர் தாழ்ந்தோர் இவர் என்று எங்ஙனம் பகுத்துச்சொல்லக்கூடும்? உயர்ந்தோரும் தாழ்ந்தோராய்மாற உலகம் எங்கும் பாவமாகிய இருள்

அன்றே பரவும்! மனிதரிற்பலர் தாழ்ந்தோர் ஆனதும் சிலர் உயர்ந்தோர் ஆனதும் அவரவர் குணத்தினாலும் செய்கையினாலும் அறிவினாலுமே என்பது எல்லார்க்கும் எல்லா நூலுக்கும் உடன்பாடாம். தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த திருவள்ளுவரும் இதனாலன்றே

"பார்ப்பான், பிறப்பொழுக்கங் குன்றக்கெடும்" என்றும்
"பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யால்" என்றும்
"மேலிருந்தும் மேல் அல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்துங்
கீழ்அல்லார் கீழ் அல்லவர்"

என்றும் அருளிச்செய்தனர்? இழிகுணங்களும் இழிந்த செய்கைகளும் உலகிற் கணக்கற்றனவாய்ப் பெருகி இருப்பினும் இவை எல்லாவற்றுள்ளும் மிகக் கொடியவை இரக்கம்அற்ற வன்னெஞ்சமுங் கொலைத் தொழிலுமேயாகும். உயிர்களைக் கொலைசெய்தலும் அவற்றின் ஊனைத் தின்னுதலுமாகிய புலைத்தொழில் எல்லாப்பாவத்தொழிலினுங் கடைப்பட்டதென்னும் உண்மை

"நன்றாகும் ஆக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக்
கொன்றாகும் ஆக்கங் கடை."

என்னும்தமிழ்வேதமான குறளினாலும்

"உயிர்களைக் கொல்லச்சொன்னவன், கொன்றவன், ஊனை அறுக்கிறவன், அதனைவிற்கிறவன், அதனை வாங்குகிறவன், அதனைச்சமைக்கிறவன், பரிமாறுகிறவன், தின்கிறவன் என்னும் அவர்கள் அனைவரும் கொலைகாரர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள்." என்னும் வடமொழியில் மனுஸ்மிருதியினாலும் தெளியப்படும்.

இவ்வளவு இழிந்ததாக இருத்தலினாலேதான் உயிர்க்கொலை செய்பவர்களும் அதற்குக்காரணமாய் இருப்பவர்களும் இழிகுலத்தவரென்றும், அப்புலைத் தொழிலைவிட்டுச் சைவவொழுக்கம் பூண்டவர்கள் உயர்குலத்தவரென்றும் வகுக்கப்படுவா ராயினர். கொலைப்பாவக் கடலைத் தாண்டிப் புண்ணியக்கரை ஏறின மேற்குலத்தவர்கள் கொல்லா விரதத்தின் மேன்மையை எடுத்துச்சொல்லுதலாகிய படகைக் கொண்டு சென்று அப்பாவக்கடலிற்கிடந்து தத்தளிக்கும் மற்றைத் தாழ்ந்தசாதியாரை எடுத்து உயர்த்திக் கரைசேர்த்தலே புகழும் புண்ணியமும் ஆகும். கொலையையும் புலால் தின்னுதலையும் ஒருவன் அறவே ஒழித்து விடுவனாயின், அதனால் எத்தனையோ ஆடுமாடுகள் கோழி குருவிகள் மான்கள் மீன்கள் உயிர் பிழைக்குமல்லவோ? இங்ஙனமே ஒவ்வொருவராய்ப் புலைத் தொழிலைப் பலரும் நீக்கநீக்க எண்ணிறந்த உயிர்களும் தத்தம் உடம்புகளில் நிலைபெற்றுநின்று இனிது உயிர் வாழும் அல்லவோ? நம்முடைய உயிர்வாழ்க்கை நமக்கு இனியதாய் இருத்தல்போலவே எல்லாச் சீவர்களுக்கும் தத்தம் உயிர்வாழ்க்கை இனிப்பாயிருக்கின்றது. எல்லாத்தருமங்களினும் மேலதாய் விளங்கும் கொல்லாவிரதத்தைக் கைப்பற்றி ஒழுகும் புண்ணியம் வாய்ந்து அதனைப் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தும் நிலையிலுள்ள சைவரும் பார்ப்பனரும் தமதுயர்வை மறந்து, தாமும் ஆடு கோழி மாடு வெட்டிப் பலியிடும் பாவப் படுகுழியில் வீழ்ந்தால் இனி உலகத்தில் நல்லறம் நிலைக்குமோ சொல்லுங்கள்! கொல்லா அறத்திற்கு ஒரு பாதுகாவலாய் அமைந்த மேற்குலத்தவரே

அதனை அழித்தால் அதனினும் பெரும்பாவம் வேறுண்டோ? 'வேலியே பயிரைத்தின்றால் விளைவ தெப்படி?'

இனி, இச்சிற்றுயிர்களை நம்பொருட்டுக்கொல்லா மல் சிறு தேவதைகளின்பொருட்டுக் கொல்விக்கின் றேமாதலால் அது பாவமாகமாட்டாதெனின், அது பொருந்தாது. பிடாரி குரங்குணி எசக்கி மதுரை வீரன் முதலானவையாவை? தாம் உயிரோடிருந்த காலங்களிற் பலவகையான கொடுஞ்செயல்களைச் செய் து அவற்றிற்காக அரசனாலும் பிறராலுந் தண்டிக்கப் பட்டுப் பருவம் முதிராமுன்னரே இறந்தொழிந்த மனிதரின் பேய் வடிவங்களேயாகும்; இவை தாம் செய்த பாவத்தால் இந்த நிலவுடம்பைவிட்டுப் பேய் உடம்பிற் புகுந்து இருள் உலகத்தில் அலைந்து திரிகின் றன; தாம் செய்தபாவம் பேய் உடம்பில் தாம் அனு பவிக்குங் கொடிய நரகதண்டனையால் தீர்ந்தவுடன், முழுமுதற்கடவுளின் திருவருளாணையால் மறுபடியும் அவை மனிதவுடம்பிற்பிறக்கும். அறிவில்லாமாந்தர் கள் வணங்கிவரும் சில்லறைத்தேவதைகளிற் பல இப் போது மனிதராய்ப் பிறந்திருக்குமாதலால், அவை கள் இவர்களாற்செய்யப்படும் பூசையை ஏற்றுக்கொள் ளமாட்டாதனவாய் இருக்கின்றன. 'இப்போது இத்தே வதையின் ஆட்டம் இங்கே ஓய்ந்துபோயிற்று.' என்று அவற்றை வணங்குவோர் சிலகாற் சொல்லுஞ் சொற் களே இதற்குச்சான்றாம். மனிதராய் இருந்தபோது கொலை களவு காமங் கட்குடி முதலான பாவங்களைச் செய்து சடுதியில் இறந்து கடவுளின் ஆணையாற் பேய் வடிவங்களாய் அலைந்துதிரியும் அவ் ஆவிகளை வணங்

குதலே குற்றமாகும். ஏனென்றாற் கொலைகாரர்க ளோடு பழக்கஞ்செய்பவன் அக்கொலைஞராலும் கள்வ ரோடு நேசஞ்செய்பவன் அக்கள்வர் கூட்டத்தாலும், வேசிக்கள்வரோடு சேர்க்கையுள்ளவன் அவ்வேசிக்கள் வராலும், கட்குடியரோடு சேர்ந்தவன் அக்கட்குடிய ராலும் சூழப்பட்டுப் பெரிதுந்துன்புறுதல்போல, இத் தீய பேய்வடிவங்களைத் தெய்வங்களாக வணங்கு வோர் இவ் ஆவேசங்களால் எந்நேரமுஞ் சூழப்பட்டு அவற்றால் மிகவுந் துன்புறுத்தப்படுவார்கள். கொலை முதலான பாவங்களைச்செய்வோர் நல்லோரை அணு காமல் அஞ்சி விலகிப்போதல் போல, எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளான சிவத்தை வழிபடும் நல்லோ ரைக்கண்டு இக்கொடும்பேய்கள் அஞ்சி விலகி ஓடும். இவ் இயல்புகளெல்லாம் யாம் எழுதிய **'மரணத்தின் பின் மனிதர்நிலை'** என்னும் நூலில் விரிவாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றேம்; அவை எல்லாம் இங்கு விரிப்ப தற்கு இடம் இல்லாமையால் அதிற் கண்டுகொள்க. நம்போன்ற சிற்றுயிர்களிற் சேர்ந்த இப்பேய்களையும் மற்றெல்லா உயிர்களையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல் லது சிவம் ஒன்றேயாம். பாவங்களைச் செய்து பிறப் பிலும் இறப்பிலுங் கிடந்து சுழன்று வருந்தும் பேய் கள் எதனையும் ஆக்கவேனும் அழிக்கவேனும் சிறிதும் வல்லன அல்ல. இத்தகைய பேய்களைத் தெய்வங்களாக வணங்குவது எதுபோலிருக்கின்றதென்றால், ஓர் அர சன் கீழ் இருந்து வாழும் குடிகள் தம் அரசனை வணங் காமல் அவ்வரசனால் தண்டிக்கப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்குங் குற்றவாளிகளை அவ்வரசனா கப் பாவித்து வணங்குதலையே ஒத்திருக்கின்றது. ஆக்

கவும் அழிக்கவும் வல்லவனுன ஈசனுற்படைக்கப்பட்டு அவ்வீசனுக்குப் பிள்ளைகளாய் உள்ள எல்லா உயிர்களுள்ளும், மனிதரான உயிர்கள் மற்ற ஏழையுயிர்களான ஆடு கோழி மாடு பன்றி முதலியவற்றைவெட்டிப் பலியிடுவது எதனை ஒத்திருக்கின்றதென்றுல், ஓர் அரசனுக்குரிய குடிமக்களிற்சிலர் தம்மினும் வலிகுறைந்த மற்றவர் சிலருடைய கைப்பொருள்களைப் பறித்துக்கொண்டு போய் அக்குற்றவாளிகளுக்குக் கொடுத்து அவர்களை அரசராப்பாவித்து வணங்குவதையே ஒத்திருக்கின்றது. தன்னுல் தண்டிக்கப்பட்ட குற்றவாளிகளை இங்ஙனம் வணங்குபவர் இன்னுர் என்று தெரிந்தமாத்திரத்தாலே, அரசன் அவர்களைக் கடுந்தண்டனைக்கு உள்ளாக்குவதுபோல, ஈசனும் தன்னுல் தண்டிக்கப்பட்ட பேய்களுக்குத் தான்படைத்த உயிர்களைக் கொன்று பலியூட்டும் அறிவில்லாமாந்தரை இயமதூதரால் மிகவுங்கடுமையாகத் தண்டிப்பான் என்பது திண்ணம். சிறுதேவதைகளுக்கு உயிர்களைக் கொன்று பலியிடுவோர் இம்மையிலே தம்பிள்ளைகளைப் பறி கொடுத்து வருந்துவர்; தாமும் நச்சுக்காய்ச்சல், அம்மை, குட்டநோய், கக்கற்கழிச்சல், பொருட்கேடு முதலான துன்பங்களுக்கு ஆளாகிப்பதைபதைப்பர்; மறுமையிலும்,

“கொல்விடுகுத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்விடி காரர் வரிகயிற் ருற்கட்டிச்
செல்விடுநீரென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடுமென்று நிறுத்துவர் தாமே” என்றும்,
“கொன்றி லாரைக் கொலச்சொல்லிக் கூறினுர்
தின்றி லாரைத் தினச்சொல்லித் தெண்டித்தார்

பன்றி யாய்ப்படி யிற்பிறந் தேழ்நாகு
ஒன்று வார்அரன் ஆணையி துண்மையே.'' என்றும்

திருமூலமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளியவண்ணம் இப மதூதரால் அனல் நிறைந்த நரகத்திலும் மற்ற எழுவகைநரகங்களினும் அழுத்தப்பட்டு மிகநொந்து திரும்பவும் இந் நிலவுலகத்திற் பிறக்குங்கால் பன்றியாய்ப் பிறந்து நைவார்கள். எல்லாவுயிர்களையும் படைக்கும் ஈசன் ஒருவனே அவற்றின் பருவம் அறிந்து அவற்றை அழித்தற்கும் உரியவன் அன்றி, மற்றமனிதர்கள் தம் போன்ற உயிர்களான பேய்வடிவங்களின்பொருட்டு வாய்அற்ற ஏழை உயிர்களின் கழுத்தைவெட்டிப் பலியூட்டுதல் மன்னிக்கப்படாத பெருங்குற்றமும் பாவமுமாய்முடியும்என்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். முழுமுதற் பொருளான சிவபெருமானை நேரே வணங்கும் புண்ணியமும் நல்லறிவும் இல்லாதவர்கள் காளி கூளி எசக்கி கறுப்பண்ணன் மதுரைவீரன் முதலான சில்லறை வடிவங்களை வணங்கினாலும் அவற்றிற்கு ஆடு கோழி மாடு முதலிய உயிர்களைப் பலியிடாமல்வணங்குதலேசெயல் வேண்டும்; அங்ஙனம் இன்றி அவற்றைப்பலியிட்டால், அவ்வுயிர்ப்பலிபூசையை அவை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டா. ஏனெனில், நிலவுலகத்தில் தாம்செய்தபாவங்களுக்காக ஈசனால் தண்டிக்கப்பட்டு முன்னமே அலறித்திரியும் அப்பேய்கள் மனிதர் அறியாமையாற் செய்யும் உயிர்ப்பலியை ஏற்றுக்கொள்ளுமாயின், ஈசன் படைத்தஉயிர்களை மனிதர் கொலைசெய்த பாவத்திற்குக் காரணமாய் இருந்ததுபற்றி அப்பேய்களை நம்பெருமான் இன்னுங் கடுமையாகத் தண்டிப்பான். ஆனதுபற்றி மனிதர் உயிர்ப்பலிஇடுங் காலங்களில் எல்லாம் அப்-

பேய்கள் ஈசதண்டனைக்கு மிக நடுநடுங்கி அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அப்பால் விலகி ஓடிப்போகின்றன. அதனால் அப்பாவத்திற்கு அவைகள் ஆளாவதில்லை; அவற்றைச்செய்யும் மனிதர்களே அப்பாவத்திற்கு முற்றும் உரியவராகின்றார்கள். அப்பேய்கள் மனிதர்மேல் ஏறி நின்று ஆடிய சிலசமயங்களில் யாம் அவற்றின் நேரேயிருந்து கேட்டபோது அவைதமக்கு உயிர்ப்பலி ஆகாதென்றே கூறின. பொய்யாக ஆவேசம் ஆடும் பொல்லா மனிதர்களே உயிர்ப்பலியிடவேண்டும் என்றுசொல்லிப் பழிக்கும் பாவத்திற்கும் ஆளாகி இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் சிவபெருமானால் தண்டிக்கப் படுகிறார்கள். ஆதலால் சைவராய்ப்பிறந்த மேன்மக்களே, சிறுதேவதைவணக்கத்தையும் உயிர்ப்பலியையும் அறவே விடுத்து, மற்றக்கீழ்மக்களும் அவற்றை விடும்படி செய்வித்துப் புகழையும் புண்ணியத்தையும் வளர்த்து எல்லாச் செல்வங்களோடும் பொலிந்து நம்முழுமுதற்சிவத்தின் திருவருளுக்கு உரியவராய் வாழ்மின்கள்!

சீவகாருணியம்.

"கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங் கோள் களவு
கல்லாமற் கைதவ ரோடிணங்காமற் கனவிலும்பொய்
சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற் றோகையர் மாயையிலே
செல்லாமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே."

"சீவகாருணியம்" என்பது இரண்டுசொற்களால் ஆகிய ஒரு சொற்றொடராகும். இதனைப் பிரித்தால் ஜீவ என்றும் காருணியம் என்றும் இரண்டு சொற்கள் பெறப்படும். சீவர்கள் என்பன யாவையோவென்றால், தொட்டால் அறியும் ஓர் அறிவு மாத்திரம் உடைய புல் மரம் செடி கொடி முதலியனவும்; தொட்டால் அறிவதோடு நாவினாற் சுவைக்கும் சுவையுணர்வும் உடைய ஈரறிவு உயிர்களான நத்தை சங்கு கிளிஞ்சில் முதலியனவும், தொட்டறிந்து நாவாற் சுவைத்தலோடு மூக்கால் நாற்றத்தை யுணரும் மூன்றறிவுயிர்களான கறையான் எறும்பு ஈசல் முதலியனவும், தொடுதலுஞ் சுவைத்தலும் முகருதலும் என்னும் உணர்வுகளோடு கண்ணாற் காணும் அறிவுமுடைய நான்கறிவுயிர்களான நண்டுந் தும்பியும் வண்டும் தேனீயும் முதலியனவும், தொடுதல் சுவைத்தல் முகருதல் காணல் என்னும் நான்கு உணர்வுகளோடு காதாற் கேட்டுணரும் அறிவும் உடைய ஐந்தறி வுயிர்களான மிருகங்கள் பறவைகள் காட்டுமிருண்டிகள் முதலியனவும், தொடுதல் சுவைத்தல் முகருதல் காண்டல் கேட்டல் என்னும் ஐந்தறிவுகளோடு நல்லதிது தீயதிது என்று பகுத்துணரும் மனவுணர்வும் உடைய ஆறறிவுயிர்களான மக்களும் என்று சொல்லப்பட்ட இந்த ஆறுவகையில் அடங்கிய உயிர்கள் அத்தனையும் சீவர்களென்றே சொல்லப்படும்.

இனிக் காருண்ணியம் என்பது அருள் அல்லது இரக்கம் என்னும் பொருளைத் தருவதாகும். இவ்விரக்கம் என்னும் உயர்ந்த குணமானது இதுநல்லது இதுதீயது என்றுபகுத்துக்காணும்உணர்ச்சிவாய்ந்தமக்களிடத்து மட்டும் காணப்படுகிறதே யல்லாமல், மக்கள் அல்லாத மற்ற ஐந்து வகைப்பட்ட உயிர்களிடத்தும் காணப்படவில்லை. இவ் வைந்து வகை உயிர்களிற்சில பசியெடுத்த காலங்களிலெல்லாம் தம்மினுங் கீழ்ப்பட்ட உயிர்களைச் சிறிதும் இரக்கமின்றிக் கொன்று அவற்றின் உடம்பைச் சிதைத்துத் தின்னுகின்றன. ஆதலால், இரக்க குணம் மனிதர்கள் அல்லாத மற்றைய உயிர்களிடத்தில் இல்லை என்பது இனிது விளங்குகிறதன்றோ?

இனி இவ்விரக்கருண மென்பது எந்த உயிர்களிடத்து இல்லையோ அந்த உயிர்கள் எல்லாம் கொடிய வன்னெஞ்சமும் கொலைத்தொழிலும் உடையனவாய் இருக்கின்றன. இரக்க குணம் எந்த உயிர்களிடத்து இருக்கின்றதோ அந்த உயிர்கள் இனிய மென்னெஞ்சமும் எல்லாரும் விரும்பத்தக்க இனியசெய்கையும் உடையனவாய் இருக்கின்றன. இந்தக்காரணத்தினாலே தான் இரக்ககுணம் இல்லா உயிர்களின் சுபாவத்தை மிருகசுபாவம் என்றும் இரக்ககுண முள்ள உயிர்களின் சுபாவத்தைத் தேவசுபாவம் என்றும் வழங்கி வருகின்றோம். இனி மக்களின் சுபாவமோ இவ்விரண்டிற்கும் நடுவில் நிற்கும் தன்மை வாய்ந்ததாய் இருக்கின்றது. பசிநோய் தீரும்பொருட்டுக் கொடிய வன்னெஞ்சம் உடையராய்ப் பிற உயிர்களிடத்துச் சிறிதும் இரக்கம் இன்றி அவற்றைக் கொலைசெய்து அவற்றின் ஊனைத் தின்பவர்கள் மிருக சுபாவத்தை அடைகின்றார்

கள். தமக்குக் கடும்பசி உண்டான காலத்தும் தம்முயிர் போல் மன்னுயிரை எண்ணி அவற்றிற்குச் சிறிதுந் தீங்கு செய்யாமல் தமக்குக் கிடைத்த காய்கனி கீரை கிழங்கு பயறு முதலியவற்றை உணவாகக் கொண்டு எல்லா வுயிர்களிடத்தும் இரக்கம் வைத்து ஒழுகுபவர் கள் தேவ சுபாவத்தை அடைகின்றூர்கள். எல்லா உயிர்களிடத்தும் இரக்கமுடையவரான ஆண்டவனது பேரின்பத்தை நாம் நுகரவேண்டுமாயின் அவர்போல் அளவிறந்த இரக்ககுணமாகிய தேவசுபாவத்தை அடைதல் வேண்டும். எவர்கள் மென்மையான இனிய இரக்க குணம் உடையவராகின்றூர்களோ அவர்களுக்கே எல் லாம் வல்ல கடவுள் அருள்புரிவான். இது,

"கல்லால் எறிந்துங் கைவில்லால் அடித்துங் கனிமதரச்
சொல்லாற் றுதித்தும்நற் பச்சிலை தூவியுந் தொண்டரினம்
எல்லாம் பிழைத்தன அன்பற்ற நான்இனி ஏதுசெய்வேன்
கொல்லா விரதியர் நேர்நின்ற முக்கட் குருமணியே"

என்று அருட்பெருஞ்செல்வரான தாயுமானசுவாமிகள் கூறியவாற்றானும், திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரான இராமலிங்க சுவாமிகள்,

"வன்புகலந் தறியாத மனத்தோர் தங்கள்
மனங்கலந்து மதிகலந்து வயங்கா நின்ற
என்புகலந் தூன்கலந்து புலன்க ளோடும்
இந்திரிய மவைகலந்துள் இயங்கு கின்ற
அன்புகலந் தறிவுகலந் துயிரைம் பூதம்
ஆன்மாவுங் கலந்துகலந் தண்ணித் தூறி
இன்புகலந் தருள்கலந்து துளும்பிப் பொங்கி
எழுங்கருணைப் பெருக்காறே இன்பத் தேவே"

என்னும் அருட்பாவினுல் கொலைக்குண மில்லாதவர் களின் உடம்பு உயிரெல்லாம் ஈசன்கலந்துநின்றுபொலி குவான் என்று கூறியதனுலும் நன்குவிளங்கும்.

இன்னும் பேரிரக்க குணமான கொல்லாமை உடையவர்களுக்கு எல்லா நற்குணங்களுந் தாமே வந்து பொருந்துமெனவும், அவ்விரக்ககுணம் இல்லா தவர்களுக்கு எல்லாத் தீய குணங்களும் மேன்மேற் கிளைத்தெழுந்து அவர்களைச்சுத்த மிருகங்களாக்கி விடு மெனவும் இனிது விளக்கும் பொருட்டே நம் தாயு மான சுவாமிகள்,

"கொல்லாமை எத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும்" என்றும்
"கொல்லா விரதம் ஒன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்
றல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே" என்றும்

அருளிச்செய்தனர்களாயின் கொல்லா விரதமாகிய தேவசுபாவத்தின் மேன்மையையும் கொலைக்குண மாகிய மிருகசுபாவத்தின் தாழ்மையையும் நாம் விரித் துச்சொல்லுதலும் வேண்டுமோ?

இங்ஙனமே இரக்கமற்ற கொடிய கொலைத்தொழி லையும் அதனுல் வரும் புலால் உண்ணுதலையும் நாம் பழகிவருவோமாயின் இரக்கமற்ற கொடிய விலங்கு களாகிய புலி கரடி சிங்கம் முதலிய மிருகங்களின் சுபா வத்தை நாம் அடைவதோடு நம்மைச்சேர்ந்தவர்களை யும் அக்கொடிய சுபாவத்தை அடையும்படி செய்து விடுவோம். ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவர் புலால் புசித்துப் பழகுவராயின் அவரோடு சேர்ந்த அக்குடும்பத்தாரும் நண்பர்களும் அவரைப்போல் புலால் புசித்துக்கெட்டுப் போவர். இது பற்றியே,

"கொலையிலான் உதவு மன்னங் கூறிற்பே ரமுத மாகும்
கொலையுளான் உதவும் அன்னங்கூறிற்பேர்விடம தாகும்

புலையர்தம் மனையில் உண்போன் புலையனு மாறு போலக்
கொலைஞர்தமனையில்உண்போன்கொலைஞனே ஆவனன்றே"

என்னுந் திருவாக்கும் எழுந்தது.

இனி, அன்புருவாயும் அருளுருவாயும் இரக்கவுருவாயும் விளங்காநின்ற நம் ஆண்டவன் தன்போல் அன்பும் அருளும் இரக்கமும் நிரம்பி யிருக்கின்ற உயிர்களிடத்து மாத்திரமே குடிகொண்டு தோன்றுவான். இரக்கமில்லாமல் பல உயிர்களையும் கொன்று தின்று வாழும் மக்களிடத்து அன்புவைத்து அருள்புரியான் என்பது வெளிப்படையாகும்.

நாம் நம் தாயின் கருப்பையிலே தங்கியிருந்த காலத்தும், நிலத்திற் பிறந்து வளர்ந்து வருகிறகாலத்தும் நமக்கு வேண்டுவனவற்றை நாம் கேளாமலே தானே அறிந்து கொடுக்கும் ஆற்றலும், நம்மால் சிறிதும் செய்யவொகாத உடம்பின் அமைப்புகளையெல்லாம் ஒவ்வொரு நொடியும் தவருமல் இழைத்துவரும் ஐயன் அருள் வலிமையும் இங்கு என்னென்று எழுதுவேம்!

இத்தனை இரக்கமுமுள்ள எல்லாம் வல்ல கடவுளாகிய முதற்பெருந் தந்தைக்கு அருமைப் புதல்வர்களாம் உரிமை வாய்ந்த எல்லாஉயிர்களும் தம்முள் அன்பும் இரக்கமும் பூண்டு நடத்தல் இன்றியமையாத கடமையாகும். இதனை நினையாமல் மக்களான நாம் நம்மினுந் தாழ்ந்த உயிர்களைக் கொலைசெய்து அவற்றின் ஊனைத் தின்றால் அதனைக்கண்டு நம் அப்பன் சினங்கொண்டு நம்மைக் கொடுந்தண்டனைக்கு உள்ளாக்குவானென்பது திண்ணம். இது குறித்தே,

"கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லிடி காரர் வரிகயிற்றுற் கட்டிச்

செல்லிடு நீயென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடு மென்று நிறுத்துவர் தாமே" என்றும்,
"பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை
எல்லாருங் காண இயமன்றன் தூதுவர்
செல்லர்கப் பற்றிய தீவாய் நரகத்தின்
மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே" என்றும்,

திருமூலநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். நாம் இப் பிறப்பில் புலாலைத் தின்றால் மறுபிறப்பில்தானே ஏதோ கடவுள் தண்டிக்கப்போகிறார் என்று எண்ணிவிடாதீர்கள்! புலால் உண்பதனால் இந்தப் பிறவியிலேயே கோமாரி, அம்மை, வாந்திபேதி, வயிற்றுவலி முதலிய நோய்களையும், வறுமை, மனக்கவலை, சண்டை, கிறுக்குப் பிடித்தல் முதலான பொல்லாங்குகளையும் ஏவி நம்மை நம் ஆண்டவன் துன்பப்படுத்தித் தண்டிப்பான் என்பதற்கு நம் ஆசாரிய சுவாமிகளான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச்செய்த

" குற்றொருவரைக்கூறைகொண்டுகொலைகள்சூழ்ந்தகளவெலாம்
செற்றொருவரைச்செய்ததீமைகள்இம்மையேவருந்திண்ணமே
மற்றொருவரைப்பற்றிலேன்மறவாதொழிமடநெஞ்சமே
புற்றரவுடைப்பெற்றமேறிபுறம்பயங்தொழப்போதுமே"

என்னுந் திருவாக்கே சான்றாகும். இன்னுங் கொல்லாதவர்களைக் கொல்லச்சொல்லியும், புலால் தின்னாதவர்களைத் தின்னச்சொல்லியும் கட்டாயப்படுத்தினவர்களெல்லாம் நரகத்திற் சேர்வார்களென்று காசிகாண்டம் கூறுகின்றது.

". எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி இரங்கவும்நின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே"

என்றபடி எல்லாவுயிர்களையும் நம்முயிர்போல் எண்ணி

இரக்கத்தோடு நாம் நடக்கவேண்டும். நம் உடம்பில் ஒருமுள்ளுக் குத்தினாலும் ஒருகத்திவெட்டுப் பட்டாலும் நாம் எவ்வளவு துன்பத்தை அடைகிறோம்! நம்மை ஒருவர் வெட்டவந்தால் தப்பிப் பிழைக்க ஓடுகிறோமல்லமோ? இங்ஙனமே ஆடு மாடு கோழி கொக்கு பன்றி மீன் முதலான உயிர்களெல்லாம் தம்மை ஒருவர் கொல்ல வரும்போது எவ்வளவு நடுக்கத்தோடு அஞ்சி ஓடுகின்றன! அந்தோ! அவற்றிற் பல எவ்வளவு துன்பத்தோடு வாய்விட்டுக் கதறி அழுகின்றன! அவற்றின் கழுத்தை இரக்கமில்லாக் கொடியோர் கத்திகொண்டு அறுக்கையில் அவைகள் என்ன துடி துடிக்கின்றன! ஆ! ஆ! அவற்றின் துன்பத்தை நினைத்துப் பார்த்தால் நெஞ்சம் நீராய் உருகவில்லையா? அந்தோ! பாவம்! வாயற்ற அவ்வேழை உயிர்களைப் பெண்பாலாரும் கொல்லவும் கொன்றதைத் தின்னவும் அஞ்சிக் கைவிட்டால் ஆடவர்கள் புலால் தின்பது ஒழியுமல்லவா? நெடுநாளாக உயிர்களைக் கொன்று தின்று வந்த பாவச் செய்கையைநினைத்து இரக்கமுற்று, நம் இறைவனாகிய தந்தையிடம் சொல்லி மன்னிப்புக்கேட்டு எந்த உயிர்க்கும் தீங்கு செய்யாமல் இரக்கம் பூண்டு ஒழுகுதலே மக்களுடைய கடமையாம்.

> "கொல்லா விரதம் குவலய மெல்லாம் ஓங்க
> எல்லார்க்கும் சொல்லுவதென் இச்சை பராபரமே"

என்னுந் தாயுமான சுவாமிகள் திருவாக்கின்படி கொல்லாவிரதத்தின் மேன்மையை எங்கும் பரவச் செய்து அன்பும் இரக்கமும் உடையவர்களாகத் தேவ சுபாவத்தை நாம் அடைந்து கடவுளுடைய திருவருளைப் பெறுதல் வேண்டும்.

ஓம்.

கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு.

அன்பர்கள் சிலர் கடவுளுக்கு உருவம் இல்லை யென்றும், மக்களுக்குரிய கண்கால்முதலிய உறுப்புக் களின் வடிவங்களை அவர்க்கேற்றிக்கூறுதல் குற்றமா மென்றும் கூறுகின்றார்கள். ஆயினும், கடவுளின் உண்மைநிலையை நுணுகி ஆராயுங்கால் அவர்க்கும் உருவம் உண்டென்பதுபுலனாகின்றது. உருவமென் னுஞ் சொல்லைக்கேட்ட அளவானே அதனைக்கட வுளுக்குக்கற்பித்தல் வழுவென்று நினைத்தலாகாது. உருவம் மூன்றுவகைப்படும்; அறிவில்லாத கல், மண் நீர், நெருப்பு முதலியவற்றின்கண் அமைந்ததும், அறிவோடுகூடிய உயிர்களுக்கு இருப்பிடமான பல வகை உடம்புகளில் அமைந்ததும், இவற்றிலெல்லாம் மேலதான அறிவின்கண் அமைந்ததும் என மூன்றும்.

அறிவில்லாப்பொருள்களில் அமைந்த உருவ மானது அப்பொருள்கள் கலங்கலாய் நின்ற நிலையை விட்டு ஓர் ஒழுங்குபட்ட விடத்தேயாகும். வடிவுதெரி யாமல் நின்ற நீராவியானது குளிரால் இறுகி நீராய் இறங்கும்போது வடிவுடையதாகின்றது. நுண்ணிய அழல்வடிவாயிருந்த ஆவியிலிருந்து இந்நிலவுலகமும் ஞாயிற்றுமண்டிலம் திங்கள்மண்டிலம் முதலியனவும் உருவாய்த் திரண்டு தோன்றிய பிறகுதான் அவை மக்களும் பல்லுயிர்களும் உயிர்வாழ்தற்கு இடமாய்ப் பயன்படுகின்றன. இங்ஙனமே ஆவியாயிருந்த எல்லாப் பொருள்களும் உருவாய்த் திரண்டு வெளிப்பட்டபிறகு தான் பெரிதும் பயனுடையவாகின்றன.

இனி அறிவுடைய உயிர்கட்கு இருப்பிடமான பல திறப்பட்ட உடம்புகளும் ஆவி வடிவில் நின்றக்கால் உயிர்களுக்குப் பயன்படாதனவாய் இருந்தமையும், அவை ஓர் ஒழுங்குபட்டு உடம்புகளாய்த்தோன்றிய பின்னர் அவ்வுயிர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படுவன வாய் அமைந்தமையும் உணரற் பாலனவாம். ஆறறி வுடைய மேலானமக்கட்பிறவியெடுத்தநம்மனோர் தத்த முடம்புகளில் இருந்து வாழாராயின் அவரெல்லாம் அறிவு விளங்கப்பெறுவரோ? மக்களுடம்பிலமைந்த கண் செவி முதலான உறுப்புக்கள் எத்துணை வியப் பான உருவ அமைப்போடு பொருந்தி மக்கள் அறிவு விளக்கத்திற்கு உதவியாய்நிற்கின்றன! இவ்வுருவ அமைப்புகளும் உடம்புகளும் இல்லாதொழியின் மக் கள் அறிவுநிலை என்னும் என்பதனை நாம் எடுத்துச் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? கண் பழுதான குருட னும் காது கேளாத செவிடனும் வாய் பேசாத ஊம னும் கைகால்குறைந்த முடவனும் எவ்வளவோ அறிவு விளக்கத்தை யிழந்து எவ்வளவு துன்புறுகின்றார்கள்! இதனால் உருவஅமைப்புகள் திருத்தமாய் முதிரமுதிர மக்கள் அறிவும் முதிருமென்பதும் புலனாகின்ற தன்றோ?

இனி அறிவின்கண் அமைந்த உருவத்தின் மேன் மையும் ஒரு சிறிது ஆராய்தல் வேண்டும். தாயின் கருப் பையிலிருந்து பிறந்த மகவுக்கு உள்ள அறிவின்நிலை மையை நினைத்துப்பாருங்கள்! அதன் அறிவு எவ் வளவு மழுக்கமடைந்திருக்கின்றது! அந்த நிலையில் அதற்கும் அறிவில்லாக்கல்லுக்கும் வேறுபாடு மிகச் சிறிதேயாம். கல் ஏதொருமுயற்சியு மில்லாதுகிடக்க

அம்மகவோ வாய்திறந்து அழுதலும் பால்பருகுதலும் ஆனமுயற்சி உடையதாய் இருத்தலே அது கல்லின் வேறுபட்ட தன்மை உடையதென்று நமக்கு அறிவிக்கின்றது. அக்காலத்தில் எதனையும் நினைக்கவாவது அறியவாவது உணரவாவது அதுவல்லதன்று. அங்ஙனமிருந்த அம்மகவு பசியால் உந்தப்பட்டுப் பால் பருகியும், அப்பாலைத்தரும் அன்னையை அறிந்தும், அதன்பின் தந்தையையும் உலகத்துப் பலபொருள்களையும் படிப்படியே அறிவதாகியும்சிறிதுசிறிதாய் அறிவுவிளங்கப்பெறுகின்றது. அங்ஙனம் அதன் அறிவு மழுங்கியிருந்த நிலைக்கும் விளங்கிவரும் நிலைக்கும் வேறுபாடு என்னவென்றால்; அழுக்குப்படிந்த கண்ணாடியில் ஏதோர் உருவமும் தோன்றாமைபோல மகவின் அறிவில் ஏதோர் உருவமும் தோன்றாதிருந்தமையே மழுங்கிய நிலையென்றும், இனி அஃது உலகத்துப்பொருள்களை அறிய அறிய அப்பொருள்களின் வடிவத்தோடு ஒத்தஉருவம் அதன் அறிவின்கண் விளைதலின் அதுவே அதன் அறிவுவிளங்கும் நிலையென்றும் பகுத்துணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். எனவே, அறிவில் உருவங்கள் தோன்றாதிருந்தவரையில் அவ்வறிவு மழுங்கிக்கிடக்குமென்பதும், அவ்வுருவங்கள் தோன்றத் தோன்ற அவ்வறிவு மிகுதியும் விளக்கமுடையதாமென்பதும் இதுகொண்டு அறியற்பாலனவாம். எவனுடைய அறிவு திருத்தமான உருவங்கள் மிகுதியும் உடையதாகின்றதோ அதுவே மிகச் சிறந்த அறிவாய்த் திகழ்கின்றது. ஆதலால் அறிவும் ஓர் ஒழுங்குபட்ட உருவமுடையதாய்த் திகழத்திகழ அதுமிகவும் சிறப்பெய்துகின்றது.

இங்ஙனமாக அறிவில்லாப்பொருளும், அறிவுள்ள உயிரோடு கூடிய உடம்பும், மக்கள் அறிவும் ஓர் உருவுடையன ஆகஆக நிரம்பவும் திருத்தமுற்றுப்பயன் படுதலும்விளக்கமெய்துதலும் நமது வழக்கத்தில்மறுக்கப்படாத உண்மையாய் இனிது அறியப்படுதலின், உருவம் பெற்றிருத்தல் குற்றமாமென்று கூறுவது பொருந்தா உரையாம். அறிவுப் பொருளிலும் அறிவில்லாப் பொருளிலும் காணப்படும் உருவங்களே குற்றமில்லாதனவாய்ப் பயன்மிக உடையனவாய் விளங்குமாயின் பேரறிவுப்பொருளாய் எல்லாம் வல்லவராய் உள்ள கடவுளிடத்தேகாணப்படும் உருவம் குற்றமுடையதாகுமோ? நன்கு ஆராய்ந்து பாருங்கள் அன்பர்களே! இனி அறிவில்லாப்பொருள்களிற் காணப்படும் உருவங்களைக்காட்டினும் அறிவுள்ள உயிரோடு சேர்ந்த உடம்புகளிற் காணப்படும் உருவங்கள் சிறந்தனவாய் இருத்தல்போலவும், உடம்புகளிற் காணப்படும் உருவங்களைக்காட்டினும் உயிர்களின் அறிவிற் காணப்படும் உருவங்கள் மிகச்சிறந்தனவாய் இருத்தல் போலவும் பேரறிவுப் பிழம்பான இறைவனிடத்தே காணப்படும் உருவங்கள் மிகமிகச் சிறந்தனவாய் இருக்குமென்பதை யாம் உரைத்தலும் வேண்டுமோ? அங்ஙனமாயின் உருவுடைப்பொருள்கள் எல்லாம் சிலகாலத்துள் அழிந்துபோதலைக்காண்கின்றோமாதலின் அதுபோல் உருவுடையகடவுளும் அழிவரென்பது பெறப்படுமே எனின்; அங்ஙனமன்று. அறிவில்லாப் பொருள்களிலுள்ள உருவம் மட்டும் அழிவுபெறுமேயல்லாமல், அறிவின்கண் உள்ள உருவம் எஞ்ஞான்றும் அழியமாட்டாது. சிற்பவித்தையிற்றேர்ந்த ஓர் அறிஞன் சல்

வைக்கல்லிற் செதுக்கித் திரட்டிய ஓர் அழகிய உருவம் அழிந்துபோமாயினும், அதற்கு முதலாய் அவன் அறிவில் நின்ற உருவம் எஞ்ஞான்றும் அழிவதில்லை. அவன் தன் அறிவின்கண் அமைந்த அவ்வுருவத்திற்கு இசையச் சலவைக்கல்லின்கண் அதுபோன்ற எத்தனையோ வடிவங்களை அமைக்கமாட்டுவான். இங்ஙனம் வல்லவனை அவ்வறிஞனின் அறிவுருவம் எஞ்ஞான்றும் அழியாமையை நன்குணர்ந்தவர்கள் கடவுளின் அருளுருவம் அழியுமென்று கூற ஒருப்படுவார்களோ? ஆதலாற் கடவுளின் அருளுருவம் எஞ்ஞான்றும் அழியாததொன்றாகலின் உருவங்களெல்லாம் அழியுமெனப் பொதுப்படக்கூறுதல் ஒருசிறிதும் பொருந்தாததொன்றாம்.

இனி உருவுடைய அறிவில்லாப் பொருள்கள் அழிந்துபோதல் உருவத்தினால் வந்த குற்றமன்று; அவை பருப்பொருள்களாய் இருத்தலினால் அழிகின்றன என்றும், அவையும் நுணுகிய நிலையை அடைந்தவழி அழியாமல் இருக்குமென்றும் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். அறிவின்கட் காணப்படும் உருவம் என்றும் அழியாமல் ஒருதன்மையாய்நிற்க, அறிவில்பொருளின்கண் உள்ள உருவமே அழியும்வகையை உற்றுணரவல்லார்க்கு அஃது அவ்வப்பொருளின் தன்மையால் நேர்ந்ததன்றி உருவத்தினால் நேர்ந்ததன்றென்பது தெள்ளிதிற் புலனாம். அறிவு மிக நுணுகிய இயல்பினதாகலின் அதன்கண் உருவம் என்றும் அழியா இயல்பிற்றாயும், அறிவில்பொருள் பருப்பொருளாதலின் அதன்கண் உருவம் அழியும் இயல்பிற்றாயும் நிற்றல் நுண்ணுணர்வினாரெல்லார்க்கும் விளங்கற்பாலதேயாம்.

இனி, உலகத்திலுள்ள அறிவில்லாப்பொருள்களும், அறிவுடைய உயிர்ப்பொருள்களும் உருவங்களைப்பெற்றது தத்தம் முயற்சியினால் அன்று. ஏனென்றால் அறிவில்லாப்பொருள்கள் தாமாகவே ஓர் உருவத்தை அமைத்துக்கொள்ள மாட்டா. அறிவுடைய சிற்றுயிர்களோ தாம் உருவங்களைப் பெறுதற்கு முன் அறிவுமழுங்கிக் கிடத்தலால் அவையும் உருவங்களைச் செய்துகொள்ளமாட்டா. கலங்கிய நிலையில் ஏதோருருவமுமின்றி இருந்த எல்லாப் பொருள்களும் உருவங்களைப் பெறுதற்கு ஒரு பேரறிவின் உதவி இன்றியமையாததென்பது சிறிது ஆழ்ந்துணரவல்லார்க்கும் இனிது விளங்கும். அதனால் அத்தகைய பேரறிவு வாய்ந்த கடவுளொருவர் உண்டென்னும் உண்மை ஐயமின்றித் துணியப்படுகின்றது. இவ்வுலகத்திற் காணப்படும் எல்லா உருவங்களுக்கும் முதல் கடவுளுடைய அறிவின்கண் உண்டென்பதும் இதுகொண்டு முடிக்கப்படும். ஓவியக்காரன் வரையும் படங்களின் உருவங்களுக்கெல்லாம் முதல் அவன் அறிவின்கண் அமைந்திருத்தல் போலவும், சிற்பம் வல்லான் ஒருவன் அமைக்கும் பாவைகள், உருக்கள், கட்டிடங்கள் முதலானவற்றின் வடிவங்கட்கெல்லாம் முதல் அவனறிவின்கண் அமைந்து கிடத்தல் போலவும், காவியங்கள், கதைகள், அறிவுநூல்கள் முதலியவற்றிலெல்லாம் உள்ள உண்மைகளின் வடிவங்களுக்குமுதல் அவற்றை இயற்றிய புலவனறிவின்கண் விளங்கிநிற்றல் போலவும், இவ்வுலகு உயிர்களிற் காணப்படும் எல்லா வடிவங்களுக்கும் முதல் கடவுள் அறிவின்கண் உண்டென்பது திண்ணமாம். பருப்பொருளிற் காணும் வடி

வங்கள் சிலபல காலத்துள் அழிந்து போதல் போல அறிவுப் பொருளில் அமைந்த உருவங்கள் அழியாது எஞ்ஞான்றும் நிலைபெற்றிருக்குமென்பது மேலே காட்டப்பட்டமையின், கடவுள் அறிவின்கண் உள்ள எல்லையற்ற உருவங்கள் அத்தனையும் ஒருகாலும் அழியமாட்டாவென்று கடைப்பிடிக்க. பிராஞ்சு தேயத்தில் பிரபல பௌதிகசாத்திர பண்டிதராய் விளங்காநின்ற பாரடக் அவர்கள் நுணுகிய இயந்திரங்கள் பலவற்றின் உதவிகொண்டுபல்லாண்டுகளாக ஆராய்ந்து கண்டமுடிபுகளும் அறிவுக்கு உருவமுண்டென்பதையும், அஃது ஏனை உருவங்களைப்போல் அழியாது என்றும் நிலைபெறுமென்பதையும் இனிது நாட்டுகின்றன. இவைகளை எல்லாம் ஆராய்ந்துபாராமற் கடவுளுக்கு உருவமில்லையென எளிதிற் கூறிவிடுவது அறிவுவளரவேண்டுவார்க்கு முறையாகாது. அது கிடக்க.

இனி, உலகத்தின்கட் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களின்வடிவங்களும்—அவை எத்துணை இழிந்தனவாயினும், அல்லது எத்துணை உயர்ந்தனவாயினும், அவை எத்துணைச்சிறியனவாயினும், அல்லது எத்துணைப் பெரியனவாயினும்,—எல்லாம் மக்களாலாவது ஏனை உயிர்களாலாவது அன்றி அறிவில்லாப் பொருள்களாலாவது தாமாக அமைக்கப்பட்டனவல்லவே! அவையெல்லாம் முழுமுதற்கடவுளின் அறிவால் ஆக்கப்பட்டன வல்லவோ? அவ்வறிவால் ஆக்கப்பட்ட அவ்வடிவங்கள் அத்தனைக்கும் முதலான நுண்ணியஉருவங்கள் அதன் அறிவின்கண் அமைந்துகிடப்பனவல்லவோ? ஒருகண்ணாடியின்பக்கத்தேயுள்ளபொருள்களின்வடிவங்களோடொத்தவடிவங்கள் அக்கண்ணாடியின்கண்

விளங்கித் தோன்றுதல் போல இறைவனது பேரறிவாகிய பெருங்கண்ணாடியின் எதிரேயுள்ள எல்லாப் பொருள்களின் வடிவங்களையும் ஒத்த அருள்வடிவங்கள் அதனிகண் விளங்கித்தோன்றுமல்லவோ? ஆதலால், மக்கள் உலகத்திலுள்ள எந்தப்பொருளைக் கடவுளாக நினைத்து வணங்கினாலும் அவ்வணக்கம் அப்பருப்பொருள் உருவத்தின்கட் செல்லாமல், அதற்கு முதலான இறைவனது அருட்பொருள் உருவத்தின்கட் செல்லுமென்பதும், அங்ஙனஞ் செல்லவே அவர்க்கு அவ்விறைவனருள் கிடைக்குமென்பதும் உறுதியாம். கடவுள் அருளின்கண் எல்லா உருவங்களும் உண்டென்பதற்குக்,

"குறித்ததொன் றாகமாட்டாக் குறைவில னாதலானும்
நெறிப்பட நிறைந்தஞானத் தொழிலுடை நிலைமையானும்
வெறுப்பொடு விருப்புத்தன்பால் மேவுத லிலாமையானும்
நிறுத்திடு நினைந்தமேனி நின்மல னருளினாலே

என்னும் சிவஞானசித்தியார்த்திருவாக்கே சான்றாகும்.

எந்தவடிவில் வழிபடுவார்க்கும் இறைவனருள் உண்டென்பதற்கு,

"விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொரு சமயஞ்செய்தே
எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற் கேற்றதாமே"

என்னும் அப்பர்சுவாமிகள் திருவாக்கே சான்றாம்.

இனிக்கடவுளுக்கு உருவமில்லையென்றும், அவர் அருவமாகவே இருப்பாரென்றும், அவர் குணமற்றவரென்றும், அதனால் நிர்க்குணோபாசனையே சிறந்ததென்றும் நன்றாய் ஆய்ந்து பாராமற் கூறுஞ்சொற்கள் பொருளற்ற புன்மொழிகளாய் இருக்கின்றன. ஏனென்றால், பேரறிவுப்பொருளாகிய அதற்கு அறிவும், பேருட்

பொருளாகிய அதற்கு அருளும், பேரின்பப் பொருளாகிய அதற்கு இன்பமும், பெருவல்லமைப் பொருளாகிய அதற்கு வல்லமையும் அரியபெரிய குணங்களாயிருக்க அதனைக் குணமற்ற நிர்க்குணப்பொருள் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? குணமில்லாதபொருள் எங்கேனும் உண்டா? குணமில்லாதது பொருளாகுமா? என்று இங்ஙனமெல்லாம் சிறிதாயினும் ஆராய்ந்து பார்க்கவல்லார்க்கு நிர்க்குணம் நிர்க்குணோபாசனை முதலியசொற்களெல்லாம் பொருளில்லாத வெற்றாரவார உரைகளேயாம் என்பது தெளிவாக விளங்கும். அங்ஙனமாயின், அறிவுநூல்கள் சிற்சிலஇடங்களிற் கடவுளைநிர்க்குணர் என்றோதுவது ஏனென்றால், சத்துவம், இராசதம், தாமதம் என்னும் அசுத்தப் பருப்பொருட்குணங்கள் மூன்றும் அவரிடம் இல்லையென்பதை உணர்த்துதற் பொருட்டாகவே அங்ஙனம் அவை ஒவ்வோரிடங்களிற் கூறினவென்பது சிவஞானபோதமாபாடியத்தில் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனிக், கடவுள் பேரறிவுப்பொருளென்பதுமுடிக்கப்பட்டதனாலும், அவ்வறிவும் உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களின் வடிவங்களையும் உண்டுபண்ணியதொன்றாகையால் அவற்றை உண்டுபண்ணுதற்குமுன்னும்பின்னும் எப்போதும் அவர் அறிவின்கண் அவற்றிற்கு முதலான எல்லாஉருவங்களும் உண்டென்பது பெறப்படுதலானும் கடவுள் அருவாய் இருப்பரென்னுமுரையும்வெற்றுரையே அல்லது பிறிதன்று. அங்ஙனமாயின் அறிவுநூல்களில் அவர் அருவமென்றும் ஒவ்வோரிடங்களிற் கூறப்படுதல் ஏனென்றால், மக்களுடைய ஊனக்கண்களுக்கு அவருடைய அருளுருவம்

புலப்படமாட்டாதாகலின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தென்க. அருட்கண்ணுடையார்க்கு அவன் அருளுருவம் விளங்கித்தோன்றுமென்பதற்குத் திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் வதும் அறியாக் குழவிப்பருவத்தே அவன்றன் திருவுருவத்தைக்கண்டு பாடியதும்,

"அவனருளே கண்ணகக்காணினல்லால், இப்படியன் இவ்வுருவன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவனென்றெழுதிக் காட்டொணாதே"

என்ற அப்பர்சுவாமிகளின் அருமைத் திருவாக்குமே போதியசான்ருமென்க.

என்று இத்துணையுங்கூறியவாற்ருல், உருவமானது பெரிதும் பாராட்டற்பாலதேயன்றி இழிக்கப்படத்தக்கதன்றென்பதும், அறிவுவிளக்க மெல்லாம் உருவத்தைப் பற்றியே நிகழுமாதலால் அஃது அழியாத உருவ அமைப்புடையதாகவே நிலைபெறுமென்பதும், உலகிற் காணப்படும் எல்லா வடிவங்களின் தோற்றத்திற்கும் நிமித்தகாரணமான கடவுளின் எல்லையற்ற அறிவின்கண் எல்லாஉருவங்களும் உண்டென்பதும், கடவுள் அருட்குணமுடையராயும் அறிவுருவமுடையராயும் விளங்குவரல்லது நிர்க்குணமாயும், அருவாயும் இருப்பரல்லரென்பதும், எவரெவர் எவ்வெவ்வுருவிற் கடவுளை வழிபடினும் அவரவர்க்கு அவ்வவ் உருவிற்கேற்பக் கடவுள் தமது அருளை வழங்குவரென்பதும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டன.

கல்வியே அழியாச்செல்வம்.

'வெள்ளத்தால் அழியாது வெந்தழலால் வேகாது வேந்தராலுங், கொள்ளத்தான் முடியாது கொடுத்தாலும் நிறைவன்றிக் குறைவுறாது, கள்ளர்க்கோ பயமில்லை காவலுக்கோ மிகஎளிது கல்வியென்னும், உள்ளத்தே பொருளிருக்கப் புறம்பாகப் பொருள் தேடியுழல்கின்றாரே'

சிலநாளில் தோன்றிச் சிலநாள் இருந்து சிலநாளில் மறைந்துபோவதாகிய இம்மனிதவுடம்பிற் பிறந்தவர்களான நாம் எந்தவகையான செல்வத்தைப் பெறுதற்கு முயலவேண்டுமென்றால் என்றும் அழியாததாய், நம் உடம்பு அழிந்தாலும் தான் அழியாமல் நமது உயிரோடுசேர்ந்து நம்மை எல்லாப்பிறப்புக்களிலும் தொடர்ந்துவருவதாய் உள்ள அழிவில்லாப் பெருஞ்செல்வத்தையே அடைதற்குக் கண்ணுங்கருத்துமாய் இருக்க வேண்டும். அழியாதசெல்வத்தையே பெறவேண்டுமென்னும் விருப்பம் நம்மில் ஒவ்வொருவரிடத்தும் இயற்கையாகவே காணப்படுகின்றது. அவ்விருப்பம் இல்லாதவர்களை எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் காணவேமுடியாது. ஒருமாதம், இரண்டுமாதத்திற் கிழிந்துபோகும் சிமைத்துணிகளை வாங்கவிரும்புகின்றோமா? பன்னிரண்டுமாதம் பதினைந்துமாதம் கிழியாமல் அழுத்தமாயிருக்கும் நாட்டுப்புடைவைகளைவாங்க விருப்புகின்றோமா? விலை சிறிதுமிகுதியாய் இருந்தாலும் அழுத்தமாய் நீடித்திருக்கும் ஆடைகளையல்லவோ வாங்க ஆவல்கொள்ளுகின்றோம்? சிறிதுகைதவறினும் கீழ்விழுந்து நொறுங்கிப்போகும் மட்பாண்டங்க

ளைப் புழங்கவிரும்புகிறோமா? கீழே தவறிவிழுந்தாலும் உடையாமல் வலுவாய்உள்ள செப்புக்கலங்கள் பித்தளைக்கலங்களைக் கையாளவிரும்புகிறோமா? விலை ஏறியிருந்தாலும் நீண்டநாள் பயன்படும் செப்புக்கலங்கள் பித்தளைக்கலங்களையல்லவோ பொருள்கொடுத்து வாங்க விழைகின்றோம்? இங்ஙனமே நாம் நாடோறும் கையாண்டுவரும் பொருள்களினுங்கூட விரைவில் அழிந்துபோகாமல் நீண்ட நாள் நிலைத்திருக்கும் பொருள்களையே நாம் அடையவிரும்புவதால், நம்மில் ஒவ்வொருவருக்கும் அழியாச்செல்வத்தையே பெற வேண்டுமென்னும் அவா இயற்கையாகவே வேரூன்றி நிற்கின்றது.

இங்ஙனம் அழியாச் செல்வத்தையே அடைய வேண்டுமென்னும் அவா நம்மெல்லோரிடத்தும் இயற்கையாகஇருந்தாலும், முத்துச்சிப்பியில்உள்ள முத்தின் ஒளியும், பாசிமூடிய பவளத்தின்நிறமும், மேகத்தில் மறைந்த சந்திரன் துலக்கமும், கூடையால்மூடிய விளக்கின் ஒளியும்போல நம்மை மூடிக்கொண்டிருக்கும் அறியாமை என்னும் இருளில் அகப்பட்டவர்களாகி நம் அறிவைஇழந்து, அழியாச்செல்வத்தை அடைய முயலாமல், நிலையின்றி அழிந்துபோகும் பொருள்களையே நிலையாகப் பிழைபடநினைந்து, அவற்றைப் பெறுவதிலும் அவற்றை அனுபவிப்பதிலுமே நமதுகாலத்தைக் கழித்துவருகின்றோம். பாருங்கள்! நம்மவர்களிற் பெரும்பாலார் மாடமாளிகைகளையும் ஆடை அணிகலங்களையும் தட்டுமுட்டுகளையும் தின்பண்டங்களையும் நாடகக்காட்சிகளையும் வேடிக்கை விநோதங்களையுமேமேலான செல்வங்களாகமதித்து அவற்றைப்

பெறுவதிலும் அவற்றை அனுபவிப்பதிலும் விடா முயற்சி யுடையவர்களாய் இருக்கக் காண்கின்றோமே அல்லாமல், சிறிதுநேரமாயினும் அடக்க ஒடுக்கத்தோ டிருந்து நம்மைப்படைத்த சிவபெருமானை நினைக்கவும், நம்மைப்போலவே அவ்வாண்டவனாற் படைக்கப்பட்ட உயிர்களின் நன்மையைக்கருதவும், அவைபசியாலும் நோயாலும் வருந்துவதைக் கண்டு மனங்கசிந்து இரங் கித் தம்மால் இயன்றஅளவு அவற்றிற்கு ஒரு கைப்பிடி உணவாவது ஒருகாசு மருந்தாவது உதவி அவற்றின் துன்பத்தைப்போக்கவும், தெய்வப்புலமைத் திருவள் ளுவநாயனார் ஔவைப்பிராட்டியார் காரைக்கால் அம் மையார் சேக்கிழார்பெருமான் முதலான உயர்ந்த அறி வுடையோரால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள அரும்பெரு நூல்களை ஓதி உணரவும் முயற்சிவாய்ந்தவர்களாய் உள்ள ஆண்பெண்பாலாரைக்காண்பது அரிதினும் அரிதாய் இருக்கின்றதே!

ஆ! நாம் நிலையாகநினைத்த மாடமாளிகைகள் ஆடை அணிகலங்கள் தட்டுமுட்டுகள் முதலானவைகள் எல்லாம் நாம் நினைத்த வண்ணம் நிலையாக இருப்பவை தாமா? இல்லை, இல்லை. சிலஆண்டுகளுக்குமுன் ஐத ராப் பாக்கத்திலும் வாணியப்பாடியிலும் நேர்ந்த பெரியதோர் வெள்ளப்பெருக்கினால் எத்தனைவீடுகள் எத்தனைமாளிகைகள் தரைமட்டமாகத் துடைக்கப் பட்டு இருந்த இடமுந்தெரியாமல் அழிந்துபோயின! அவ்வீடுகளோடு அவ்வீடுகளில் இருந்த எவ்வளவு சாமான்கள் எவ்வளவு ஆடை அணிகலன்கள் அழிந்து ஒழிந்துபோயின! அப்போது அங்கே பெருஞ்செல் வர்களாயிருந்தவர்களெல்லாம் தம்மால் அருவருத்து

ஒதுக்கப்பட்ட ஏழைக்குடிமக்களைக்காட்டிலும் இழிந்த நிலையை அடைந்தவர்களாகி உண்ணச் சோறும் உடுக்கத் துணியும் இன்றித் தவித்த தவிப்பெல்லாம் நாம் கேட்டு நெஞ்சம் நெக்குருகிவருந்தினம் அல்லமோ? ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எட்டாம் ஆண்டில் மேற்குத்திசையில் உள்ள சிறந்த நகரமாகிய மெசிஞப்பட்டினமானது நில அதிர்ச்சியினல் அழிந்து நீருக்கும் நெருப்புக்கும் இரையானதும், அப்போது அப்பட்டினத்திலிருந்த ஐந்தடுக்கு ஆறடுக்கு மாளிகைகளும் அவற்றில் இருந்த அரியபெரிய பண்டங்களும் அவற்றில் வசித்த இலட்சக்கணக்கான மாந்தர்களும் அளவற்ற செல்வங்களும் நெருப்பில்வெந்து நீரில் அமிழ்ந்திப்போன வரலாறுகளையெல்லாம் நினைக்கும்போது நாம் நிலையாக நினைத்திருக்கும் செல்வங்களும் செல்வங்களென்று தோன்றுமா? அவற்றை மதிக்கும் நமது அறிவும் அறிவென்று சொல்லப்படுமா?

சிலநாட்களின்முன் மேற்கேயுள்ள ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் நடைபெற்ற வெள்ளைக்காரர் சண்டையினல்விளைந்துவந்த சேதத்தை அந்தோ! என் ஒருநாவினல் எங்ஙனம் சொல்லுவேன்! எங்கேபார்த்தாலும் செக்கச்செவேலென்ற இரத்தக்களரியும், பிணக்காடும், பீரங்கிவெடியும் கூக்குரல் ஒலியுமாய் இருந்தன! அத்தேசங்களி லுள்ள பத்துப் பதினைந்து மாடமாளிகைகளுக்கும் தேவாலயங்களுக்கும் நமது சென்னபட்டினம் முழுதும் ஈடாகவைத்தாலும், ஈது அவற்றிற்கு ஒப்பாகமாட்டாது; அப்படிப்பட்ட உயரந்தகட்டிடங்க ளெல்லாம் பீரங்கி வெடிகளால் தகர்க்கப்பட்டுப் பாழாய்க்கிடக்கின்றன! எத்தனை அரசர்

கள்! எத்தனை பிரபுக்கள்! எத்தனை போர்வீரர்கள்! இச்சண்டையில் மாய்ந்துபோனார்கள்! நேற்று ஆடை யணிகலன்கள் அணிந்து அறுசுவையுணவுஉண்டு தம் மைமறந்து அகங்களித் திருந்தவர்களெல்லாம் இன்று அவற்றை முற்றும் இழந்து மனைவியொருபுறம் மக்கள் ஒருபுறமாய்க் கையறுந்து காலறுந்து கதறுகின்றனரே! ஐயோ! இச்சண்டையினால் நேர்ந்துவந்த சேதங்களை அறிந்துவைத்தும், இன்னும் நாம் இவ்வெளி ஆடம் பரங்களைச் செல்வங்களென்று எண்ணலாமா? இது பற்றியன்றோ

"தெய்வச் சிதம்பரத்தேவா உன்சித்தந் திரும்பி விட்டாற்
பொய்வைத்த சொப்பனமாம் மன்னர்வாழ்வும் புவியு மெங்கே
மெய்வைத்த செல்வமெங்கே மண்டலீகர்தம் மேடை யெங்கே
கைவைத்த நாடகசாலையெங்கே யிது கண்மயக்கே." என்று பட்டினத்துப்பிள்ளையாரும் அருளிச்செய்தார்

இங்ஙனம் வெள்ளத்தால் அழிந்துபோவதும், வெந்நெருப்பால் வெந்துபோவதும் அரசர்களால் கைப் பற்றிக் கொள்ளப்படுவதும் கொடுக்கக்கொடுக்கக் குறைந்துபோவதும் கள்வர்க்காக நம்மை அஞ்சுவிப் பதும் பாதுகாப்பதற்கு மிகுந்த வருத்தத்தைத் தரு வதுமான இச்செல்வம் நம்மால் எந்நேரமும் விரும்பத் தக்கதன்றென்பது இதனால் இனிது விளங்குகின்றதன் றோ? இவ்வாறு நான் சொல்லுதலைக் கொண்டு நாம் செல்வத்தைவேண்டாமல் வறுமைப்பட்டு இந்த மண் ணுலகத்தில் வருந்தியே காலங்கழிக்கவேண்டுமென்று நீங்கள் நினைத்தல்கூடாது. நமது மண்ணுலகவாழ்க்கை இனிது நடப்பதற்கும், பிற உயிர்களின்துன்பத்தைப் போக்கும் தான தருமங்கள் செய்வதற்கும், மற்ற நல்ல

காரியங்களைச் செய்வதற்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பொருளைச்சேர்த்து, ஆடம்பரம் இல்லாமலும், எல்லாந்தனக்கேஎன்று எண்ணாமலும் தனக்கும் பிறர்க்கும் பலவகையால் நல்லபயன்கள் விளையும்படி அதனைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்பதே எனது கருத்தாகும்.

இன்னும் இவ்வழிந்துபோகும் பொருளைப் படைத்தவர்களும் படையாதவர்களுமாகிய எல்லாரும் வெள்ளத்தால் அழியாதாய் வெந்தழலால் வேகாதாய் அரசர்களாலுங் கைப்பற்றப்படாதாய்க் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாதாய்க் கள்வர்களுக்காக அஞ்ச வேண்டுவது இல்லாதாய் நமது அறிவினுள்ளே இருத்தலால் பாதுகாப்பதற்கு எளியதாய் விளங்கும் அழியாச் செல்வமாகிய கல்விப்பொருளைப் பெறுதற்கு மிகவும் முயற்சியுடையவர்களாக இருக்கவேண்டும்; இதுபற்றியே, "வெள்ளத்தால் அழியாது" என்னும் அரிய பாட்டு இந்தக் கட்டுரைக்கு முதலாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. செல்வமானது வெளியேயுள்ள பருப்பொருளாதலால் வெள்ளத்தால் அழியும் வெந்தழலால்வேகும்; கல்வியானது நமது உயிரைப்பற்றி உள்ளேயிருக்கும் நுண்பொருளாகையால் வெள்ளத்தில் அழியாது வெந்தழலில் வேகாது; செல்வமானது பொன் நிலம் வீடு முதலிய பருப்பொருளாயிருத்தலால் அரசர்களாற் கைப்பற்றக்கூடும், கல்வியானது அறிவுமயமான நுண்பொருளாகையால் அவர்களாற் கவரப்படமாட்டாது; செல்வமானது பிறர்க்கு எடுத்துக் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறைந்துபோகும், கல்வியானது பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்லச்சொல்ல அளவில்

லாமற் பெருகும்; செல்வத்தை வைத்திருப்பவர்கள் எங்கே கள்வர்வந்து திருடிக்கொண்டு நம்மையுங் கொன்று விடுவார்களோ என்று எந்நேரமும் அச்சத்திலேயே காலங்கழிக்கவேண்டும், கல்வியை வைத்திருக்கும் புலவர்களோ அங்ஙனம் கள்வர்க்குச் சிறிதும் அஞ்சவேண்டுவதில்லை; செல்வத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு அளவுகடந்த முயற்சி வேண்டும், கல்வியைப் பாதுகாப்பதற்கு அத்தகைய வருத்தம் வேண்டுவதில்லை. இங்ஙனமெல்லாம் கல்வியானது செல்வத்தினும் சிறப்புடைய அழியாச்செல்வமாய் இருத்தலினாலேயே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார்,

"கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றுப் பிற." என்றும், ஔவைப்பிராட்டியார்
"மன்னனும் மாசறக் கற்றோனும் சீர் தூக்கின்
மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையன்—மன்னனுக்குத்
தன்றேச மல்லாற் சிறப்பில்லை கற்றோற்குச்
சென்றவிட மெல்லாம் சிறப்பு" என்றும் அருளிச்

செய்தனர்.

ஆனாற்சிலர் கல்வியானது ஆண்மக்களுக்குத்தான் வேண்டுமே யல்லாமல் பெண்மக்களுக்கு வேண்டுவதில்லை யென்றும், பழைய நாளில் மாதர்கள் எவரும் கல்வி கற்கவில்லை யென்றும், பெண்கள் கல்விகற்க வேண்டு மென்று நூல்களிற் சொல்லப்படவில்லையென்றும் கூறுவார்கள். உயிர்கள் என்ற பொதுவகையில் மிருகங்களும் மனிதர்களும் ஒப்பவர்களே யாவர்; உணவுதேடுதல், தேடிய உணவை உண்டல், உறங்கல், இன்புறுதல் என்னும் தொழில்கள் மிருகங்களுக்கும் உண்டு மனிதர்களுக்கும் உண்டு; ஆனால், மனிதர்கள்

மிருகங்களினும் உயர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லுவது ஏன் என்றால், நல்லது இது தீயதுஇது என்று பகுத்துணர்தலானும், தம்மைப்போன்ற உயிர்க்கு இரங்கித் தம்மாலான உதவிசெய்தலானும், கடவுளைத் தொழுதலானும், இங்ஙனமெல்லாம் தமது அறிவை வளரச் செய்தற்குரிய பலநூல்களைக் கற்றலானுமே மனிதர்கள் மிருகங்களினும் உயர்ந்தவராக எண்ணப்படுகின்றனர். இவ்வுயர்ந்த அறிவின்செயல்கள் இல்லையானால் மிருகங்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் சிறிதும் வேற்றுமை இல்லாமற்போம். கல்வி இல்லாதவர்கள் மிருகங்களேயாவர் என்றும், கல்வியில்லாதவர்களுக்கு நுட்பமான அறிவு சிற்சிலநேரங்களிற் காணப்பட்டாலும் அதனை அறிவாகப் பெரியோர்கள் கொள்ள மாட்டார்களென்றும், கல்வியுடையவர்களே கண்ணுடையவர்கள் என்று சொல்லப் படுவார்கள் அல்லாமல் மற்றவர்கள் முகத்தில் இரண்டு புண்ணுடையவர்கள் ஆவார்களென்றும் விளக்குதற்கன்றோ திருவள்ளுவநாயனார்

"விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோடு ஏனையவர்." எனவும்
"கல்லாதான் ஒட்பங் கழிய நன்றாயினுங்
கொள்ளார் அறிவுடையார்" எனவும்
"கண் ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்" எனவும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

இங்ஙனம் அறிவான்மிக்க ஆன்றோர், மனிதராய்ப் பிறந்த எல்லார்க்கும் கல்வி இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதேயாமென்று கூறியிருக்க அஃது ஆண்மக்

களுக்குத்தான் வேண்டுமே யல்லாமல் பெண்மக்க ளுக்கு வேண்டுவதில்லை யென்று உரைப்போர் உண்மை அறிந்தவரோ சொல்லுங்கள்! தாய்மார்களே, சகோதரிகளே, பெண்பாலார் மனிதர்களினுந் தாழ்ந்த மிருகங்களாயிருந்தாலன்றோ அவர்கட்குக்கல்விவேண்டாம்என்னலாம்? இவ்வுலக வாழ்க்கையை நன்றாக நடத்தும்முறையில் ஆண்மக்களைக் காட்டிலும் மிகுந்த பொறுமையும் ஆழ்ந்த நுண்ணறிவும் வேண்டிய அவர்கட்குக் கல்வியென்னுந்தூண்டா மணிவிளக்கைத்தராமல்அவர்களை அறியாமை என்னும் பேர்இருளிற் போகச்சொல்லுபவர்கள்உண்மை அறிந்தவரோ சொல்லுங்கள்!

இனி முற்காலத்திருந்த ஒளவையார், பூதப்பாண்டியன் பெருந்தேவியார், காரைக்காலம்மையார், மங்கையர்க்கரசியார் முதலான பெண்மணிகளெல்லாம் கல்வியில் மிகச் சிறந்தவர்களாயிருந்தமை அறிந்தவர் பழையநாளில் பெண்கள் எவரும் கல்விகற்கவில்லை யென்று கூறுவரோ சொல்லுங்கள்!

"பெருந் தடங்கட் பிறைநுதலார்க் கெலாம்
பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்துமன்றி விளைவன யாவையே"

என்று கல்வியிற்சிறந்த கம்பர் கூறியிருத்தலால் முற்காலத்தில் இருந்த பெண்மக்கள் எல்லாரும் கல்வியில் வல்லவர்களாய் இருந்தார்களென்பது இனிது விளங்கவில்லையா?

இனிப் பெண்பாலார்க்கு ஆடை அணிகலன்கள் முதலான ஒப்பனைகள் அவர் அவர் அளவுக்குத்

தக்கபடி சிறிது சிறிது வேண்டுவதேயாயினும், கல்வி யில்லாதவர்களுக்கு இவ்வாடையணிகலன்களால் உண்டாகும் அழகு அழகாகமாட்டாதாகும் என்னுங் கருத்தோடு

"குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம் யாமென்னும் நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு" என்று நாலடியா ரென்னும்

மிகவும் பழமையான உயர்ந்தநூலிற் கூறியிருப்பதை உணர்பவர்கள் பெண்மக்களுக்குக் கல்வி வேண்டா மென்று சொல்லத்துணிவரோ கூறுமின் சகோதரிகாள்!

இனி இங்ஙனமெல்லாம் ஆழ நினைத்துப்பார்க்குங்கால் ஆண் மக்களுக்குக் கல்வி இன்றியமையாததாய் இருத்தல்போலவே, அவர்போல் மக்கட்பிறப்பினரான பெண்மக்கட்கும் கல்வியானது இன்றியமையாத அழிவில்செல்வமாகுமென்பது நன்குபெறப்படுகின்றது.

இனி அழியாச்செல்வமாகிய கல்வியைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு நாம் மிகவும் முயன்றுவருவதோடு, உயர்ந்தநூல்களைக் கற்றுவரும்போதே அந்நூல்களிற் சொல்லப்பட்ட நல்லொழுக்கங்களிலும் நாம் பழகி வருதல் வேண்டும். "கற்றறிவார்கண்டது அடக்கம் அடங்காதார், பொச்சாந்துந்தம்மைப் புகழ்ந்துரைப்பர்' என்றபடி நாம் சிறிதும் பெருமைபாராட்டாமலும், செருக்கு அடையாமலும், பணிந்தசொல்லும்பணிந்த செயலும் உடையமாய், எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பும் இரக்கமுங்காட்டி, நல்லொழுக்கத்தில் வழுவாது எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளான சிவபெரு

மானை மனமொழி மெய்களால் நினைந்தும் வாழ்த்தியும் வணங்கியும் உலகவாழ்க்கையை இனிதுநடத்தி நாமும் பயன்பட்டுப் பிற உயிர்களையும் பயன்படுத்திவருதலே நாம் பெற்ற அழியாச்செல்வமாகிய கல்வியைப் பயன்படுத்தும் முறையாகும். இன்னும்,

"யாவர்க்குமாம் இறைவற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்குமாம் பசுவுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போது ஒரு கைப்பிடி
யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கு இன்னுரைதானே"

என்னுந் திருமூலநாயனார் திருவாக்கை. இடையறாது நம்நினைவில்வைத்து, நம்முள் அவரவர் செயலுக்குத் தக்கபடி இறைவனைவணங்கியும், ஆவினைப் பாதுகாத்தும், தான தருமங்கள் செய்தும், எல்லாரிடத்தும் இன்சொற்பேசியும் ஒழுகுதலே அழியாச்செல்வமாகிய கல்வியாலாய பயனாகும்.

தமிழ்த்தாய்

"கண்ணுதற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணுறத்தெரிந் தாய்ந்தஇப் பசுந்தமிழ் ஏனை
மண்ணிடைச்சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ"

—திருவிளையாடற்புராணம்

தமிழராகியநாம் நாடோறும் பேசிவரும் தாய்மொழி தமிழேயாகும். நாம் சிறுகுழவியாய் இருந்தபோது நம் அன்னையின்தீம்பாலைப் பருகிப் பசிதீர்ந்து அவள்மடியில்கிடக்க, அவள் நம்மைக்கொஞ்சிமுத்தம் வைத்து நம்மைப்பாராட்டிப்பேசியது தமிழ் மொழியின்றோ? சிறுகுழந்தையாய் இருந்த அந்தக்காலந் தொட்டு மறுபடியும் நாம் இந்தஉலகைவிட்டு அகன்று போகும் வரையில் நம்தாய்தந்தையரோடும் உடன்பிறந்தவரோடும் மனைவிமக்களோடும் நம் நாட்டில் உள்ளவரோடும் நாம் ஊடாடி உறவாடிப் பேசுவதும் நமதருமைத் தமிழ் மொழியே யன்றோ? இங்ஙனம் நமது உயிரோடும் உடம்போடுங்கலந்து, நமதறிவைத் தன்வண்ணமாக்கிக், கனுக்கானுங்காலத்துங் கனவுலகில் உள்ளவரோடு நாம்பேசுகையில் அப்பேச்சோடும் உடன்வந்து நிற்பதாய்க் கிளர்ந்துவிளங்குவது நமது இனியசெந்தமிழ்மொழியேயாய் இருத்தலின், நமதுயிர் இவ்வுலகவாழ்வைத் துறந்து மறுமையுலகிற் சென்று உலவும்போதும் நமக்கு உற்றதுணையாய் நம்மோடு உடன்வந்து நிற்பது தமிழ்மொழியேயாகுமென்பது தெளிவாகப் பெறப்படுகின்றதன்றோ? இவ்வாறு இம்மைமறுமையிரண்டிலும் நமதுஉயிர்க்கு உற்ற துணையாய் இருந்து உதவுவது தமிழ்மொழி ஒன்றுமே

யாகையால், நடுவே நாம் கற்கும் ஆங்கிலம் ஆரியம் முதலான மொழிகள் அதுபோல் நமக்கு எப்போதும் உதவியுந்துணையுமாய் இருந்து பயன்படமாட்டா.

நமதுவயிற்றுப்பிழைப்புக்காகவும், வேறுசில காரணங்களுக்காகவும் ஆங்கிலம் ஸமஸ்கிருதம் முதலான மற்றமொழிகளை நாம் வருந்திக்கற்கவேண்டுவது கட்டாயமாய்த்தோன்றினாலும், இவற்றின்பொருட்டுநமது இனியசெந்தமிழை மறப்பதும் அதனைப்பயற்சிசெய்யாமல் கைவிட்டிருப்பதும் நமதுயிரையே நாம் அழிப்பதாய்முடியும். அழகுமிக்க செந்தாமரைமலரின் செந்நிறத்தையும் அதில் துளும்பிவழியுங் கொழுந்தேனையும் அகற்றிவிட்டு, அவற்றிற்குமாறாய் அதற்கு மஞ்சள் நிறத்தை ஊட்டிச் செங்கழுநீர்மணத்தைப் புகுத்திக்கற்கண்டின்நீரைச்சொரிந்துவைப்பேன் என்று ஒருவன் அதன் இயற்கையை மாற்றப்புகுந்தால் அதுகைகூடாமல் அத்தாமரை மலர் அழிந்து போவதுபோல, மற்றமொழிகளும் இனியசொல்லும் சிறந்த பொருளும் உயர்ந்தபயனும் உடையனவாய் இருந்தாலும், தமிழின் நிறமும் அதன் பொருளின் மணமும் அதன்சுவையின்தேனும் இப்பாகப்பொருந்தப்பெற்ற நமதுயிரை அவ்வியற்கையினின்றும் மாற்றி. அம் மற்றமொழிகளின் தன்மையை அதற்கு ஏற்றினால் அது தன்றன்மை இழந்து அழிந்துபோகும். தமிழ் முதலான மொழிகளுள் ஒன்றையேனும் அல்லது இரண்டுமூன்றையேனுந் தமது குழந்தைப்பருவந் தொட்டுப் பேசிவருபவர், தாம்பேசும் அவ் இயற்கை மொழிகளையே மேலும்மேலுங் கற்றுத் தமது அறிவை வளம்படுத்தாமல் அவற்றைக்கைவிட்டு முற்றும்

புதியவான ஆங்கிலம் ஆரியம் முதலான மொழிகளையே பழகி வருவராயின் அவர் நீண்டநாள் உயிர்வாழார். இத னைன்றே, தமிழைக் கைவிட்டு ஆங்கிலம் ஆரியம் முதலியவற்றையே கற்றுப்பழகும் நம்நாட்டவர்பலர் முப்பது அல்லது நாற்பது ஆண்டுக்குட்பலவகைநோய் களாற் பிடிக்கப்பட்டுமாய்ந்துபோகின்றனர்! தன்னியற் கையில் வலுப்பட்டு நில்லாத ஒருதூணின்மேற்பெருஞ் சுமைகளை ஏற்றினல் அவற்றைத்தாங்காமல் அது முறிந்துவிழுவதுபோலத் தமக்குரியமொழியைக்கற்று வலிவுபெருத ஒருவனது அறிவின்மேல் வேறுமொழி களை ஏற்றினல் அவற்றைத் தாங்கமாட்டாமல் அது பழுதுபட்டுப் போகின்றது. தாய்ப்பால் நிரம்பவுண்டு வளர்ந்தபிள்ளை ஆண்டு முதிரமுதிர அரியபெரிய முயற்சிகளை யெல்லாம் எளிதிற்செய்து நீண்டநாள் உயிர்வாழ்தல் போலத் தமிழ்ப்பால் உண்டு வளர்ந் தவர் எத்தகைய மொழிகளையும் வருத்தமின்றிக் கற்று நெடுநாள் உயிர்வாழ்ந்திருப்பர். தமிழோடு மற்றமொழிகளையுங் கற்றவர் நீண்டகாலம் உயிர் பிழைத்திருத்தலும், தமிழைவிட்டு அயல்மொழிகளை மட்டும் பயிலுகின்றவர் விரைவில் உயிர் மாளுதலும் இயற்கையாய் நிகழ்தலைக் காண்பவர்களுக்கு நாம் கூறும் இவ்வுண்மை நன்கு விளங்கும்.

அறிவிற்சிறந்தவரான ஆங்கிலநன்மக்கள் தமக் கு இயற்கையில் உரிய ஆங்கிலமொழியை நன்ருகக் கற்றபிறகுதான் வேறு மொழிகளைக் கற்கின்ருர்கள்; தமது மொழியைக் கல்லாமல்வேறுமொழிகளைச் சிறி துங்கற்கவே மாட்டார்கள். இப்படிப் பட்ட உயர்ந்த பழக்கம் அவர் களிடத்தில் இருப்பதனுலேதான் அவர்

கள் தமது மொழியில் நிகரற்ற புலமையுடையவராய் இருப்பதோடு, தாம் கற்கும் வேறு மொழிகளிலும் வல்லவராய்ச்சிறந்துவிளங்கி நீண்டநாள் உயிர்வாழ்ந்து உலகத்திற்கு அளவிறந்தநன்மைகளையெல்லாம் விளை வித்துவருகிறார்கள். நம்மவர்களோ தமக்குரியசெந் தமிழ்மொழியைச் சிறிதுங்கல்லாமலும், சிறிதுகற்று லும் தமிழ்நூற்பயிற்சி நன்கு நிரம்பாமலும், வயிற்றுப் பிழைப்பிற்குரிய ஆங்கிலம் முதலான அயல்மொழி களையே மிகுந்த பொருட்செலவு செய்து,பல ஆண்டு கள் அல்லும் பகலும் உழைத்துக் கற்றுக்கொள்ளு கிறார்கள். கற்றும்என்! நம் தமிழ் நாட்டிற் குரிய தென்னங்கன்றைப் பெயர்த்துக்கொண்டுபோய்ப் பனி மிகுந்த ஆங்கிலநாட்டில் வைத்தால் அஃது அங்கே வளராமல் அழிந்து போவது போல,நமது செந் தமிழைவிட்டு மற்றமொழிகளையே தம் காலமெல் லாம்கற்ற அவர் அதனால் வலிவிழந்து மெலிந்து விரைவில் உயிர் துறக்கின்றனர்! ஐயோ! வயிற்றுப் பிழைப்புக்கென்றே முழுதுங்கற்ற மற்றமொழி அவ ரது பிழைப்புக்கே இடையூறுவிளைத்து வருதலை நம் மவர் அறியாமல் வரவரத் தமதுவாழ்வில் அருகிப் போவது நினைக்குந்தோறும் நமதுள்ளத்தை நீராய் உருக்குகின்றது! இந்நிலைமையைச் சிறிதாயினும் கரு திப்பார்ப்பவர்கள் நமது தமிழ்மொழிப்பயிற்சி நம் உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத அருமருந்தா மென்பதை உணராமற்போவரோ.

இதுமாத்திரமோ, இத்தென்னாட்டின்கண் நமது தமிழ்மொழியானது இருநூற்று மூன்று இலட்சத் துத் தொண்ணூற்றையாயிரம் பெயர்களாற் பேசப்

பட்டுவருகின்றது. இத்தென்னாட்டில் மாத்திரமே யன்றி, இலங்கையிலும் பர்மாவிலும் சிங்கப்பூர் பினாங்கு முதலான மலாய் நாடுகளிலும், மோரிசு தென்னாப்பிரிக்கா முதலான இடங்களிலும் நமது தமிழ்மொழியைப்பேசுவோர் பெருந்தொகையாய் இருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பெருந்தொகையாய்உள்ள தமிழ்மக்களெல்லாரும் அறிவிலும் நாகரிகத்திலும் உயர்ந்து விளங்க வேண்டுமாயின், அவர்கள் தமக்குத் தெரிந்துள்ள தமிழ்மொழியின் வழியாகவே அங் ஙனம் ஆகவேண்டும். மிகுந்தபொருட்செலவும் காலக் கழிவும் வருத்தமுமின்றி அவர்களைக் கல்வியில் வல் லவராக்குதற்கு இசைவான இந்த எளிய முறையை விடுத்து, அவர்கட்குப் புதுமையாக ஆங்கிலம் ஆரியம் முதலான சொற்களைக் கற்பித்து அவர்களை உயர்த் தல் வேண்டுமென்று நினைப்பவர் ஒரு காலத்தும் தம் மெண்ணத்தை நிறைவேற்றமாட்டார். ஆதலால், நம் தமிழ்மக்களை உண்மையாகவே முன்னேற்றவேண்டு மென்னும் எண்ணம் உடையவர்கள், அவர்களுக் குரிய தமிழ்க்கல்வியின் வாயிலாகவே அதனைச் செய் யக்கடமைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். மற்றமொழிகளில் நாடோறும் புதியனவாய் வெளிவரும் அரும்பொருள் களையெல்லாம் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பித்துக் கற்பிக்கத்தலைப்பட்டால், இப்போது பதினைந்துஆண் டுகளுக்குமேல் ஆங்கில மொழியை மிக வருந்திக் கற்று ஒருவர் தெரிந்துகொள்ளும் பொருள்களெல் லாம், நமதுசெந்தமிழ்மொழியில் ஏழெட்டு ஆண்டு களில்இன்னுஞ்செவ்வையாகக் கற்றுத்தேறலாம். ஆங் கிலம் ஆரியம் முதலிய மொழிகளில் அவர் எவ்வள

வுதான்கற்றுத்தேறினும், தாம் அம்மொழிகளில் அறிந்தபொருள்களைத் தமிழ்மக்கள் எல்லார்க்கும் புலப்படும்படி எடுத்துச்சொல்லிப்பயன்படுத்தல் இயலாது; தமிழ்கற்றவரோ தாம் அறிந்தவைகளைத் தமிழ்மக்களெவர்க்கும் நன்குவிளங்கும்படி எடுத்துச்சொல்லிப் பெரிதும் பயன்படுவர். இதனால் தமிழ்நாட்டவர் தமிழ் கற்பதொன்றே தமக்கும்பிறர்க்கும் பயன்படுவதற்கு ஏதுவாம் என்க.

இனி, ஏழெட்டு நூற்றாண்டுகளாய்ப் புதிது முளைத்தெழுந்து இப்போது ஆங்காங்குவழங்கிவரும் பலவேறு மொழிகளையும் போல்வதன்று நமதுதமிழ் மொழி; இஃது இன்னகாலத்திலேதான் தோன்றிய தென்று எவராலுங் கட்டுரைத்துச்சொல்லமுடியாத பழமையுடையதாய், இத்தனை காலமாகியும் தனது இளமை சிறிதுங்குன்றாதாய் உலாவிவருகின்றது. தமிழைப்போலவே பழமையுடையனவென்று சொல்லத்தக்க ஆரியம் கிரேக்கு இலத்தீன் ஈபுரு அராபி சீனம் முதலான பலதேயமொழிகளெல்லாம் இப்போது உலகவழக்கத்தில் இன்றி இறந்தொழிய, நம் செந்தமிழ்மொழி ஒன்றுமே எல்லாம்வல்ல இறைவனைப் போல் என்றும் இறவாத இளமைத்தன்மைவாய்ந்து இலங்குகின்றது. இவ்வுண்மையை, மனோன்மணீயத்தில்

"பல்லுலகும் பலவுயிரும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினும் ஓர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் னிருந்தபடி யிருப்பதுபோற்
கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவின்மலையா ளமுந்துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்

சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயன்மறந்து வாழ்த்துதுமே."
என்றுவந்த தமிழ்த்தாய் வணக்கச்செய்யுளினுங் கண்டுகொள்க.

பழமையில் இதனோடு ஒத்த ஆரியம் முதலான மொழிகளெல்லாம் இறந்தொழியவும், இதுமட்டும் இன்னும் இளமையோடுவிளங்குவது எதனுலென்றால்; தமிழ் அல்லாத மற்றமொழிகளில் எல்லாம் மக்களியற்கைக்குமாறான உரத்தஓசைகளும் பொருந்தா இலக்கணமுடிபுகளுங் காணப்படுதலால் அவைவழங்குதற்கு எளியனவாய் இல்லாமல் நாளடைவில்மாய்ந்து போகத், தமிழில் இயல்பாற் பிறக்கும் அமைந்த இனிய ஒலிகளும் மிகவும்பொருத்தமான இலக்கண முடிபுகளும் இயைந்து இது படித்தற்கு எளியதாய் இருத்தலினுற்றான் அங்ஙனம் இஃதின்னும் இளமை குன்றாமல் நடைபெறுகின்றதென்றுஉணர்ந்துகொள்க. 'க்ருதம்' 'திருஷ்டி' 'த்வரிதம்' 'ச்ருஷ்டி' 'ஹ்ருதய' முதலான ஆரியச்சொற்களைச் சொல்லிப்பாருங்கள்! அவைபேசுதற்கு எவ்வளவுவருத்தமாய் இயற்கைக்கு மாறுபட்டனவாய் இருக்கின்றன! இச்சொற்களையே தமிழ்வடிவாகத் திரித்துக் 'கிருதம்' 'திட்டி' 'துரிதம்' 'சிருட்டி' 'இதயம்' என்று சொல்லிப்பாருங்கள்! அப்போது அவை பேசுதற்கு எவ்வளவு எளியனவாய் வருத்தமில்லாதனவா யிருக் கின்றன! இனி, இவற்றிற்கு நேரான 'இழுது' பார்வை 'விரைவு' 'படைப்பு' 'நெஞ்சம்' முதலான தூயதமிழ்ச் சொற்களைச் சொல்லிப்பாருங்கள்! இவை அவற்றைக்காட்டிலும் சொல்லுதற்கு இன்னும் எத்தனை எளியவாய் இனியவாய் இருக்கின்றன! இங்ஙனமே ஆரியம்முதலான மற்ற

மொழிகளின் இலக்கணங்கள் இயற்கைக்குமாறாய் இருத்தலும், தமிழ் இலக்கணம் ஒன்றுமே இயற்கைக்குப்பொருத்தமாய் இருத்தலும் யாம்எழுதிய ஞானசாகரமுதற்பதுமத்திலும், பண்டைக்காலத்தமிழர் ஆரியர் என்னும்நூலிலும் கண்டுகொள்க. இங்கே அவையெல்லாம் விரித்துரைப்பதற்குஇடமில்லை. அது நிற்க.

இனி மொழியின் அமைப்பையும் மக்களியற்கை உலக இயற்கைகளையும் திறம்பட விரித்துரைத்த தொல்காப்பியம் போன்ற மிகப்பழையநூலை நமது செந்தமிழிலன்றி வேறுமொழிகளிற் காணல் இயலுமோ? அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருளையும் முற்றும் எடுத்து விளக்கிய திருக்குறள், நாலடியார்போன்ற அரும்பெரு நூல்களை நம்செந்தமிழ் மொழியன்றி வேறெந்த மொழியேனும் உடையதாமோ? சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலைஎன்னும் பெரும் பழந்தமிழ்க்காப்பியங்களோடு ஒத்தவை எம்மொழியிலேனும் உளவோ? உலகவியற்கை பிறழாது பாடிய பத்துப்பாட்டு, கலித்தொகை முதலான பழைய தமிழ்ப்பாட்டுகளுக்கு நிகரானவை வேறெந்த மொழியிலேனும் எடுத்துக்காட்டல் இயலுமோ? திருவாசகம், திருச்சிற்றம்பலக்கோவை, தேவாரம், பெரியபுராணம் என்னுந் தெய்வத்தமிழ்நூல்கள், கன்னெஞ்சமுங் கரைந்துருகி எத்திறத்தவரும் இறைவன் அருட்பெருக்கில்அமிழ்ந்தி இன்பவுருவினராய் நிற்குமாறுசெய்தல்போல, வேறு எந்தமொழியில் உள்ள எந்நூலேனும் செய்தல் கண்டதுண்டோ? மக்கள் முடிவாய்த் தெரிய வேண்டும் மெய்ப்பொருள்களையெல்லாம்

தெளித்துக்கூறி முடிவுகட்டிய சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தி போன்றமெய்ந்நூல்களும், அவற்றிற்கு மெய்யுரை விரித்த சிவஞானமுனிவர் நுண்ணுரை போன்ற உரைநூல்களும் தமிழிலன்றி வேறெந்த மொழியிலேனும் காணப்படுவதுண்டோ? இந்நூற் பெருநாள்களென்னுந் தீம்பாலை நமதுயிரெல்லாம் தித்திக்கக் குழைத் தூட்டும் நம்தமிழ்த்தாயைமறவாது பேணும் பெரும்பேற்றை நம் தமிழ்மக்கள் எல்லாரும்பெற்றுச் சிறந்திடுவாராக!

அறிவுநூற்கல்வி

கல்வியானது இருதிறப்படும்; அவை உலகநூற்கல்வி, அறிவு நூற்கல்வி என்பனவாம். இவற்றுள் உலகநூற் கல்வி உடம்பைப்பற்றிக் கொண்டும் அறிவுநூற் கல்வி உயிரைப் பற்றிக் கொண்டும் நடைபெறுவனவாகும். உயிரின் அறிவு விளக்கத்திற்கு உடம்பு இன்றியமையாத்துணையாய் இருத்தல் போல, அறிவுநூற் கல்வியைத் தருதற்கும் உலகநூற்கல்வி இன்றியமையாக்கருவியாய் இருக்கின்றது, அறிவுவிளக்கம் இல்லாதஉயிருக்கு உடம்பிருந்தும் பயன்படாதது போல, அறிவுநூற் கல்வி பெறாதவர்களுக்கு உலகநூற் கல்வி இருந்தும் பயன்படுவதுஇன்றாம். நறுமணங்கமழத் தேன்ஒழுகி இனிய பழங்கள் குலைகுலையாய்த் தொங்கும் ஒரு தேமாந்தோப்பிற்குச் செல்ல விரும்பினான் ஒருவன், அங்கே போவதற்கு இசைந்த வழியைத் தெரிந்து அதனூடே சென்று அவ்விடத்தைச் சேர்வானானால், தான் நீண்டவழி நடந்து வந்ததனால் உண்டான பயனைப் பெற்றுப் பசியுங்களைப்புந் தீர்ந்து மகிழ்ந்திருப்பான்; அவ்வாறன்றி அவ்வழியில் உள்ள சில புல்லிய காட்சிகளையே கண்டு கொண்டு உடம்பிலுள்ள வலிமை குறையும் நேரம் வரையில் வழியிலேயே காலங்கழித்து விடுவானாயின், மிகுந்த பசியுங்களைப்பும் வந்து மூடிக்கொள்ள மேற்செல்ல மாட்டாதவனாய் அவ்வழியினிடையே சோர்ந்துவிழுந்து உயிர்துறப்பன். அதுபோல, அறிவுநூற்கல்வியைப் பெறுதற் பொருட்டாகவே வந்த இம்மக்கள்யாக்கையிலிருந்தும், முடிவாக அதனை அடைதற்கு முயலாமல் உலகநூற் கல்வியளவில் ஒருவன் நின்றுவிடுவானானால், அவனெடுத்

த இம்மக்கட்பிறவி வெறும்பாழேயாவது திண்ணம். உயிரானது தன்கண் உள்ள அறியாமை முற்றுந் தொலையப்பெற்றுப் பேரறிவு விளக்கம் உடையதான வுடனே பிறவி எடுத்தலும் நின்றுபோகும். உயிர்கட்கு உடம்புகள் அடுத்தடுத்து வருவதெல்லாம் அவ்வுயிர் களைக் கவிந்து நின்ற அறியாமையை நீக்கி அறிவை எழுப்புதற் பொருட்டாகவே யாதலான், அறியாமை தேய்ந்து அறிவு எழும்வரையில் அவை பிறவிகளிற் சுற்றிச்சுற்றிவரும். ஆகவே, அறிவுநூல்களைக் கற்று அறியாமையை நீக்காதவன் மேன்மேற் பிறவியெடுப் பவனாய் இருத்தலின், அவன் தனக்கு உடம்புகளைப் படைத்துக்கொடுப்பதான ஓயாத வேலையைக் கட வுளுக்குத் தருபவன் ஆவன்; இது குறித்தன்றோ பட்டினத்தடிகளும்

"மாதா உடல் சலித்தாள் வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்
வேதாவுங் கைசலித்து விட்டானே—நாதா
இருப்பையூர் வாழ்சிவனே இன்னுமோர் அன்னைக்
கருப்பையூர் வாராமைக்கா" என்று அருளிச்செய்தனர்.

மேலும், உயிர்க்கு உறுதிதரும் அறிவுநூற்கல்வியைக் கல்லாது, உடம்பைப் பாதுகாத்தற்கு மட்டும் பயன் படும் உலகநூற்கல்வியைப் பயில்வது வெறுங்கூவுத லாகவே முடியும். ஏனென்றால், நிலையாயுள்ள உயி ரின் நன்மையை நாடாது, நிலையின்றிச் சிலநாளி லோ சிலதிங்களிலோ அல்லது சில ஆண்டுகளிலோ மறைந்துபோகும் உடம்புக்கு உணவு தேடிக்கொடுத் தற்கு மட்டும் பயன்படுகின்ற உலகநூற் கல்வியை வாய்ஓயாதுகூவிக் கற்றல் நிலையானபயனைத் தாராமை யின் அது வெற்றொலியேயாய்ப் போவதன்றி வேறு

அது தரும் பேறு என்னே? இவ்வுண்மையை உணர்த்து தற்கன்றே

"அலகுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லா
துலகநூல் ஓதுவதெல்லாம்—கலகல
கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றும்
போஒந் துணையறிவார் இல்" என்று நாலடியார் கூறுவதாயிற்று.

இனி, அறிவுநூற் கல்வியைப் பெற்றவர் மறுமையில் இன்பத்தை அடைவரென்று பலருங் கூறக் காண்கின்றோமே யல்லாமல், அவர் இம்மையில் மற்றவர்க்கில்லாத சிறப்பினைப் பெறக் காண்கின்றோம் இல்லையே; எல்லாரும் உண்டு உடுத்து உறங்கிச் சாதல் போலவே அவரும் உண்டுடுத்துறங்கிச் சாகின்றனர்; இன்னும் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் உலகநூற் கல்வியில் மிக்கவர்களே இம்மையில் எல்லாச் சீரும் சிறப்பும் இன்பமும் பெறுகின்றனர்; கட்புலனுக்கும் நமது நினைவுக்கும் எட்டாத மறுமையில் இன்பத்தை அடையலாம் என நினைந்து அறிவுநூற் கல்வியிற் காலத்தைக் கழிப்பது கடைசியில் ஏமாறி இறப்பதற்கே இடமாகின்றதென்று அதனை இழித்துக் கூறுவாரே பலர். என்றாலும், அறிவின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைச் செவ்வையாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், அறிவுநூற் கல்வியால்வருஞ் சிறப்பும் இன்பமும் வேறெதனாலும் வரமாட்டா என்பது நன்கு புலப்படும். எங்ஙனமென்றால், உலகத்தின்கண் எத்தகைய அரும் பெருந் தொழில்கள் நடைபெறுவதற்கும் அறிவும் அறிவுமுயற்சியும் கட்டாயமாய் வேண்டியிருக்கின்றன. அறிவில்லாமல் எந்தத் தொழிலையுஞ் செய்தல்

முடியாது, எந்த நலத்தையும் அடைதல் இயலாது. அறிவில்லாதவர்களும் அறிவுடையாரைக் கண்டால் அவர்க்குச் சிறப்புச் செய்து பணிகின்றனர்; அவரை விரும்புகின்றனர். ஒருவர் பலருதவி கொண்டு ஓர் அரியபெரிய முயற்சியை நடைபெறுவிக்குங்கால், அம்முயற்சி அறிவில்லாதார் செய்கையால் முட்டுப் படுதல் கண்டு எவ்வளவு வருந்தி அவரை வெறுக் கின்றனர்! அப்போது அறிவுடையான் ஒருவன் மற்றையோர்செய்த பிழைகளையெல்லாந் திருத்தி அத னைச் செவ்விதாக்கி முடிக்குங்கால் அதனைக் கண்டு வியந்து அவன் மேல் எவ்வளவு உவப்படைந்து அவனை விரும்புகின்றனர்! இங்ஙனமே மிகச் சிறிய முயற்சி முதல் மிகப்பெரிய முயற்சி ஈறாக அறிவில் லாதார் செய்வன பெரிதும் பிழைபட்டுத் துன்பத்தைத் தருதலும், அறிவுடையார் செய்வன பெரிதுந்திருத்த முற்று. இன்பத்தைத்தருதலும் சிறிதேனும் ஆழ்ந்து நினைப்பார்க்குவிளங்காமற் போகா. இதுபற்றியன்றோ தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவ நாயனார்

"அறிவுடையார் எல்லாம் உடையர் அறிவிலார்
என் உடையரேனும் இலர்" என்று அருளிச் செய்தனர்.

இனி இத்துணைச் சிறந்தஅறிவும் கல்வியாலன்றி உண்டாகாது. கல்வி யில்லாதாரினும் அறிவால் மிக்க வரைக் காண்கின்றோமேயெனின், அவரும் முற்பிறவி களிற் பயின்ற கல்வியின் பயனாலேயே அங்ஙனம் அறிவுகூடப் பெற்றனர்; அங்ஙனங் கூடப்பெற்ற அறி வும் இப்பிறவியில் மேலுமேலுங் கல்வியாற் பண் படுத் தப் பட்டாலன்றி, அது பாசி மூடிய பளிக்குமணி போல் திரும்பவும் அறியாமையில் அகப்பட்டு மங்கிப்

போகும். ஆனதனாலேயே, உயர்ந்த கல்வியில்லாதவன் எவ்வளவு உயர்ந்த அறிவு கூறினாலும், அதனை அறிவால் நிறைந்தோர் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார். இது,

"கல்லாதான் ஒட்பங் கழியநன் றாயினுங்
கொள்ளார் அறிவுடையார்" என்று திருக்குறளுங்கூறுகின்றது.

இனிக் கல்வியுள்ளும் உலகநூற்கல்வி நிலையில்லாத பொருள்களையே உணர்த்துவதால், அதனால் விளையும் அறிவும் நிலையில்லாத இயல்பினதாய் நிலையான இன்பத்தைத் தரமாட்டாதாய் ஒழியும். அறிவுநூற்கல்வியோ உலகநிலை, உயிரின் நிலை, உயிரோடு ஒன்றாய் நிற்கும் அறியாமையின் நிலை, இருவினைத்தோற்றம், உயிர் மூவகைக்குற்றமும் நீங்கும் வகை, முழுமுதற் கடவுளின் இயல்பு, அது செய்யும் உதவி, அதனோடொன்றாயிருந்து இம்மை மறுமை இரண்டிலும் நுகரும் இன்பநிலை முதலானவற்றை ஆராயும் உயர்ந்த ஆராய்ச்சியில் அறிவைத் தோயவைத்து, அவ்வழியால் அதனைத் தூயதாக்கிப், பேரொளியோடும் துலங்கவைத்தலின் அறிவுநூற்கல்வி கற்றார்முன் உலகநூற்கல்விமட்டும் உடையார் விலங்கினம் போல் எண்ணப்படுவர். இவ்வுண்மை,

"விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனையவர்"

என்ற தெய்வத்திருவள்ளுவர் திருக்குறளால் நன்கு அறியப்படும்; இத்திருக்குறளில் 'இலங்குநூல்' என்றது அறிவுநூலையேயாம். வெளிப்பார்வையளவில் உயிர்கள் எல்லாம் ஒத்தசெயலும் மாறுதலும் உடையனபோற் காணப்படினும், நுணுகி ஆராய்ந்தால் அவற்றின் அறிவும் முயற்சியும் ஏற்றத்தாழ்வாகவே யிருக்

கும். உண்ணல் உறங்கல் மருவல் சாதல் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாயிருப்பினும் விலங்கினங்களில் இழிந்த பன்றியும் மக்களில் அறிவுடையான் ஒருவனும் ஒப்பாவர் என எவரேனுங் கூறுவரோ? மக்களில் அறிவுடையான் ஒருவனும் அறிவிலான் ஒருவனும் அங்ஙனமே உண்ணல் உறங்கல் முதலான தொழிலளவில் வேறுபாடில்லாதவர்போற் காணப்படினும், அறிவுடையான் தனக்குள்ள அறிவின் மேன்மையால் உயர்ந்தோனுதலும், அறிவிலான் தனக்கில்லாத அறிவின் சிறுமையால் தாழ்ந்தோனுதலும் எல்லார்க்கும் உடன்பாடேயாகும்.

அஃது உண்மையே யென்றாலும், உலகநூற்கல்வியால் விளங்கும் அறிவுகொண்டு இம்மையில் எல்லா நலங்களும் பெறுவதாயிருக்க, இதற்கு மேலும் அறிவுநூற்கல்வி ஒன்று வேண்டுமென்பது எதன் பொருட்டோவெனின், உலகநூற்கல்வி ஒன்றேகொண்டு இம்மையிலும் மிகச் சிறந்த நலங்களைப் பெறுதல் இயலாது; இப்பிறப்பிற் பெறுதற்கரிய இன்பங்களையும் அறிவுநூற்கல்வியுடையார் எளிதிற் பெறுவர். கண்ணாற் கண்டும் செவியாற் கேட்டும் வாயாற் சுவைத்தும் மூக்கால் முகர்ந்தும் மெய்யால் தொட்டும் ஐம்பொறிகளால் துய்க்கும் இன்பங்களிலுங்கூட அறிவுநூற் கல்வியால் உயர்ந்த அறிவு வாய்த்தவனுக்குவரும் இன்பம், ஏனை உலகநூற் கல்விமட்டும் பெற்றவனுக்குத் தோன்றாது. மிகக்கூரிய முனையையுடைய ஓர் இருப்புக்கோல் ஆழ்ந்ததோர் இடத்தையுந் துளைத்துச் செல்லும்; முனைமழுங்கியதோ அதைப்போல் ஆழ்ந்து செல்லமாட்டாதாகும். உலகநூற்கல்வி சிறிது அறிவை

விளக்கு மேனும், அதனாற் செய்யப்படும் உலகமுயற்சிகள் பலவும் மக்களுக்குப் பலவகைக்கவலைகளையுந் துன்பங்களையும் விளைவித்து அவரது அறிவை அலுப்படையச் செய்து மழுக்கு மாதலின் அவர் ஐம்பொறி இன்பங்களையுங் கூடக் கூர்ந்து பார்த்துத் துய்க்க மாட்டார். அறிவுநூற் கல்வியுடையார்க்கு நிகழும் அறிவும் முயற்சியும் அத்தகைய அல்லல்களை வருவியாமல் மேன்மேல் உள்ளக்கிளர்ச்சியினைத் தருவனவாய் இருத்தலின் அவரது அறிவு பெருவிளக்கம் உடையதாய் அவர் துய்க்கும எவ்வகை யின்பங்களையும் மிகவும் கூர்மையாய்த் துய்த்தற்குரிய வழி துறைகளைக் காட்டி அவரை எக்காலும் பெருமகிழ்ச்சியில் தோய்ந்திருக்கச் செய்யும். இனிய ஓசையையேனும் அழகிய காட்சிகளையேனும் தீஞ்சுவை உணவையேனும் நலஞ்சிறந்த வேறு பிறவற்றையேனும் இவ்விருதிறத்தாரும் ஒரு காலத்து ஒருங்கே துய்க்கும்போது அறிவுநூற் கல்வியுடையார் அவற்றின் நுணுக்கங்களை நிரம்பத் தெரிந்து மிக மகிழ்தலும், உலக நூற் கலவியுடையார் அவற்றை அங்ஙனம் உணரமாட்டாமையின் அவர் சிறிதே மகிழ்தலும் கண்கூடாய்க் கண்டறியலாம்.

மேலும், அறிவுநூற் கல்வியுடையார் பெரிதுங் கூர்மையான அறிவுடையராதலின், அவர் தாம் விரும்பினால் தம்மினுந்தாழ்ந்த உலகநூற்கல்வி யுடையார் செய்யும் எத்திற முயற்சிகளையும் அவரைவிட எளிதாகவும் செவ்விதாகவுஞ் செய்து முடிக்க மாட்டுவர். உலகநூற்கல்வி யுடையாரோ தாம் எத்துணை தான் விரும்பினாலும், தம்மினும் மேற்பட்ட அறிவுநூற்

கல்வியுடையார்க்குள்ள அறிவைப் பெறவாவது அவர் செய்யும் முயற்சிகளிற் றினையளவேனுந் தாஞ் செய்யவாவது மாட்டுவாரல்லர்; எதுபோலவெனின், அரசியலைத் திறம்பட நடத்தும் மேலோனுன ஓர் அமைச்சன் தன் கீழ் அலுவல் பார்ப்பார் செய்யும் முயற்சிகளைத் தான் செய்ய வேண்டினால் அவரினும் அதனைத் திறமையாகச் செய்து முடிப்பான்; அவன் கீழுள்ள ஊர்காவற்காரன் ஒருவன் அவ்வமைச்சன் றொழிலைத் தான் செய்ய விரும்பினால் அது முடியுமோ? அதுபோலவென் றறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். அதுவல்லாமலும், எல்லா உயர்ந்த பொருள்களும், உயர்ந்தோரும், உயர்ந்த இன்பங்களும் தமக்கு இசையாத உலகநூலறிவு முயற்சி யுடையாரை விட்டகன்று, தமக்கு இசைந்த அறிவுநூலறிவு முயற்சி யுடையாரைத் தாமே வந்து அணுகுமாதலின் அறிவுநூற் கலைஞரே இம்மையிலும் எல்லா உயர்ந்த நலங்களையும் பெறுவர், மறுமையிலும் ஏனையோர்க்கு எட்டாத பேரின்பத்தைப் பெறுவர். ஆதலால், மக்களாய்ப் பிறந்தோர் உலகநூற் கல்வியிலேயே தமது காலத்தை முற்றுங் கழித்துவிடாது அறிவுநூற் கல்வியையும் மிக முயன்று பெற்றுப் பேரறிவையும் பெருநலங்களையும் எய்துவாராக! அறிவுநூல் உலகநூல் இவ்விவை என்பதைப்பின் ஒருகால் விளக்கிக் காட்டுவாம்.

தமிழில் பிறமொழிக் கலப்பு

இந்நிலவுலகிற் பழமைக் காலந் தொட்டு இன்றுகாறும் வழங்கிவரும் மொழி தமிழ் ஒன்றேயாம் என்பதை முன்னர் ஒருமுறை விளக்கிக் காட்டினும். மற்றை மொழிகளிற் சில பன்னூறாண்டுகட்கு முன்னே இறந்து போயின, பல சின்னூறாண்டுகளாகவே தோன்றி நடை பெறுன்றன. சில பழமையாகி இறந்தன, பல புதுமையுற்றுப் பிறந்தன. பழமையும் புதுமையும் ஒருங்குடைய ஒரு மொழியை அவற்றினிடத்தே காணல் இயலாது. மற்றுத் தமிழ் மொழியோ பழமைக்குப் பழமையுமாய்ப், புதுமைக்குப் புதுமையுமாய்த் தன் இயல்பு பிறழாது, ஏறக்குறைய முந்நூறு நூறாயிரம் மக்களினிடையே உலாவி வருகின்றது. இங்ஙனம் இது பண்டு தொட்டே உயிரோடு விளங்கி வருதலின், முற்காலத்தில் வழங்கிய மொழிகளின் சொற்கள் சிலவும் பிறகாலத்தில் நடை பெறும் மொழிகளின் சொற்கள் சிலவும் இதன் கண்ணே கலந்து காணப்படுதல் இயற்கையேயாம். யாங்ஙனமெனின்; நீண்டகாலம் உயிரோடிருக்கும் ஒருவன் பலநாடுகளினுஞ் சென்று முயலுந் தொழின் முயற்சியும் மிகுந்த சுருசுருப்பும் உடையவனுயிருந்தால், அவன் தனதிளமைக் காலத்தில் தன்னோடிருந்து இறந்து போனவர் வைத்த பொருள்களிற் சிலவற்றையும், தனது பிற்காலத்தில் தன்னோடிருப்பவர் வழங்கும் பண்டங்களிற் சிலவற்றையுங் கை

யாள நேர்வது போல, உயிரோடு சுருசுருப்பாய் உலவி
வருந் தமிழ் மொழியுந் தான் வழங்கிய பண்டைநா
ளில் வழங்கி யிறந்த ஆரியம் இலத்தீன் முதலான
மொழிகளின் சில சொற்களையும், இஞ்ஞான்று தன்
னோடு சேர்ந்துலாவும் ஆங்கிலம் துலுக்கு முதலான
மொழிகளின் சில சொற்களையும் தான் எடுத்துப்
பயன்படுத்தி வருகின்றது. இன்னும் இதனை விளக்
கிக் காட்டல் வேண்டின், உயர்ந்த மலை முகட்டில் என்
றும் நீர் ஊறும் ஒரு சுனையிலிருந்து இடையறாது ஓடி
வரும் ஓர் அருவி நீருக்குத் தமிழ் மொழியை ஒப்பிட்
டுச் சொல்லலாம்; இனி இவ்வருவி நீர் ஓடிவரும் வழி
யின் இடையிடையே சுரப்பின்றிச் சேறும் நீருமாய்
நிற்குங் குளங்குட்டைகட்கு வழக்கில் இல்லாத ஆரி
யம் இலத்தீன் முதலான மொழிகளையும். இன்னும்
அவ்வழியின் கீழே இருபாலும் ஆங்காங்குப் புதிது
தோன்றித் தனித்தனியே ஓடும் யாறுகளுக்கு ஆங்
கிலம் துலுக்கு முதலான மொழிகளையும், இவ்யாறு
களிலிருந்து பிரிந்து வந்து அவ்வருவியோடு கலக்குஞ்
சிறுசிறு கால்களின் நீருக்கு அம் மொழிகளிலிருந்து
தமிழில் வந்து கலக்குஞ் சில சொற்களையும் ஒப்பாகச்
சொல்லலாம். பன்னெடுங் காலமாக வறளாது ஓடி
வரும் தமிழருவியானது தான் வரும் வழியிலுள்ள
ஆரியம் முதலான பழைய குளங் கூவல்களிற் சென்று
அவற்றின் சொற்களாகிய நீரையுந் தன்னோடு கலப்
பித்துப் புதியவாக்கிப் பின்னும் இடையிடையே தன்
கண் வந்து கலக்கும் பின்றைக் காலத்துச் சொற்களா
கிய சிறு கால்களின் நீரையுந் தன்னுருவாக்கித் தன்னை
வழங்கும் மக்கட்குப் பெரிதும் பயன்பட்டு வருகின்றது.

இனி, ஒருமொழியின் சொற்கள் மற்றொருமொழியில்வந்து கலக்கவேண்டுவதுதான் என்னையென்றுவினாவினால்; ஒருமொழியினைப்பேசும் மக்கள் தம்நாட்டையுந்தம் இனத்தாரையும்விட்டு நீங்காமல் இருக்கும்வரையில், அவர்தாம்இருக்கும் நாட்டின்கண்ணே பிறமொழி பேசும் பிறநாட்டார்வந்து சேராதிருக்கும்வரையில் அவர்பேசும்மொழியில் அயல்மொழிச்சொற்கள் வந்து கலப்பதற்குஇடமேயில்லை. அங்ஙனமின்றி அவர்பல நாடுகளையும் அந்நாடுகளிலுள்ள பலதிறப்பட்ட மக்களையும்போய்க்கண்டும், அவர்நாட்டுப்பண்டங்களைத் தாம் விலைகொண்டும், தம்நாட்டுப்பண்டங்களை அவர்க்குவிற்றும், அவர்தம் வழக்கவொழுக்கங்கள் சிலவற்றைத் தாங்கைப்பற்றியும், தமக்குரிய சிலவற்றை அவர்கைப் பற்றுமாறுதந்தும், ஒருவரதுநாகரிகத்தை ஒருவர் பின்பற்றியும் ஒழுகும் உயர்ந்தஅறிவும் உயர்ந்தநடையும் வாய்ந்தவர்களாயிருந்தால் அவர்பேசும்மொழியில்மற்றமொழிச்சொற்கள் புகுந்துகலவாமல் இரா. ஆகவே இம்முறையால் நோக்குமிடத்துப் பலவகையாலும் உயர்ந்த நாகரிகவாழ்க்கையுடையராய் விளங்கிய தமிழ்மக்கள் வழங்கிவந்ததமிழிற் பிறமொழிச் சொற்கள்சில வந்துகலக்கலானது இயற்கையேயாமென்பது உணரப்படும்.

அங்ஙனமாயிற் பழையகாலத்திற் றமிழ்மக்கள் அயல்நாட்டவரோடுசென்று அளவளாவும் நாகரிக முதிர்ச்சி உடையராயிருந்தாரென்பதற்குச் சான்று என்னையெனின்; இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரேஎழுதப்பட்ட தொல்காப்பியம்என்னும் நூல் ஒன்றுமே ஒருபெருஞ்சான்றாமென்க. அருமைபெரு

மைமிகச்சிறந்த இவ்வொருநூலை ஒருசிறிது உற்றுநோக்குவார்க்கும், இந்நூல் எவ்வளவுபழமையுடையதாய் இருக்கவேண்டுமென்பதும், மிகப்பழையநாளிலே இவ்வுயர்ந்தநூலை எழுதியஆசிரியரோடு ஒருங்கிருந்ததமிழ்முதுமக்கள் எத்துணைச்சிறந்த அறிவும் நாகரிகமும் வாய்ந்தவராயிருந்திருக்கவேண்டுமென்பதும் அவருள்ளத்திற்படியாமற்போகா. இந்நூலின்கண்உள்ள "முந்நீர்வழக்கம் மகடூஉவோடில்லை" என்னுஞ்சூத்திரத்தால் பண்டைத்தமிழ்மக்கள் பொருள்ஈட்டும்பொருட்டுத்தம்மனைவிமக்களையும் நாட்டையும் விட்டுக் கடல்வழியே மரக்கலன்களில்ஏறித் தொலைவான நாடுநகரங்களிற்சென்று சேர்வரென்பது பெறப்படுகின்றது. தமிழர்கள் கடல்தாண்டிச்சென்று வேற்றுநாடுகளிற்பொருள்முயற்சி செய்ததுபோலவே, வேற்றுநாட்டவரும் தமிழ்நாட்டிற்போந்து பலமுயற்சிகளை நடத்தினரென்பது ஈபுருமொழியில் எழுதப்பட்ட பழைய விவிலியநூலினால்இனிது விளங்குகின்றதன்றோ? காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கரிகாற்சோழன்என்னும் வேந்தர்பெருமான்அரசாண்ட போது, பலவேறுமொழிகள் வழங்கிய பலவேறுதேயத்தாரும் அந்நகரத்தினிடத்தே போந்துகலந்திருந்து பலதொழின்முயற்சி நடத்தினமையும்; கடலுக்குஅப்பாலுள்ள நாடுகளிலிருந்துகுதிரைகள் வந்தமையும்; இமயம்மேரு முதலிய மலைகளிலிருந்து பொன்னும் மணியும், மேற்கணவாய் மலைகளிலிருந்துசந்தனக்கட்டை அகிற்கட்டைகளும், தென்கடலிலிருந்து முத்துகளும், கீழ்கடலிலிருந்து பவழங்களும், கங்கையாற்றின்பொருள்களும், இலங்கை பர்மாஎன்னும்நாடுகளின் விளைபொருள்களும் அந்நக

ரத்தில்வந்து விலையானவையும் இற்றைக்குச்சிறிதேறக்குறைய இரண்டாயிரம்ஆண்டுகளுக்குமுன் இயற்றப்பட்ட பட்டினப்பாலையிலும், அதற்குச்சிறிதுபிற்பட்ட சிலப்பதிகாரத்திலும் விளக்கமாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவல்லவோ? கிரேக்கநாட்டினுள்ள யவனர்கள் தமிழ்நாட்டிற்போந்து தமிழஅரசர்களின் கீழ்ப் பலஅலுவல்கள் பார்த்தமை பெருங்கதை முல்லைப்பாட்டுமுதலான பழந்தமிழ்ப்பாட்டுகளில் நன்கு குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இங்ஙனம்பண்டைநாளில் தமிழ்நாட்டார் அயல்நாடுகளினும் அயல்நாட்டார்தமிழ்நாடுகளினும்போந்து ஒருவரோடொருவர் அளவளாவியிருந்தமை இனிது புலப்படுதலின் வேற்றுநாட்டவர்க்குரியமொழிகளின் சொற்களிற்சில தொன்றுதொட்டேதமிழிற்புகுந்து வழங்குவவாயின என்று உணர்தல் வேண்டும். இவ்வாறுநேர்ந்த கலப்பின்றன்மையை ஆராய்ந்துஉணர்வார்க்குத் தமிழர் பண்டைக்காலத்திலேயே நாகரிகத்திற் சிறந்துவிளங்கினரென்பது புலனாகும்.

அங்ஙனமாயின், வேற்றுநாட்டுச்சொற்கள் தமிழிற்கலந்ததுபோலவே, தமிழ்ச்சொற்களும் மற்றைத் தேயமொழிகளிற் கலந்து காணப்படுதல் வேண்டுமேயெனின்; ஆம், தமிழ்ச்சொற்கள்பல பழையமொழிகளிலும்புதியமொழிகளிலும் கலந்துவழங்கவே படுகின்றனவென்றுகடைப்பிடிக்க. ஆணி மீனம் நீர் தாமரை கலை குடம் முதலானபலசொற்கள் ஆரியமொழியினும், அசை அருவி இரும்பு ஈன் எல்லாம் மென்மை முகில் முதலானபலசொற்கள் ஆங்கிலம் இலத்தீன் கிரேக்கு முதலானஐரோப்பியர் மொழிகளினும், அவா இரு ஊர்

எருமை சினம் செவ்வை முதலானபலசொற்கள் சாலடி
சுபுருமுதலான மிகப்பழையமொழிகளிலும், இன்னும்
பல மற்றும்பலமொழிகளினுமாக ஒருங்குகலந்து கா
ணப்படுகின்றன. அவையெல்லாம் இங்கெடுத்துக்காட்
ப்புகுந்தால் இக்கட்டுரை மிகவிரியுமாதலின் அவை
தம்மை நுண்ணியஆராய்ச்சியாற் பலநூலுதவிகொண்டு
அறிந்துகொள்க.

இவ்வாறுமொழிகள் ஒன்றோடொன்று கலக்கப்
பெறுதற்கு அவற்றைவழங்கும் மக்களின் நாகரிகமே
வழியாயிருத்தலால், நாகரிகம்வாய்ந்த எந்தமொழியும்
பிறமொழிக்கலப்பில்லாமல் இருத்தல் இயலாது. இது
மக்களியற்கையினையும் அவரதுவாழ்க்கையின் இயல்பு
களையும் அமைதியாகஆராய்ந்து பார்ப்பவர்க்கல்லாமல்
மற்றவர்க்குஒருசிறிதும் விளங்கமாட்டாது. தமிழ்மக்
கள்பண்டுதொட்டே நாகரிகத்திற்சிறந்தவராயிருந்தத
னால் அவரோடு பலமொழி பேசும் பலநாட்டாருங்
கலந்துபழகவே மற்றமொழிகளின் சொற்களிற்சில
தமிழிலுங்காணப்படுவஆயின. இங்ஙனங்காணப்படு
தல் தமிழ்மொழியின் நாகரிகச்சிறப்பினையும் அதன்
வளப்பத்தினையுங் காட்டுகின்றதேயல்லாமல், அதற்கு
அது தாழ்வாம் என்பதனைக் குறிக்கின்றதில்லை. உண்மை
இவ்வாறிருப்ப, இதனைச் சிறிதும் உணரமாட்டாமல்
சுவாமிநாத தேசிகர் என்பார்தாம்இயற்றிய இலக்கணக்
கொத்தில் "அன்றியுந்தமிழ்நூற் களவிலைஅவற்றுள்,
ஒன்றேயாயினுந் தனித்தமிழுண்டோ" எனக்கூறியது
வெற்றாரவாரவுரையாமன்றிப் பிறிதென்னை?

மேலும் நெடுங்காலம் உயிரோடிருந்து திகழும்
ஒருமொழியிற் பிறசொற்கள் கலத்தல்போலச், சில

ளுள் உயிரோடிருந்து பின்னர் இறந்துபடும் ஒருமொழியிற் பிறசொற்கள் மிகநுழைந்து நிலைபெறுதற்கு இடமேயில்லை. இதனாலேதான், ஆரியமொழியிற் பிறமொழிச்சொற்கள் மிகுதியாகச்சேர்ந்து காணப்படவில்லை. ஆரியம் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே எவராலும்பேசப்படாமல் இறந்துபட்டமையின், அதன்கட்பிறசொற்கள் புகுதற்குவழியில்லாமற் போயிற்று. இதுகொண்டு, ஆரியமொழி உலகவழக்கிற்குப் பயன்படாமையோடு அது நாகரிகவளர்ச்சிக்கு இசைந்ததன்மையும் நன்குபெறப்படும். ஒருவர் ஒருமொழி பேசுகிறவராய் இருந்தால்மட்டும் அவர் மற்றமொழிச்சொற்களை எடுத்தாள நேருமல்லது, அவர் ஏதுமே பேசாதவராயிருந்தால் அவர் பிறவற்றைக் கைக்கொள்ளச்சிறிதும் இடமுண்டாக மாட்டாதென்க. ஆதலால், உலகவழக்கின்றி இறந்துபட்ட ஆரியமொழி பிறசொற்களை ஏற்கவும் மக்கள்வாழ்க்கைக்குப் பயன்படவும்மாட்டாதாயிற்று.

இனி உலகவழக்கின்கண் உள்ள ஒருமொழியிற் பிறசொற்கள் வந்துசேருமாயின் அஃது இயற்கையாக நிகழவேண்டுமேயல்லாமற் கல்வியறிவுடைய சிலரால் அவர்தமக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் அவைசெயற்கையாக வலிந்துபுகுத்தப்படுதல் ஆகாது. அன்றி அங்ஙனம்புகுத்தப்படுமாயின் அவை அம்மொழியில் நிலைபெற்றுஉயிர்வாழா. இருவர்தமக்குள் தோன்றியநேசத்தால் ஒருங்குஒட்டி உயிர்வாழவேண்டுமேயல்லாமல் பிறரால்வலிந்து பொருத்தப்பட்டு அவர் ஒன்றுபட்டிருத்தல் இசையாது. இவ்வியல்பு மொழிகளின் சேர்க்கையிலும் பிறழாமல் அமைந்திருப்பதொன்றும். ஒரு

மொழி வழங்கும் ஒருதேயத்தில் உள்ளார்புதிதாகஒரு பண்டத்தைக்கண்டுபிடித்துச் செய்து அதற்குத் தமது மொழியிற்பெயரும்இட்டுப் பிறகதனை வேறு தேயங்களிற்கொண்டுபோய் விலைப்படுத்துங்கால், அப்பண்டத்தின்பெயர் வேறுமொழியிற்கலத்தல் இயற்கையேயாம். இத்தகையநிகழ்ச்சிகளிலுங்கூடப், புதுப்பண்டங்கள் வாங்கும் மற்றநாட்டவர் நாகரிகமும் உயர்ந்தஅறிவும் உடையவராயிருந்தால், அவற்றிற்குத் தமதுமொழியிலேயே புதுப்பெயரிட்டும் வழங்குவர். மேல்நாட்டிலிருந்துவந்த இத்தென்னாட்டில் விலையாகும் தெளிவான ஒருவகைபட்டபாண்டங்களைக் கிளாசு என்றுங் கோப்பைஎன்றும் வழங்குகின்றனர்; கிளாசு கோப்பைஎன்னும் இச்சொற்கள் ஆங்கிலச்சொற்களின் திரிபுகளாகும்; இப்பாண்டங்கள் மேல்நாட்டிற்செய்யப்பட்டனவாய்த் தமிழ்நாட்டிற்குப் புதியனவாய்இருத்தலால் இவற்றிற்குரிய ஆங்கிலச்சொற்களைத் தமிழர் தாமும்எடுத்தாளுதல் பொருத்தமேயாம்; இப்பாண்டங்களையுங்கூடத் தமிழறிவுமிக்கவர்கள் 'கண்ணடிக்குவளை' 'பீங்கான்கிண்ணம்' என்றுதமக்குரிய தமிழ்ச்சொற்களாலேயே வழங்குவர். 'எஞ்சின்' 'டிரெயின்' 'டிக்கெட்டு' 'டிராம்' 'இஸ்கூல்' 'கமிஷன்எஜண்டு' 'ஷாப்பு' 'மார்க்கட்டு' முதலான ஆங்கிலமொழிகளைப் பொதுமக்கள்அவற்றிற்கு முறையே 'பொறி' 'வண்டித்தொடர்' 'சீட்டு' 'மின்சாரவண்டி' 'பள்ளிக்கூடம்' 'தரகன்' 'கடை' 'அங்காடிக்கடை' முதலான தமிழ்ச்சொற்களையேஇட்டு வழங்குவர். கல்வியறிவும் நாகரிகமும்வாய்ந்தவர்கள் இங்ஙனம் பிறநாட்டுச்சொற்களை எடுத்துவழங்கவேண்டிய இடங்களிலும் அவற்றிற்கு

ஈடாகத் தமது மொழியிலுள்ள சொற்களையே நடைபெறவிட்டுவாழ்வர். இவ்வாறுசெய்தல் அவர்க்குள்ள முயற்சியின் திறத்தையும் நாகரிகச்சிறப்பினையும் தமது மொழியில்வைத்த பற்றினையும் வெளிப்படையாகக் காட்டுவதாகும்.

முயற்சியும் உண்மையானபற்றும் இல்லாதவர்கள் பிறமொழி பேசுவோருடன் கலந்தால் தமதுமொழிச்சொற்களைவிட்டுப் பிறசொற்களையே எளிதில்எடுத்தாளத்தலைப்படுவார்கள். தமக்குரியமொழியை வளப்பெறச்செய்யும் முயற்சியும் அதன்பாற்பற்றும் இல்லாமற்போதல் ஏதனாலென்றால், பிறிதொருமொழியிலுந் தாம் வல்லுநர்என்பதைக்காட்டித் தம்மை உயர்வுபடுத்திக்கொள்ளும் எண்ணமும், பொருள்வருவாய் ஒன்றிலேயே நோக்கம் வைத்து அதற்கேற்றது பிறமொழிப்பயிற்சியே என்ற பிழைபட்ட கருத்துங்கொள்ளப்பெற்றிருத்தலேயாம். இதற்கு இத்தென்றமிழ் நாட்டிலுள்ள பார்ப்பனமாந்தரும் அவரைப்பின்பற்றினவரும் விடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்டிருக்கும் ஒழுகலாறே ஒருபெருஞ்சான்றாம். இத்தமிழ்நாட்டின்கண் உள்ளபொருள்களை வழங்குதற்கு ஏராளமான தமிழ்ச்சொற்கள் இருப்பவும் அவற்றைவிடுத்து இத்தென்னாட்டிற்குஉரியவல்லாத வடமொழிச்சொற்களாலும், இப்போதுசிலஆண்டுகளாக ஆங்கிலச்சொற்களாலும் அவற்றைவழங்கிவருகின்றனர். தமிழ்மக்கள்எல்லாரும் தண்ணீர்என்றுவழங்கிவர, அவர்கள் அதனை ஜலம் என்று கூறுகின்றார்கள். 'எனக்கு ஓர்ஏனத்திலேகுளிர்ந்த நீர்கொண்டுவா, வறட்சியாய்இருக்கிறது' என்றுசொல்லவேண்டுவதை 'நேக்குஒருபாத்திரத்திலே குளுந்த

ஜலங்கொண்டா, தாகடாஇருக்கு' என்றுவடசொற்க ளைச்சேர்த்தலோடு, இடையிடையேயுள்ள தமிழ்ச் சொற்களையுஞ் சிதைத்துப் பேசுகின்றார்கள். இன் னும் 'பயனற்றசெயல்' என்பதைப் 'பிரயோஜனமற்ற காரியம்' என்றும், வெயில்வெளிச்சம், வானம், காற்று, நெருப்பு, உணவு, உழவு, அலுவல், தூய்மை, நாடோறும், கல்வி என்பவற்றை முறையே சூர்யப்ரகா சம், ஆகாசம், வாயு, அக்நி, ஆகாரம், விவசாயம், உத் யோகம், பரிசுத்தம், திநேதிநே, வித்தை என்றும்வட சொற்களை அவர்கள் வழங்கிவருதல் எவரும்அறிவர். இவ்வாறு இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான வடசொற்களை அவர்கள் தமிழ்ப்பேசுங்கால் இடையிடையே வேண்டா கூறலாய் வழங்கிவருகின்றனர்.

இங்ஙனஞ்செய்தல் இறந்துபோன வடமொழி யைமுற்றுமே அங்ஙனம்விடாமல், சிலபலசொற்களை யேனும் உலகவழக்கிற் பயிலவிடுதற்கு வழியாய் இருத்தலின் அது குற்றமாகக் கொள்ளப்படுதலாகா தெனின்; இறந்துபோனவடமொழியின் சிலசொற்களை உயிர்ப்பிக்கிறேன்என்று புகுந்து பலநூறாயிரமக்க ளுக்குப்பயன்பட்டு வழங்கிஉயிரோடு உலவிவரும்தமிழ் மொழியின்சொற்களை இறக்கச்செய்தல் எள்ளளவும் பொருந்தாது. கையிலுள்ளபெருந்தொகைப் பொரு ளைக் கடலிற்கொண்டுபோய் எறிந்துவிட்டு, நிலத்தை அகழ்ந்து அடியிலுள்ளபொருள்களை எடுக்கமுயல்வார் திறத்திற்கும், தமிழ்ச்சொற்களைக் கைநெகிழவிட்டு வடசொற்களை வருந்திச்சொல்லமுயல்வார் திறத்திற் கும் வேறுபாடு சிறிதுங்காண்கின்றிலேம். வடமொழி யைத்தனியே முழுதும்உயிர்ப்பிக்க முயன்றாலும்அத

னைச்சிறிதுபயனுடைய தென்றுசொல்லலாம். அங்ஙனஞ்செய்யஇயலாது அதன்சொற்கள் சிலவற்றைமாத்திரம் உயிரோடிலவுஞ் சிறந்தமொழியில் வலிந்து புகுத்தி அம்மொழிக்குக் கேடுசூழ்தல் பெரிதும் இழிக்கத்தக்கதொன்றாம். இன்றியமையாஇடங்களில் வடசொற்கள்சிலவற்றை எடுத்தாளுதல்வழுவென்று யாம் கூறவில்லை. பொருளைக்குறிப்பிடுதற்கு ஏராளமான தமிழ்ச்சொற்கள் இருக்கையில் அவற்றைவிடுத்துப்பிறவற்றைப்புகுத்தலையே பெரியதொருகுற்றமாக நினைக்கின்றாம். பிறசொற்களை எடுத்துவழங்குதற்கு இன்றியமையாஇடங்கள்என்பன புதுப்பொருளைக் கூறுதற்குத் தமிழில்உள்ளசொற்களை எவ்வளவுமுயன்று பார்த்தும் அதற்கு அவை இசையாத நேரங்களேயாம். முயற்சியும்அறிவும் உடையவர்கள் கருத்துவைத்தால் எத்தகையபுதுப்பொருள்கட்குந் தமிழிலேயே பெயரமைக்கலாமென்பதே நமதுகொள்கை. உயிரோடிலவிரும்மொழிகள் எவையாயிருப்பினும், அவை எத்துணை ஏழைமையுடையவாயினும் அவற்றிற்குரியோர் உண்மைப்பற்றுடையராய் அவற்றை இங்ஙனம் வளம் பெறச்செய்துவருகுவராயின் அதனால்அவர் உரமான அறிவும்நன்முயற்சியும் மேன்மேல்மிகப்பெற்றுத் தாமுந்தம்மினத்தாரும் உயர்வர்.

இனி இவ்வாறின்றி இக்காலத்துப் பார்ப்பனமாந்தர்போல் வடமொழிச்சொற்களையும் ஆங்கிலம்முதலான ஏனைமொழிச்சொற்களையுந் தமிழின்இடையிடையேகலந்து பேசுவராயின் அவர் தூயதமிழ்ப்பேசும் மற்றைப்பெரும்பாலாரின் வேறாகப்பிரிந்து அவர்களோடு தொடர்பில்லாதவராய், அவர்களால்தாமும்

தம்மால் அவர்களும் பெரும்பயன்வரவரக்குறையத் தாமுந்தம்மினத்தாரும் சிலநூற்றாண்டுகளில் தமிழுக்கு முற்றும்புறம்பாய் வேறினமாய் மறைந்துபோவரென்பது திண்ணம். இஃது இவர்க்கே தாழ்வாய்முடியுமல்லாமல், பன்னூறாயிரம் மக்களினிடையே பரவியிருக்குந்தமிழுக்கு இதனாற் சிறிதுஞ் சிறுமைவராது.

அங்ஙனமன்று, பார்ப்பனமாந்தரும் அவர்போல்வார்பிறரும் வடமொழியையே தமக்குரியமொழியாக்கருதி அதனையே மிகவும்பயிலுதலின் அதன்சொற்களைத்தமிழிற்கலந்து பேசுகின்றாரெனின்; அங்ஙனம் வடமொழியினிடத்து மிகுந்தபற்றுவைத்து அதனையேபயிலும் அவர்கள் அம்மொழியைத் தம்பெண்டிர் பிள்ளைகள்முதலான எல்லார்க்குங்கற்பித்து அம்மொழியிலேயே அவருடன்பேசுதல் வேண்டும்; அதுவே அதன்பால் வைத்த உண்மைப் பற்றுதலுக்கு அழகாகும். தமிழருடன் தமிழிற்பேச விருப்பம்இல்லாத அவர்கள், தாம்தமிழரோடு உண்ணல்கலத்தல்கள் செய்யாது அவரின்வேறுபிரிந்து தம்மை உயர்வுபடுத்திக் கொண்டதுபோலவும், அவர்களுள்வடமொழியைநிரம்பக்கற்றோர்சிலர் தமிழரோடு தாம் நேரேபேசுதலும் ஆகாதென்று ஓர்ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருத்தல் போலவும் தாமுந் தமிழையே முற்றும்பேசாதொழிதலேபொருத்தமாகும். அவ்வாறுதங்கொள்கைக்கு ஏற்பநடத்தலை விடுத்து வடசொற்கள் சிலவற்றைத் தமிழோடுகலந்து பேசுதலால்மட்டுமே அவர்வடமொழிக்குரியராய்விடுவரோ? அவருட்சிலர் இப்போது ஆங்கிலங்கற்று ஆங்கிலச்சொற்களையுந் தமிழிற்சேர்த்துப் பேசுகின்றார். அதனால் அவர் ஆங்கிலமொழிக்கு உரி

யராவரோ? ஆகாரன்றே. அதுபோலவே, வடமொழியைத் தஞ்சுற்றத்தார்எல்லாரோடும் முற்றும் பேசத் தெரியாத அவர் அதன்பாற் பாராட்டும்பற்று வெறும் போலியே அல்லாமல் ஏதும் பயனுடையதாகக் காணப் படவில்லை. ஆகவே, உலகவழக்கிற்குப் பயன்படாத வடமொழிமேல்வைத்த போலிப்பற்றால் வளம்நிறைந்த தூயதமிழைக் கெடுக்கமுந்துதல் பார்ப்பனமாந்தர்க்கும் அவரைப்பின்பற்றினர்பிறர்க்குஞ் சிறிதும்முறையாகாது.

அவ்வாறன்று, வடமொழி உலகவழக்கிற் பெண்டிரானும் பிள்ளைகளானும் பேசுதற்குப்பொருந்திவராத உரத்தஓசைகளுங் கனைக்கும்ஒலிகளும் உடையதாய்ப், பெயர்வினைகளில் உயர்திணை அஃறிணைப்பாகுபாடுகள்உலகஇயற்கையில் அமைந்தபடியாக இல்லாமல்செயற்கையாக வலிந்துவகுக்கப்பட்டு ஊன்றிப்பயில்வார்க்கே பேருழைப்பினையும் பெருவருத்தத்தினையும் தருவதாயிருத்தலின் அஃது எல்லாரானும் பேசப்படாததனை ஒருகுற்றமாகச்சொல்லுதல் ஆகாதெனின்; இது குற்றமோ அன்றோஎன்பதனை இங்கே முடிபுகட்டப் புகுந்திலம். உலகவழக்கிற் பெண்டிர்சிறூர் முதலான எத்திறத்தாரானும் பேசுதற்குஇயைந்தஎளியதன்மையும், தன்னைக்கற்பார்க்கு இனியனவாய்க்காணப்படும் இயற்கைப்பொருத்தமான சொன்முடிபு பொருண்முடிபுகளும்வாய்ந்து பல்லாயிரம்ஆண்டுகளாக இளமைகுன்றமல்வழங்கிவரும் அருமை பெருமைமிக்க செந்தமிழ் மொழியில் வேண்டாகூறலாய் ஆரியம் ஆங்கிலம்முதலான பிறமொழிச்சொற்களைக் கொண்டுவந்து நுழைத்

தல்பெரிதுங் குற்றமாவதாமென்பதனையே இங்கே விளக்கப்புகுந்தேம்.

இனி, இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டுத் தமிழில்வந்துகலக்கும் அயல்மொழிச்சொற்கள் தமிழிற் பொருந்துதற்குரிய இயல்பினையும் சிறிதுஆராய்ந்து தெளிதல்வேண்டும். தமிழில்வந்துகலக்கும் ஆரியம் ஆங்கிலம்முதலான அயல்மொழிச்சொற்கள் தந்தன்மைதிரிந்து தமிழோடொத்துத் தமிழினுருவத்தைப் பெற்று இயல்பாக வழங்கிவருகின்றன. ஜ்ஞாநம், ம்ருகம், ஸ்தலம், ரங்க:, க்ஷீரம், ப்ரகாசம், ப்ராசி, சக்தி, ஈச்வர முதலானவடசொற்கள் தமிழில் முறையே ஞானம், மிருகம், தலம், அரங்கம், கீரம், பிரகாசம், பாசி, சத்தி, ஈசுரன் முதலியனவாகத்திரிந்து தமிழோடொத்து நடைபெறுகின்றன; க்ளாஸ், கப், பாட்ல், பப்ப், பைபிள், ஐயோநியன்ஸ், க்ரைஸ்ட், ஜான் முதலான ஐரோப்பியமொழிச்சொற்கள் தமிழில் முறையே கிளாசு, கோப்பை, போத்தல், வேம்பா, விவிலியம், யவனர், கிறித்து, யோவான் முதலியனவாகத் திரிந்துதமிழோடொத்து நடக்கின்றன. இங்ஙனமே ஆரியம்தமிழ்முதலியவற்றின் சொற்கள் ஆங்கிலமொழிபிறபலவாறுதிரிந்து அம்மொழியின்றன்மைக்கேற்ப உலவுதலை, இவ்விந்தியாவிலுள்ள ஊர்ப்பெயர்கள் ஆங்கிலத்திற்சொல்லப்படுங்காற் காணப்படும் வேறுபாடு ஒன்றுகொண்டே நன்குதெளியலாம். இன்னும் இவ்விந்தியாவில் இப்போதுவழங்கிவரும் பலமொழிகளுள் ஒன்றன்சொற்கள் மற்றொன்றிற்கலக்குங்கால் அம்மற்றமொழியின் றன்மைக்குஇசையவே அவைதிரிந்து வழங்குதலை அவ்வம்மொழியிலும் ஆராய்ந்துபார்த்

துத்தெளியலாம். இவ்வாறு ஒருமொழியின் சொற்கள் மற்றமொழியில் அதன்றன்மைக்கேற்பத் திரிந்துவழங்கும்இயற்கை கண்கூடாய் அறியப்பட்டுக்கிடத்தலின், தமிழிலும் பிறமொழிச்சொற்கள் தமிழுக்கேற்றவாறு திரிந்துவழங்கல் பெரிதும் பொருத்தமாவதேயாம். மற்றைமொழிச்சொற்கள் ஒருமொழியில் அங்ஙனந் திரிந்துவழங்கவேண்டுவதுதான் என்னை? அவற்றைத் திரிவுபடுத்தாமல் உள்ளபடியேவைத்துக் கூறுதலால் வரும் இழுக்குஎன்னை? எனின்; உலகவழக்கில்நடைபெறும் ஒவ்வொருமொழியும் உயிரோடுஉலவும் உடம்புபோல்வதாகலானும், உடம்புநிலைபெற்றிருந்து வளர்தற்பொருட்டு அதற்குஇடும் பலவேறு உணவுப்பொருள்களுந் தந்தன்மைதிரிந்து அவ்வுடம்பின்றன்மையோடுஒத்து ஒன்றுபட்டிருந்தால்அல்லாமல் அவ்வுடம்புநிலைபெற்று வளராமைபோல உயிரோடுஉலவும் ஒருமொழியிற்போந்து கலக்கும்பிறமொழிச்சொற்கள் அம்மொழியோடொத்துத்திரிந்து அதனோடொன்றுபட்டுநின்றாலல்லது அம்மொழிவளராமையானும் ஒருமொழியில் ஏனைமொழிச்சொற்கள் திரிந்து காணப்படவேண்டுவது இன்றியமையாத இயற்கையாம்என்க. இவ்வியற்கைக்கு மாறுபாடுஇல்லாமலே தமிழ்மொழியின்கண்ணும் வேறுமொழிச்சொற்கள் தமிழிற்கேற்பத்திரிந்து காணப்படுகின்றன.

இஃதிங்ஙனமாகவும், இப்போது சில ஆண்டுகளாகப்பார்ப்பனரில் தமிழிலேநூல்எழுதுவார்சிலரும் அவரைப்பின்பற்றினவேறுசிலரும் வடமொழிச்சொற்களையும் ஆங்கிலச்சொற்களையும் மிகுதியாய்க்கொண்டுவந்து தமிழில் வலிந்துபுகுத்துவதோடு, அவற்றைத்

தமிழுக்கேற்பத் திரிவுபடுத்தாமல் அம்மொழியில்உள்ளபடியேஎழுதுகின்றார்கள். ஜ்ஞாநம், ப்ருகம், ப்ரகாசம் முதலியனவாக மேலெடுத்துக்காட்டியவடசொற்களையும், க்ளாஸ், பாட்ல், க்ரைஸ்ட் முதலான ஆங்கிலச்சொற்களையுந் தமிழுக்குப்பொருந்தத் திரிபுபடுத்தாமல், இனியமெல்லிய தமிழ்ச்சொற்களின் இடையேஅவற்றை அங்ஙனமேஎழுதினால் அவைதமிழின் இனிமையிலும் அருமையிலும் பழகினார்க்கு எவ்வளவு அருவருப்பாய்த் தோன்றுகின்றன! தேனும் பலாச்சுளையுங் கலந்துஅருந்துவார்க்கு அவற்றிடையே முட்கள்தோன்றி நாவிற்றைத்தால் அஃது எவ்வளவு துன்பத்தினையும் வெறுப்பினையுந் தருமோ, அதுபோலவே வேண்டாவழக்காய் உருவுதிரியாமல் தமிழில் வரையப்படும் வேறுமொழிச்சொற்கள் உண்மைத்தமிழறிஞர்க்குப் பெரியதொருவருத்தத்தினையும் அருவருப்பினையும் விளைக்கின்றன. எவ்வகைப்பொருளையும் எத்தகையகருத்தையும் தெரிவித்தற்கு எண்ணிறந்த தமிழ்ச்சொற்கள் இருப்பவும், அவற்றைப்புறந்தள்ளி மற்றைமொழிச்சொற்களை அதன்கட் கொண்டுவந்து புகுத்தலேஒருபெருங் குற்றமாம்; அதன்மேலும், இயற்கைக்குமாறாய் வருந்திச்சொல்லவேண்டும் அவ்வயல்மொழிச்சொற்களை இயற்கையோடொத்து மெல்லென நடக்குந் தமிழ்ச்சொற்களினிடையே சேர்த்துக்கூறுதல் அதனினும்பெரியதொரு குற்றமாம். அஃதல்லாமலும், வயிற்றிற்குஇடப்பட்ட உணவுப்பொருள்கள் தமதுஉருவுதிரிந்து உடம்பிற்குவேண்டும் பாலாகமாறாமல் அவைஅங்ஙனமே வயிற்றினுட்கிடந்தால் அவைஅவ்வுடம்பிற்குச் சிறிதும்பயன்படாமையோடு

அவ்வுடம்பினையும் பழுதுபடுத்தும்; அதுபோலவே, தமிழின்றன்மைக்கு ஏற்ப உருவுதிரியாமல் எழுதப் படும்வடசொற்கள்முதலியனவும் பயன்படாது போத லோடு தமிழின் அழகையுஞ் சிதைவுபடுத்தாநிற்கின் றன. மேலும், இயற்கையழகாற்சிறந்த ஒருநங் கைக்கு அவளது இயற்கையழகு ஒன்றுமேஅமையும், அன்றிஅவட்கு வேறு ஆடையணிகலன்கள் அணிந்து பார்க்கவேண்டினும், அவளதுஅழகிற்குப் பொருத்த மானசிலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து அவளை ஒப்பனை செய்வதேதவாய்ப்புடைத்தாம்; அங்ஙனமின்றி அவளது நலத்திற்குப் பொருந்தாதவற்றையும், பொருந்துமே னும் அளவிற்குமேற்பட்ட ஆடையணிகலத்தொகுதி களையும் அவள்மேல்இடுதல் அவளது ஒப்புயர்வற்ற அழகைக்குறைப்பதோடு காண்பார்க்கும் நகையினைத் தரும்; இங்ஙனமே, இயற்கைநலம்நிரம்பிய தமிழுக்கு அதன்நலன்ஒன்றுமே அமையும், அன்றிஇன்றியமை யாத வேறுமொழிச்சொற்களைச் சேர்க்கவேண்டி னும் அதன்இயல்புக்குப்பொருந்தினவற்றையேசேர்த் தல்அழகுடைத்தாம்; அவ்வாறன்றி அதன் இயற் கைக்குமாறானவற்றையும், மாறாகாவிடினும் அளவுக்கு மிஞ்சிய அயல்மொழிச் சொற்களையும் அதன்கண் வலிந்துபுகுத்தல் அதன் நலத்தைக் குறைப்பதோடு தமிழறிவுமிக்க சான்றோர்க்கும் நகையினைவிளைக்கும். ஆதலால், அயல்மொழிச்சொற்களை உருவுதிரியாமற் சேர்த்தலும், உருவுதிரிந்தவற்றையும் அளவுக்குமிஞ் சிச்சேர்த்தலும் ஒருசிறிதும் பொருந்தாவென்று கடைப்பிடித்துணர்க. அங்ஙனமாயின், தமிழ்ச்சொற் கள்இயற்கையொலி யுடையவாதலும், மற்றைமொழி

கள் இயற்கைக்குமாறான செயற்கையொலி யுடையவாதலும் எவ்வாறெனின், அவ்வேறுபாட்டைத் 'தமிழின் ஒலிஎழுத்துக்கள்' என்ற கட்டுரையில் விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றோம்; ஆண்டுக் கண்டு கொள்க.

சகோதரர் ஒற்றுமை.

"நீறில்லா நெற்றிபாழ் நெய் இல்லா உண்டிபாழ்
ஆறில்லா ஊருக் கழகுபாழ்—மாறில்
உடற்பிறப் பில்லா உடம்புபாழ் பாழே
மடக்கொடி இல்லா மனை"—ஔவையார்

'சகோதரர்' என்னுஞ்சொல் வடமொழியில் ஒரே வயிற்றிற்கூடப்பிறந்தவர் என்னும்பொருளைத் தருவதாகும். ஆகவே, உடன்பிறப்பு என்னுந்தமிழ்ச்சொல்லும், சகோதரர்என்னும்வடசொல்லும் ஒரேபொருளைத்தந்து ஒத்துநிற்கின்றன. தலைப்பில் எடுத்துக்காட்டிய ஔவையார் திருவாக்கின்கண், 'பகைமை இல்லாத உடன்பிறப்பாளர் இன்றித் தனியேபிறக்கும் பிறப்புப் பயனற்றதாகும்'என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. இதனால், அன்புடன் மனங்கலந்து அளவளாவும் சகோதரர்கூடப் பிறந்தபிறவியே பயனுடையதாகுமென்பதும், பகைமைக்குணங்கள்உள்ள சகோதரருடன்பிறப்பது பெருந்துன்பத்திற்கே இடமாகுமென்பதும்நன்குபெறப்படும். பொல்லாத சகோதரருடன் பிறப்பது பெரிதுந் துன்பந்தருவதாம் என்பதனை இந்தப்பாட்டின்கண் மறைவாகக்கூறினாராயினும்,

"உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தா ரென்றிருக்கவேண்டா
உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி—உடன்பிறவா
மாமலையில் உள்ள மருந்தே பிணிதீர்க்கும்
அம்மருந்து போல்வாரும் உண்டு"

என்னும் மற்றொருபாட்டிலே அதனைவிளக்கமாகக் கூறியிருக்கின்றார். அதுநிற்க. இனிப், பகைமைக்குணங்கள்உள்ள சகோதரருடன் பிறப்பதினும், தன்னந்தனியேபிறப்பது நன்றன்றோவெனின்; தனியராப்

பிறந்தால், உலகவாழ்க்கையில் அடுத்தடுத்துக்கிளைக்கும் பலவகை அல்லலிற்பட்டு உழலவேண்டி வருமாதலால் தனிப்பிறவியெடுப்பது நன்றாகமாட்டாது. எந்தக்காலத்திலும் மனிதன் பிறர்உதவியையுந் துணையையும்நாடாமல் உயிர்வாழ்தல்முடியாது. இவன் தாயின் கருப்பையிலிருந்து பிறக்குங்காலத்தே முழுதும் அறியாமையுள்ளவனையும், பிறகு சிறிதுசிறிதே வளர்ந்து வருங்காலங்களிலெல்லாம் பிறருடைய சேர்க்கையாற் சிறிதுசிறிதாக அறிவுவிளங்கப்பெற்றுவரும் சிற்றறிவுடையவனையும், தனக்குவேண்டும் ஊண்உடைமுதலான எல்லாப்பொருள்களையும் பிறரதுமுயற்சியாற் பெறவேண்டியவனையும், தனக்குவேண்டும் வசதிகளைத் தான் தேடிக்கொள்ள முயலும்போது தான்பலருடைய உதவியையும் துணையையும் வேண்டிநிற்பவனையும், தனது சிறுவாழ்நாளின் இடையிடையே தான்நோயில் அகப்பட்டுவீழ்தலின் அக்காலங்களினெல்லாம் இவன் தனக்கு நோய்தீர்ப்பார்பேருதவியைக் கட்டாயம்விரும்பிநிற்பவனையும் இருத்தலால் மனிதன் தனதுதுன்பத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் அறிவுக்குமெல்லாம் பிறரைச் சார்ந்தவனாகவேயிருக்கின்றான்.

இங்ஙனம் பிறரைச்சார்ந்தே உயிர்வாழும்நிலைமையிலுள்ளமனிதனுக்கு எல்லாவகையிலும் உதவியுந்துணையுமாய் நிற்கத்தக்கவர்கள் எவர்கள்? என்று ஆராய்ந்துபார்க்குங்கால், தன்உடம்போடு தொடர்புடையவர்களேயல்லாமல், மற்றவர்கள் அல்லரென்பது நன்குவிளங்கும். தன்னைப்பெற்ற தாயுந்தந்தையும், தன்னோடுபிறந்த அண்ணன் தம்பி அக்கை தங்கையாரும், தன்னைச்சேர்ந்தமனைவியும், தன்வயிற்றிற்பிறந்

தம்பிள்ளைகளும் தன்னிடத்து அன்புபாராட்டி உதவி யுந்துணையுமாய் நிற்றல்போல, உடம்பின்தொடர்புஇல் லாதமற்றவர் அங்ஙனம் இயற்கையான அன்பு காட்டி ஒருவனுக்குச் சார்பாய்நிற்றல் அரிதினும் அரிது. பிறர்க்குநாம் எவ்வளவுபொருளைக்கொடுத்தாலும் எவ் வளவுஉதவியைச்செய்தாலும் நமக்குப் பெரியஇடுக் கண்வந்தகாலத்தில் அவர் நம்மைவிட்டுநீங்குவர். இது பற்றியன்றோ ஒளவைப்பிராட்டியார்,

"மரம்பழுத்தால் வௌவாலை வாவென்று கூவி
இரந்தழைப்பார் யாவரும் இங்கில்லை—சுரந்தமுதங்
கற்றா தரல்போல் கரவா தளிப்பரேல்
உற்றார் உலகத் தவர்." என்று அருளிச்செய்தார்.

ஆயினும், சிற்சிலர் தமக்குள் உடம்பின்றொடர்பு இல் லாதவராய் இருந்தும், உயிரும்உடம்பும்போல் அத்துணை நேசமும்அன்பும் உடையவராய் எவ்வகைஇடுக்கண் வந்தகாலத்தும் பிரிவின்றியிருக்கக் காண்கின்றோமே யென்றால், அத்தகையோர் சிலநாளில் அழிந்துபோ கும் இப்புலால்உடம்பின் தொடர்பைநோக்காது ஒரு வரிடத்தமைந்த உயர்ந்தஅறிவையும் உயர்ந்த அன்பை யும் உயர்ந்தசெயலையும்நோக்கி நெகிழாத அன்புபூண்டு, அவர்பொருட்டுத் தமதுஆவியையுங்கொடுப்பராதலின் அஃதுஇங்கே காட்டற்பாலதன்று. மனிதனுக்குஇயற் கையில் உண்டாகும்நேசமானது உடம்பின்தொடர்பால் வருதலின் அதுவே இங்குஆராயற்பாலதாகும்.

இனி, உடம்பின்தொடர்புடையோரிலும், தன் னைப்பெற்றதாயுந்தந்தையும் தன்னினும்பருவம் முதிர்ந் தோராய்த், தன்னைக்குழவிப்பருவந்தொட்டுப் பாது காத்துவளர்க்கப் பெருந்துன்பத்தை அடைந்தவராக

லாதலால் அவர்களுக்குத் தான் உதவியுந்துணையும் ஆகவேண்டுமேயல்லாது, அவர்களுடைய உதவியை யுந்துணையையுந் தான் நாடலாகாது. தன்னைச்சேர்ந்த மனைவியோ பெண்பாலாய்த் தன்உடம்பைப் பாதுகாத் துத்தனது இன்பத்திற்குக்காரணமாய் இருத்தலால், அவள்பாற்பேருதவியையும் பெருந்துணையையும் பெற விரும்புதல் ஆண்டன்மைக்கு அழகிதன்று. தன் வயிற்றிற்பிறந்தபிள்ளைகளோ சிறுமதலைகளாய்ப் பரு வம்முதிரும்மட்டும் தன்னாற் பாதுகாக்கப்படவேண்டி யவர்களாய்இருத்தலால் தனது முதுமைக்காலம்வரை யில் அவர்களுடைய உதவியையுந் துணையையும் ஒரு வன்எதிர்பார்க்கலாகாது. இனித் தன்உடன்பிறந்தோ ருள்ளும் தன்அக்கையுந்தங்கையும் பெண்பாலராகலின் அவர்க்குத் தான் உதவியுந்துணையுமாய் நிற்றலேமுறை மையாம். இவரெல்லாம் இங்ஙனமாகத், தனக்குஉயிர் வாழ்நாள்முழுதும் உண்மையான உதவியுந்துணையுமாய் நிற்றற்குரியவர் எவரெனின், தன்னோடு சிறிதேறக்கு றையஒத்தவயதும் ஒத்தஅறிவும் ஒத்ததோழமையும் ஒத்தஅன்பும்உடைய சகோதரரேயாவர் என்பதுமுடிக் கப்படும். இங்ஙனஞ் சகோதரர்மாத்திரமே தனக்கு உறுபெருந்துணையுமாய் உதவியுமாய்நிற்றலால், நல்ல சகோதரரை இல்லாப்பிறவி பயனற்றதென்று ஔவை யார்அருளிச்செய்வாராயினர். நல்லசகோதரரைப்பெ றுதல் எவற்றினும்அரிதென்பதும் அத்தகைய சகோ தரரைப்பெற்றவனுக்குஆகாதது ஒன்றில்லையென்பதும் உணர்த்தும்பொருட்டே சீவகசிந்தாமணியிலும்

"திண்பொருள் எய்தலாகுந் தெவ்வரைச் செகுக்கலாகும்
நண்பொடு பெண்டிர் மக்கள் யாவையும் நண்ணலாகும்

ஒண்பொரு ளாவதையா உடன்பிறப் பாக்கல் ஆகா
எம்பியை ஈங்குப்பெற்றேன் என்னெனக்கரியதென்ருன்''

என்று திருத்தக்கதேவரும் அருளிச்செய்தார். இங்ஙனமே, கந்தபுராணத்திலும் சூரபன்மன் தன்றம்பி சிங்கமுகனை நோக்கிப்,

"பொன்னை நிலத்தன்னைப் புதல்வர்களை மங்கையரைப்
பின்னை யுளபொருளை எல்லாம் பெறல்ஆகும்
என்னையுடைய இளையோனே இப்பிறப்பில்
உன்னை இனிப்பெறுவதுண்டோ உரையாயே''

என்றுகூறியதும் உற்றுநோக்கற்பாலதாகும்.

இங்ஙனம் பெறுதற்கரிய சகோதரத்துவத்தைப் பெற்றும், அண்ணன் தம்பிமார்சிலர் இதன் அருமையைச் சிறிதும்உணராமல் ஒருவரையொருவர் பகைத்தும், ஒருவர்மேல்ஒருவர் பொருமைகொண்டும், ஒருவரையொருவர் வஞ்சித்தும் ஒற்றுமைகெட்டுத் தமது பிறவியைப்பாழாக்குகின்றனர். ஏதோ முற்பிறவியிற் செய்ததவத்தால், இறைவன் தமக்குச் சகோதரரைத் தந்தருளினன்என்றும், அவன் தந்தஇப்பெரும்பேற்றை நாம் பாதுகாத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்என்றும் நினைந்துபாராதவர் மனிதர் ஆவரோ? தாம் உடன்பிறந்தோம்என்பதைச் சிறிதும் உணராதமிருகங்களுக்கும், தம்உடன்பிறப்பின் அருமையைஉணராத மனிதருக்கும் வேற்றுமைஉண்டோ? பாருங்கள் அன்பர்களே! ஓர்ஆவின்கன்றுகள் பலவும் பருவம்முதிரமுதிரத் தாம் உடன்பிறந்ததனைச் சிறிதும்அறியாமல் தம்தம்வழியே போகின்றன; அதுபோலக், குழவிப்பருவத்தே ஒருங்குபிறந்து ஒருங்குவளர்ந்தசகோதரரும் தம்மைஒன்ருப்ப்பிறப்பித்த ஐயனது திருவுளக்கருத்தைச் சிறி

தம்பிணையாமல் ஒற்றுமைகெட்டுத் தனித்தனியே செல்லுதல்கூடுமோ? சிலநாளிருந்து தமதுகைவிட்டகலுஞ்செல்வத்தின் பொருட்டாகவும், இடையே வந்துசேர்ந்த மனையாளின்பொருட்டாகவும் சகோதரர் பகைமைகொண்டு வேறுவேறாய்ப் பிரிந்து ஆண்டவன் நோக்கத்திற்குமாறாய் ஒழுகுதல் மன்னிக்கப்படாத பெருங்குற்றமாய்முடியும். இப்பிறப்பில் ஒருவன் தான் நினைந்தவண்ணம் தம்பியைப்பெறல் முடியுமா? தம்பி தமையனைப் பெறல் முடியுமா? தம்மாற்புதிதாகச் செய்துகொள்ளமுடியாத சகோதரத்துவத்தின் அருமையையுணர்ந்து சகோதரர் தமக்குள் மிகவும்அன்புடையராய் ஒற்றித்துவாழ்ந்து தமக்கும் உலகத்திற்கும் பயன்படல்வேண்டும். தம்பிமார் கல்வியிலும் அறிவிலும்எவ்வளவு சிறந்தவராயினும், பருவத்தில்முதிர்ந்த தம்தமையன்மார்க்குக் கீழ்ப்படிந்துஒழுகி அவரைத் தம்மோடுஇணக்கிக்கொள்ளல்வேண்டும்; தமையன்மார் வயதில்மூத்தவராயினும் கல்வியிலும் அறிவிலும் சிறந்த தம்தம்பிமார்க்கு இணங்கிநடத்தல்வேண்டும். சகோதரர் தம்மனைவிமார்க்கு உடன்பிறப்பின் அருமையை அன்போடு தெளிவாகஎடுத்துக்காட்டி அவரெல்லாம் ஒன்றுபட்டுநடக்கும்படி திருத்தல்வேண்டும். சகோதரரில் ஒருவர் கல்விவளர்ச்சியின்பொருட்டும் பிறஉயிர்களின்துன்பத்தைத் துடைக்கும்பொருட்டும் செல்வத்தைநன்குசெலவிட்டுப் பயன்படுத்துவராயின் அதனைக் கண்டு 'ஐயோ! எம்சகோதரர் எங்கள்செல்வத்தையெல்லாம் அழித்துவிடுகின்றனரே!' என்று மற்றவர் வயிறுஎரியாமல் 'ஊர்நடுவிலுள்ள இனியகுளம்எல்லார்க்கும் பயன்படுதல்போல, நாம்பெரிதும்முயன்று தொ

குத்தபொருளெல்லாம் தக்கார்பலர்க்கும் பயன்படும் படி அதனை நல்வழிப்படுத்தி நமக்கும் நமதுகுடும்பத் திற்கும் பெரும்புகழையும் பெரும்புண்ணியத்தையும் வருவிக்கும்இவரைச் சகோதரராகப்பெற்ற எமதுதவமே தவம்!' என்றுமனம்மகிழ்ந்து, அவர்க்குத்தாமும் உதவியாய்நிற்றல் வேண்டும்.

"ஊருணி நீர்நிறைந்தற்றே உலகவாம்
பேர்அறிவாளன் திரு" என்றும்

"தாள் ஆற்றித் தந்த பொருள் எல்லாம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு"

என்றும் திருவள்ளுவநாயனார் அருளிய திருவாக்கை இடையறாது நினைந்து சகோதரராவார் பொருட்செல வாற்பகைமைகொள்ளாது ஒற்றுமைப்பட்டுவாழக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார். துன்பம்வந்தகாலத்தும் இன்பம்வந்தகாலத்தும் சகோதரர் ஒன்றுபிருந்து அவற்றை அனுபவித்தலே அவர்தமக்குமுறையாம். பாண்டவர் ஐவரும் நாடிழந்து காடுபோய்த் துன்புற்றபோதும், திரும்பிநாடடைந்து அரசியற்றி இன்புற்றபோதும் அவர் ஒன்றுபிருந்தமை இன்னும்புகழப்படுகின்றதன்றோ? தன்சொற்கேளாத தமையன்சூரபன்மனைத் தான் விட்டுப்போகாது அவனோடுகூடவே உயிர்துறந்த அவன் றம்பிசிங்கமுகனது அரியசகோதர அன்பு இன்னும் பாராட்டப்படுகின்றதன்றோ? தன்றமையன் இராமனோடு கூடவேகாடுபுகுந்து அவன்உறங்குங்காலத்துந் தான் உறங்காமல் அவனுக்குப் பதினான்குவருடம் பாதுகாவலாய்நின்று அவன்பொருட்டுப் பெரிதுந்துன்புற்றும் அன்பிற்சிறந்த அவன்றம்பி இலக்குமணனது அரியசகோதர ஒற்றுமை இன்னும்உலகிற்குஒருநன்மாதிரியாய்

விளங்குகிறதன்றே? இங்ஙனமெல்லாம் தம்சகோதரரோடுஒன்றுகூடி வாழ்ந்தவர்க்கே மற்றவர்களையும் சகோதரராப்ப்பாவித்துப் பேரன்புபாராட்டி இறைவன் திருவருளைப்பெறும் பெருஞ்செல்வம் உண்டாகும் என்க.

வியாபாரக்கூட்டுறவு

"நல்லினத்தினூங்குந் துணையில்லை தீயினத்தின்
அல்லற் படுப்பதூஉம் இல்."—திருக்குறள்.

பொருள்தேடுதற்குஉரிய முயற்சிகள்பலவற்றுள் ளும் வியாபாரம் என்பது ஒன்று. இங்ஙனம் பொருள் தேடும்முயற்சிகளில் இதுவும்ஒன்றாய் இருந்தாலும், உலகவாழ்க்கை செவ்வனேநடைபெறுதற்கு மிகவும் பயன்படுதலால் இது மற்றமுயற்சிகளைவிடச் சிறந்த தாய் இருக்கின்றது. நமதுவாழ்க்கைக்கு அகத்திய மாய் வேண்டப்படுகின்ற உணவுப்பொருள்களும், உடுப்புகளும், அணிகலங்களும், புழங்கும் ஏனங்களும், தட்டுமுட்டுகளும், சித்திரப்படங்கள் இசைக்கருவி கள் சந்தனம் பஞ்சுமுதலியனவும் ஒரேஊரில் அல்லது ஒரேநாட்டில் உண்டாவன அல்ல; இவையெல்லாம்ஒன் றுக்கொன்று எட்டாத்தொலைவில்உள்ள பலஊர்களி லும் பலநாடுகளிலும் உண்டாவன ஆகும். இப்பண் டங்களையெல்லாம் ஒருவர் தாம்வேண்டிய அளவுக்குப் பற்பலஇடங்களிலுமிருந்து வருவித்துக்கொள்வதென் றால் அவர் அதற்காக எவ்வளவோபொருளைச் செலவ ழித்து அல்லும்பகலும் அலைக்கழியல்வேண்டும். ஏரா ளமானபொருளுடையவர்க்குஇவ்வளவுசெலவும் அலைக் கழிவும் மலைப்புக்குஇடமாய் இல்லாவிட்டாலும், மிகச் சிறியவரும்படியைக்கொண்டு அன்றாடங் காலங்கழிக் கும் ஏழைஎளியவர்கட்கு இவை எவ்வளவு துன்பத் தைத்தரும்! இலங்கையிலுள்ள ஏழைமக்கள் வங்கா ளம்இரங்கூன்முதலானதொலைவிடங்களில்விளையும்நெல் லைத் தனியேவருவித்துக் கொள்ளல்இயலுமோ? இங்

நியாவிலுள்ள எளியவர்கள் யாவாவிலும் மோரிசிலும் உண்டாகுஞ் சருக்கரையைத் தனியேவருவித்தல் இயலுமோ? இங்கிலாந்திலுள்ள வறியமக்கள் இந்தியாவில் விளையும்பஞ்சை எளிதிற்பெற்றுக்கொள்ளல் கூடுமோ? இந்தியாவிலுள்ளவர் சீனத்திலுண்டாகும்பட்டை எளிதிற்பெற்றுக்கொள்ளல் கூடுமோ? இங்ஙனமே உயிர் வாழ்க்கைக்குக் கட்டாயமாகவேண்டப்படும் இவை போன்றபொருள்களெல்லாம் ஒவ்வொருவரும் தனித் தனியே வருவித்துக்கொள்வதென்றால், அது வறிய வர்களுக்கு முற்றும் ஆகாததொன்றாம். இனி நடுத்தர மானசெல்வம் உடையவர்களுக்கும் அஃது இசையாத தோடு, பெருஞ்செல்வர்களுக்கும் அஃது அளவிறந்த முயற்சியினையும் காலக்கழிவினையும் பொருட்செலவி னையும்தந்து கடைசியில் அவர்களை வறியராக்கவுங் கூடும். இவ்வாறெல்லாம் மக்கள் அளவிறந்ததுன்பத் திற்குஆளாகாமல், பலதிசைகளிலும் பலநாடுகளிலும் பலஊர்களிலும் தோன்றும் பலவகைப்பண்டங்களை யும் ஓரிடத்தில்தொகுப்பித்து, எத்திறத்தவரும் அவற் றைநயத்தவிலைக்கு எளிதில்வாங்கிஇன்புறவும் அத னால்உலகவாழ்க்கை இனிதுநடைபெறவும் பேருதவி செய்துவரும் வியாபாரமுயற்சியானது பெரிதுஞ்சிறந் ததொன்றென்பதனை யாம் எடுத்துச்சொல்லுதலும் வேண்டுமோ?

இனி இத்தனை மேன்மைஉடையதாகிய வியாபார முயற்சியைச்செய்யப்புகுவோர் இது மக்கள்எல்லார்க் கும் நிரம்பவும்பயன்படுதலைஉணர்ந்து எல்லாரிடத் தும் அன்பும் இரக்கமும் உடையவர்களாயும் மக்களுக் குவேண்டிய பலபண்டங்களின் வகையும் அவைஉண்

டாகும்இடங்களின் பெயரும் அவற்றைக்குறைந்த செலவில்வருவித்து எல்லார்க்கும் நயமாக ஒரேவிலை கூறி முகமலர்ந்து இனியசொல்லோடுவிற்கும் அறிவுந் திறமானசெய்கையும் வாய்ந்தவர்களாயும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வளவுக்கும் அன்பும் அறிவும் திற மானசெய்கையும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுத லால் இவ்வுயர்ந்ததன்மைகளை வியாபாரிகள் ஒவ்வொ ருவரும்தம்மிடத்தே பழக்கத்துக்குக் கொண்டுவரு தல்வேண்டும். மக்களிடத்தில் அன்பில்லாமல் எந் நேரமுந் தமக்குவரும்ஆதாயத்தையே எண்ணிப்பார்ப் பவர்கள் உண்மையானவியாபாரிகள் அல்லர். தாம் செய்யும்வியாபாரமுயற்சி பலர்க்கும் பெரும்பயன்படு தலைஉள்ளக்கனிவோடு எண்ணிப்பாராமல், தாம்அடை யும் ஊதியத்திலேயேகருத்துவைப்பவர்கள் அவ்வியா பாரத்தைஇழந்து வறியராய்ப்போவார்கள். அன்பும் இரக்கமும்வாய்ந்த வியாபாரியினிடத்தே திருமகள் குடிகொண்டிருப்பள்; அவன் சென்றவிடமெல்லாம் செல்வம்ஓங்கும்; மெல்லியநல்லோர் நெஞ்சத்தாமரை யில்இருக்கும் மெல்லியதிருமகள், தன்னலத்தையே முதன்மையாய்க்கருதும் வியாபாரியின் கரடுபட்டவன் னெஞ்சநெருஞ்சிற்காயை மிதிக்கஅஞ்சி அவனைஅற வேவிட்டு விலகிப்போய்விடுவள். அழகும் அன்பும் அறிவும் உடையவர்களைக்கண்டால் எல்லாரும்அவரை விரும்பி அணுகி அவர்க்குஎல்லாச்சிறப்பும் செய்தலைப் பார்த்திருக்கின்றோம் அல்லமோ? அழகில்லாமல் வன் னெஞ்சமும் அறியாமையும் உடையவர்களைக்கண்டால் எல்லாரும் அவரை அருவருக்கின்றனர். அன்பும்அறி வும்உள்ளவர்களுக்கு அழகு தானேஉண்டாகும்; அக்

குணங்கள் இல்லாதவர்களுக்கு முன்னேஉள்ள அழகும் குன்றிப்போகும். கொடுங்குணம் உள்ளவனுக்குக் கடுகடுத்தமுகமும் வன்சொல்லும் அமைந்திருத்தலை அனுபவத்தில் நன்ருய் அறிந்திருக்கின்றனம் அல்லமோ? ஆகையால், வியாபாரஞ்செய்பவர்கள் ஈரநெஞ்சமும் விரிந்தஅறிவும்உண்டாகப் பழகிக்கொள்வார்களாயின் அவர்கள்முகத்தில் இதற்குமுன் இல்லாத அழகும் பொலிவும் கிளர்ச்சிபெற்றுத்தோன்றும். அப்படிப்பட்டவர்களை எல்லாரும் விரும்பிச்சேர்ந்து தாம்வேண்டியபண்டங்களை மகிழ்வுடன்வாங்கிக்கொண்டு செல்வர். அவர்கள் துவங்கியவியாபாரமும் மேன்மேற்செழித்தோங்கி அவர்க்கும் பிறர்க்கும் அளவற்றநன்மையைத்தரும்.

இனிப் பொருள்தேடும்முயற்சிகளிற்சிறந்த வியாபாரமும் மற்றையவுஞ்செய்து அல்லும்பகலும் வருந்தி உழைப்பதெல்லாம் இந்தவெற்றுடம்பைப் பாதுகாப்பதற்குமாத்திரம்அன்று; இந்தஉடம்பை இருப்பிடமாகக்கொண்டு வந்திருக்கும் நம்உயிரின்அறிவை மேன்மேல்விளங்கச்செய்தற்கும், எல்லாம்வல்லகடவுளின் பேரின்பத்தைப் பெறுதற்குமேயாம். இவ்வரும்பெரு நோக்கம் ஈடேறும்பொருட்டு, இவ்வுடம்பைப்பாதுகாக்கவேண்டுவது இன்றியமையாதகடமையாய் இருக்கின்றது. இவ்வுடம்பைப் பாதுகாவாவிட்டால் அறிவுவிளக்கத்தையும் இறைவனது திருவருளின்பத்தையும் நாப்பெறல்முடியாது. இதுபற்றியே திருமூலநாயனரும்

''உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவும் மாட்டார்

உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே"

என்றுதிருமந்திரத்தில் அருளிச்செய்தனர். ஆதலால், உடம்பைப் பாதுகாத்தற்காக நடத்தும் இம்முயற்சிகளின்இடையே நமதறிவைவிளங்கச்செய்தற்கு ஒப்பற்றதுணையாய்வாய்த்தகல்வியைக் கற்றுக்கொள்ளப் பெரிதும் முயற்சிசெய்தல்வேண்டும். கல்லாதவர்நெஞ்சம் இருளடைந்துகிடக்குமாதலால், அங்கேஇறைவன்விளங்கித் தோன்றானென்பது "கல்லாநெஞ்சின் நில்லான்ஈசன்" என்று திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளும், "கல்லாதார் மனத்தணுகாக்கடவுள் தன்னைக், கற்றார்கள் உற்றுஓருங்காதலானை" என்றுதிருநாவுக்கரசுசுவாமிகளும், "எல்லாஇடத்தும் உளன்எங்கள்தம் இறை, கல்லாதவர்கள் கலப்பறியாரே" என்றுதிருமூலமுனிவருங்கூறுதலால் நன்குதெளியலாமன்றோ? இன்னுங், கல்லாதவரைக்காணலும், அவர்சொற்கேட்டலும் ஆகாவெனவும், கல்லாதவர்க்குக் கல்லாதவரேநல்லவராய்க்காணப்படுவரெனவும், கல்வியில்லாதவர்கடவுளதுகருத்தை அறியமாட்டாரெனவும் நன்குவிளக்கிக்

"கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாது
கல்லாத மூடர்சொற் கேட்கக் கடனன்று
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்லராம்
கல்லாத மூடர் கருத்து அறியாரே"

என்றுதிருமூலநாயனார் அருளிச்செய்திருப்பதையும் நோக்குங்காற்கல்வியறிவுபெறுமற்காலங்கழிப்பது மிகவும்பொல்லாத குற்றமாய்முடிதல் பெறப்படுகின்றதன்றோ! ஐரோப்பிய அமெரிக்க வியாபாரிகள்எல்லாம் கல்வியில்வல்லவராய்விளங்கித் தமதுவியாபாரமுயற

சியை நிரம்பவும்பெருகச்செய்து உலகத்தார்க்குப் பல பெருநன்மைகளை விளைவித்துவருதலோடு, கல்விப்பொருளையும் எங்கும்பரவச்செய்து மக்கள்மன அறிவையும் துலக்கிவருகின்றார்கள். தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும்உள்ள தமிழவியாபாரிகளோ பெரும்பாலுங் கல்வியில்லாதவர்களாயும், கல்வியைப்பரவச் செய்வதிற் கருத்தில்லாதவர்களாயும் இருக்கின்றார்கள்! இவர்களதுஇந்நிலைமை பெரிதும் வருந்தத்தக்கதன்றோ? அழியாச்செல்வமாகிய கல்வியைப்பெருகவரையில் அழியுஞ்செல்வமாகியபொருளைப் பெற்றுயாதுபயன்?

இனிக் கல்வியில்லாதவர்க்கு அறிவும், அறிவில்லாதவர்க்குஅன்பும் உண்டாகாமையால், இவ்விரண்டுமில்லாதவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருபெரியவியாபாரத்தைச் செய்து ஒற்றுமையாய்வாழ்ந்து புகழையும் புண்ணியத்தையும்அடைதல் நமதுநாட்டில் அருமையாய்இருக்கின்றது. அறிவும் ஆற்றலும்உடையவரே தனிமையாயிருந்து ஒருபெரியவியாபாரத்தைநடத்தல் இயலாதாயின், அவ்விரண்டும்இல்லாதவர் அதனைநடத்துவதுஎப்படி? ஒருபெரியவியாபாரத்தை ஒருவர்ஏற்று நடத்துவது பலவகையாலும் அல்லலுக்குஇடமாகும்; வருகிறஆதாயமுழுதும் நாமே அடையவேண்டுமென்னும்எண்ணத்தால் தனியே வியாபாரம்நடத்துவோர் பெரும்பாலும்ஊதியம்பெறாமல் பழுதுபடுவர், ஓயாக் கவலையாலும் ஓயாமுயற்சியாலும் ஊண்உறக்கம்இன்றி, ஆறுதல்சொல்வாரும்இன்றித், துணைசெய்வாருமின்றித் துன்பத்தையேஉழப்பர். ஆதலால், தக்கவர்பலரைக் கூட்டாகச்சேர்த்துக்கொண்டு ஒருபெரியவியா

பாரத்தைச்செய்பவர்களே அத்துன்பங்களினின்றும் விலகிப் போதுமானஊதியத்தையும் இன்பத்தையும் பெற்றுத் தாம் மனமகிழ்ந்திருப்பதோடு, தம்மைச் சேர்ந்த கூட்டாளிகளேயும் அங்ஙனமே இன்புற்றுக் களித்திருக்கச்செய்வர். ஒருவரே ஒருகற்பாறையைத் தூக்கிச்சுமப்பதென்றால் அஃது அவர்க்கு எவ்வளவு வருத்தத்தினைத்தரும்! அப்படியின்றிப் பலர்கூடி அதனை எடுத்துச்செல்வதென்றால் அஃது அவர்க்குஎத்தனை எளிதாய்இருக்கும்! இதுபோலவே ஒருபெருவியாபாரத்தைப் பலர்கூடிநடத்துவது எளியதும்இன்பந்தருவதும்ஆம். இந்தநுட்பத்தை நன்குணர்ந்த ஆங்கில நன்மக்கள் கூட்டுவியாபாரஞ்செய்து அளவிறந்தசெல்வத்தையும் இன்பத்தையும் பெறுகின்றார்கள்; தாம் வியாபாரஞ்செய்யும் நாட்டிலுள்ளவர்களேயும் நாகரிகத்திலும் நல்வாழ்விலும் மேம்படச்செய்கின்றார்கள். நம் தமிழவியாபாரிகளோ இந்தநுட்பத்தைஅறிதற்குஏற்ற கல்வியறிவும் ஈரநெஞ்சமும் பெரும்பாலும்இல்லாதவராய்இருத்தலால், தாமே எல்லாச்செல்வத்தையும் அடையவேண்டுமென்னும் பேராவலும், மற்றவர்கள் எவ்வகையிலும் மேம்படலாகாதென்னும் தீயஎண்ணமும் வாய்ந்தவர்களாய் இருகின்றனர்! இதனால் இவர் தாழ்வடைவதோடு நமது வளம்மிக்க தமிழ்நாட்டையுந் தாழ்வடையச் செய்கின்றனர்!

மக்களாய்ப்பிறந்தநாம் இவ்வுலகவாழ்வில் எவ்வளவுகாலம் நிலைத்திருப்போமென்றும், இவ்வாழ்வை விட்டுப்போகுங்கால் எவ்வகையாகச் செல்வோமென்றும் சிறிதுநினைத்துப்பார்ப்போமாயின் இங்ஙனமெல்லாம் நாமே உயரவேண்டுமெனவும் பிறரெல்லாம்தாழ

வேண்டுமெனவும் எண்ணமாட்டோம். உண்மையோடு ஒருவருக்கொருவர் உதவியாயிருந்து அன்பையும் அறிவையும் வளரச்செய்வதே இந்தவாழ்க்கையின் பயன் என்றும், இங்ஙனம்ஒருவருக்கொருவர் துணைவராயிருந்துவாழுதற்கு உதவியாயிருப்பதே செல்வத்தின்செயலாவதன்றி அச்செல்வத்தை எவ்வளவுமிகுதியாகப் பெற்றாலும் அஃது இறக்குங்காற் கூடவரமாட்டாதென்றும் வியாபாரிகள் அடிக்கடி நினைத்துப்பார்த்தல் வேண்டும்.

"அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட்டேவிழி அம்பொழுக
மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே விம்மி விம்மியிரு
கைத்தலைமேல் வைத்தழுமைந்தரும் சுடுகாடுமட்டே
பற்றித் தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவங்களே.",

என்ற பட்டினத்துஅடிகள் திருவாக்கை எந்நேரமும் அவர்கள் நெஞ்சிற பதித்துச், சூதுங்கள்ளமும் இன்றி உண்மையோடு ஒழுகிப், பலரும் ஒன்றுகூடி வியாபார முயற்சியைப்பெருகச்செய்து, தாம்பெற்ற ஊதியத்தைக்கல்விக்கும், பலவகையறங்களுக்கும் பயன்படுத்திவருதல் உண்மை வியாபாரிகளுக்கு இன்றியமையாத கடமையாமென்க.

பெண்மக்கள் கடமை

"மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கடெய்வம் வளவர்திருக்
குலக்கொழுந்து வளைக்கைமானி
செங்கமலத் திருமடந்தை கன்னிநாடாள் தென்னர்குலப்
பழிதீர்த்த தெய்வப்பாவை
எங்கள்பிரான் சண்பையர்கோன் அருளினாலே இருந்தமிழ்
நாடுற்றஇடர் நீக்கித்தங்கள்
பொங்கொளிவெண் டிருநீறு பரப்பினாரைப் போற்றுவார்
கழலெம்மாற் போற்றலாமே." —சேக்கிழார்சுவாமி.

நீண்டகாலத்திற்குமுன்னே மங்கையர்க்கரசி என்னும் ஒருபெண்மணியிருந்தார். அவ்வம்மையார் சோழஅரசனின்புதல்வி. பிறகுஅவர் பாண்டிநாட்டுக்கு அரசனான கூன்பாண்டியனுக்கு மனைவியாய் மதுரை மாநகரின்கண் அமர்ந்திருந்தனர். அக்காலத்தில் சமணமதமானது எங்கும்பரவிக், கரியமேகமானது சூரியனொளியை மறைப்பதுபோலச் சைவசமயத்தைமிகுதியாய்மறைத்துவிட்டது. கூன்பாண்டியனும் அவன் குடிமக்களும் சமணமுனிவர் சொற்களால்மயங்கி அவர்களுடையசமயவலையிற் சிக்கிக்கொண்டார்கள். ஆனால், அப்பாண்டியன்மனைவியாரான மங்கையர்க்கரசியாரோ சைவசமயஉண்மைகளைச் செவ்வையாகக் கற்றுணர்ந்திருந்தமையால் சிவபெருமான்திருவடிகளில் நிலைபெயராதஅன்புடையராய்ச், சமணசமயவலையில் அகப்படாமல்இருந்தனர். அதனோடு அவர் கற்பொழுக்கத்திலும்மிகச்சிறந்தவராய் இருந்ததனால், தம்கணவனான கூன்பாண்டியனிடத்தில் அருவருப்பில்லாதவராய், அவனை மீட்டுஞ் சைவசமயத்திற்குத் திருப்பித்தரும்படி சிவபெருமானைஇடைவிடாது வேண்டிவந்தனர்.

அங்ஙனம் அவர் வேண்டிவரும்பொழுது, திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் என்னும் ஒருசிறுமதலை இறைவனும் இறைவியுமாய்த்தோன்றிக் கடவுள்தந்த ஞானப் பாலை உண்டு மூன்றுவயதிலேயே எல்லாம் உணர்ந்த ஞானசிரியராய்ச் சிவபெருமான்மீது செந்தமிழ்த்திருப் பதிகங்கள்பாடிக்கொண்டு திருமறைக்காட்டுக்கு (வேதாரணியத்திற்கு) வந்திருக்கிறார்என்பதைக் கேள்வியுற்றார். இதனைக்கேட்டமாத்திரத்திலே அவ்அரசியார் அடங்காப்பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து, தம்மைப்போலவே சிவபெருமானிடத்து நீங்கா அன்புடையராய் விளங்கும் தம்மந்திரியாரான குலச்சிறை என்பவரை அழைப்பித்து அவர்க்குத் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தெய்வத்தன்மைகளை விரித்துரைத்து, அவரை மதுரைமாநகருக்கு வருவிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். உடனே மந்திரிகுலச்சிறையாரும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குத் திருமுகம் எழுதிஅனுப்பி மதுரை மாநகருக்கு எழுந்தருளும்படி நிரம்பவும் வேண்ட, அதற்கிசைந்து பெருமானும் மதுரைக்குவந்து அங்குள்ள சிவாலயத்தின்கண்ணே மங்கையர்க்கரசியாரைக்கண்டு, அப்பெண்ணரசியின் அருங்குணச்செயல்களை மிகவும்பாராட்டி,

"மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை வரிவளைக் கை
மட மானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி பணிசெய்து நாடொ
றும் பரவப்
பொங்கழல் உருவன் பூதநா யகனல் வேதமும் பொருள்
களும் அருளி
அங்கயற் கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த ஆலவாய் ஆவதும்
இதுவே." என்று

தமது ஞானத்திருவாக்காற் பாடியருளினர். இங்ஙனம் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் திருவாக்கால் புகழ்ந்துபாடப்பெற்ற மங்கையர்க்கரசியாரின் ஒப்பற்றசிறப்பினையே சேக்கிழார்சுவாமிகள் தாம் அருளிச்செய்த பெரியபுராணத்தின்கண்ணே மேற்காட்டிய செய்யுளிற் பெரிதும்வியந்து பேசியிருக்கின்றார். இவ்வளவுஉயர்குணச்சிறப்புவாய்ந்த மங்கையர்க்கரசியார் தோன்றியபெண்வகுப்பிலே பிறப்பதற்கு அருந்தவம் செய்த பெண்மக்கள்எல்லாரும் அந்தஅரசியாரைப் போலவே அறிவுடைய மேன்மக்களாற் புகழ்ந்து பாராட்டப்படும்படி உயர்ந்தநல்வழியிலே நடக்கவேண்டுவது அவர்கட்கு இன்றியமையாத கடமையாகும்.

இனி, உயர்ந்தநல்வழியிலே நடக்குமிடத்தும், அவரவர்தன்மைக்குப் பொருத்தமானவகையாய் நடந்துகொள்ளல்வேண்டும். பெண்மக்கள் தம்முடையதன்மைக்குத்தகுந்தவழியிலும், ஆண்மக்கள் தம்முடைய இயல்புக்குஎற்றவழியிலும் பகுத்தறிந்து ஒழுகுதலே சிறந்ததாகும். பெண்மையென்பது எல்லாராலும் விரும்பத்தக்க ஓர் அமைதியானதன்மையென்றும், ஆண்மைஎன்பதுபிறரை ஆளுந்தன்மையென்றும் பொருள்படுதலால் பெண்மக்கள்எல்லாம் இயற்கையிலேயே அமைதியானகுணம் உடையவர்களென்பது தெளிவாகவிளங்குகின்றது. ஆண்மக்கள் ஆளுந்தன்மையுடையவர்களாய் இருத்தலால், எதனையும் முற்பட்டுச் சென்றுசெய்யும் கிளர்ச்சிமிக்கவர்களாய் இருக்கின்றனர்; பெண்மக்களோ அங்ஙனம் எதனையும் விரைந்து செய்யாது ஆழமாகநினைத்துப்பார்த்து அமைதியுடன் செய்துமுடிக்கின்றனர். விரைந்துசெய்யுங் கிளர்ச்சி

யினுல் ஆண்மக்கள் ஒவ்வொருகால் பிழைசெய்தலுங்
கூடும்; அமைதியாக ஆழ்ந்துசெய்யும் இயற்கையாற்
பெண்மக்கள் பிழைபடுவதற்கு இடமேஇல்லை. ஆண்
மக்களைக்காட்டிலும் எத்தனையோமடங்குசிறந்ததான
அமைதித்தன்மையைப்பெற்றும் அதனைப் பயன்படுத்
தித்திருத்தமாக நடவாவிட்டால் பெண்மக்கள் பெருங்
குற்றத்திற்கு ஆளாகின்றனர். கையிற் பொருள்இல்
லாதவன் தருமஞ்செய்யாவிட்டால் அதனை ஒருகுற்ற
மாகச் சொல்லமாட்டார்கள். கையிற்பொருளுடைய
வன் தருமஞ்செய்யானுயின் அதனை ஒருபெருங்குற்ற
மாகநினைந்து எல்லாரும் அவனை இகழ்ந்துபேசுவார்
கள். அதுபோலவே, அமைதிக்குணமென்னும் ஒப்
பற்ற பெருஞ்செல்வத்தைப்பெற்றும் அதனை நல்வழி
யிற்பயன்படுத்தாத பெண்மக்கள் உலகத்தாரால் நிரம்
பவும்பழிக்கப்படுவார்கள். அமைதிக்குணத்தை விட்
டவர்கள் வடிவத்தாற் பெண்மக்களைப்போல் இருந்
தாலும், அவர்கள் கொடுங்குணமுடைய ஆண்மக்களி
னுங் கீழ்ப்பட்டவர் ஆவார்கள். வடிவத்தால் மாத்தி
ரம் பெண்கள்போற்ருேன்றிக் குணத்தால் மிகஇழிந்
தவர்களாய் இருப்பவர்களையே பட்டினத்துப்பிள்ளை
யார் தாயுமானசுவாமிகள் முதலான ஞானிகளெல்லா
ரும் மிகவும் இழித்துப்பாடியிருக்கின்ருர்கள். ஆத
லால், இயற்கையாகவே தமக்கு வாய்த்த அமைதிக்
குணத்தை மேன்மேல்வளரச்செய்துவருதலே பெண்
பிறவியெடுத்த நல்லார்க்குச் சிறந்தமுறைமையாகும்.

இனி அமைதிக்குணத்தை மேன்மேல்வளரச்
செய்யும்வழிதான் யாதென்ருல், மனமும் சொல்லும்
செயலும் அமைதியாக நடைபெறும்படி பழக்குவதே

யாகும். நிறைந்தசெல்வத்தை எப்படியாவது பெற்று உயர்ந்தபட்டாடைகளும் விலையுயர்ந்தமணிக்கலன்க களும் அணிந்து நாவிற்குஇனியபண்டங்களை முப்பொ ழுதும் விலாப்புடைக்கத்தின்று யாரும்நிகர் இன்றி மா டமாளிகைகளில் யாம் வாழவேண்டும் பிறர் எப்படியா னாலும் நமக்கு ஆகவேண்டுவதென்ன என்று இப்படி யெல்லாம் வீணான எண்ணங்களை எண்ணாமல் தமது விருப்பத்தை அடக்கல்வேண்டும். அனுபவிக்கப்படு கின்ற பொருள்கள்மேல் மட்டுக்குஅடங்காமற்செல் லும்அவாவைச் சுருக்குதல் பெண்பாலார்க்குப் பெருஞ் சிறப்பாகும்என்பதனை உணர்த்துதற்கன்றோ தெய்வத் தன்மைவாய்ந்த ஔவையாரும் "உண்டிசுருக்குதல் பெண்டிர்க்கு அழகு' என்று அருளிச்செய்திருக்கின் றார்? இவ்வுண்மை தெரியாதவர்கள் உணவைக்குறைத் துச்சாப்பிடுதலே பெண்மக்களுக்கு அழகாகும்என்று கூறுவார்கள்; அது பொருந்தாது; உடம்புக்கு வேண்டு மளவு உணவுகொடாவிட்டால் உடம்பு வலிவுகுன்றி நோய்க்குஇரையாகும்; பெரும்பாலும் பெண்மக்கள் தாம் அனுபவிக்கும்பொருள்களிற் கிடைத்தமட்டில் மனஅமைதிபெறாமல் பின்னும் பின்னும் அவற்றைப் பெறுதற்கும் அனுபவித்தற்கும அளவுகடந்தவிருப்பம் உடையவர்களாய் இருத்தலாலும், அவ்விருப்பத்தால் தம்மைப்பெற்றார்க்கும் தம்மோடுபிறந்தார்க்கும் தம் மைக்கொண்டார்க்கும் அளவிறந்ததுன்பத்தையும் கவ லையையும் வருவித்தலாலும் அவர்கள் அவ்விருப்பத் தைச் சுருக்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்பதே ஔ வைப்பிராட்டியார் கருத்தாகும். ஆகவே, 'ஆற்றிற் கிடந்து புரண்டாலும் ஒட்டும் மணலே ஒட்டும்' என்ற

பழமொழிப்படி, இறைவன் அன்றுஅமைத்துவிட்ட படியல்லாமல் யாரும் தாம் விருப்புகிறபடியெல்லாம் அனுபவிக்கஇயலாது. இதனைன்றோ,

"வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தல் அரிது." என்று திருவள்ளுவ நாயனாரும்,

"எண்ணியொருகருமம் யார்க்குஞ்செய் யொண்ணாது
புண்ணியம் வந்தெய்து போதல்லாற்—கண்ணிலான்
மாங்காய் விழஎறிந்த மாத்திரைக்கோல் ஒக்குமே
ஆங்காலம் ஆகுமவர்க்கு" என்று ஔவையாரும் அருளிச்செய்தனர்?

ஆதலால், தமதுகையிற்கிடைத்தது காணிப்பொன் ஆனாலும் அதனைக் கோடியாகநினைத்து மனவமைதிபெறுதலே பெண்மக்கள் தம்மைப் பரிசுத்தமாக வைத்துக் கொள்வதற்குச் சிறந்தவழியாவதாம்.

இனி அனுபவிக்கும் பொருள்களை ஏராளமாக வைத்திருக்கும் மாதர்கள் தம்மை அவ்வளவுசெல்வ வாழ்க்கையிற் பிறப்பித்தஈசனது பெருங்கருணைத்திறத்தைநினைந்து நினைந்து உருகுவதோடு, அச்செல்வத்திரள்களை மிகவும் பாடுபட்டுத்தேடித் தொகுத்துவைத்த தம் முன்னோரையும் தம்கணவரையும் நினைந்து நினைந்து அவரிடம் நன்றியுடையராய் அடங்கியொழுகுதல் வேண்டும். தமது இல்லத்திற்கு வரும்விருந்தினர் எத்திறத்தவராய் இருப்பினும் அவருக்குத் தாம் எவ்வளவு அன்புடன் உபசாரங்கள் செய்தல்வேண்டுமோ அவ்வளவுக்கு அகம்மலர்ந்து முகம்மலர்ந்து வேளைதவறாமல் இனியஉணவுஊட்டி இனியராய் நடத்தல்வேண்டும். தாம் ஒருவர் வீட்டுக்கு விருந்தாய்ச்சென்றால் அவ்வீட்

டவர் தம்மை அன்புடன்உபசரித்தால் தமக்குண்டாம் மகிழ்ச்சியையும், அவர் அங்ஙனம் உபசரியாவிட்டால் தமக்குண்டாம் மனவருத்தத்தையும் எண்ணிப்பார்க்கும் மங்கைமார்க்கன்றே விருந்தினரை உபசரிக்குங் கடமை நன்குவிளங்கும்? அன்பில்லாமற்செய்யும்உபசாரம் விருந்தினர்க்கு எவ்வளவு துன்பத்தைத்தரும்! என்பதற்கு

"மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து" என்ற திருவள்ளுவர் திருவாக்கும்,

"காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
மாணுக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே—வீணுக்கென்
என்பெல்லாம் பற்றி எரிகின்ற தையையோ
அன்பில்லாள் இட்ட அமுது." என்ற ஔவையார் திருவாக்குமே சான்றாகும்.

இன்னும் உண்ணச்சோறுஇன்றியும் உடுக்கக்கூறையின்றியும் வருந்திவந்த ஏழைஎளியவர்களைக் கடுகடுத்துப் பேசித்துரத்தாமல், அவரை ஏற்குந்நிலைமையிலும் தம்மை அவர்க்கு இடும்நிலைமையிலும் வைத்த ஐயன்செயலைஎண்ணி அவர்க்குநெஞ்சம்இரங்கி அன்போடு சோறுங்கூறையும் கொடுப்பதுதான் பெண்மக்களுக்குத் தெய்வத்தன்மையை உண்டாக்கும். செல்வமானது நிலையில்லாமல் மாறி மாறி வருவதொன்றாகையாற் பொருளை இழந்தபிறகு 'தருமஞ்செய்யாமற் போனோமே' என்று ஏமாறுமற், பொருள்உள்ளபோதே,

"ஆறிடு மேடும் மடுவும்போல் ஆம்செல்வம்
மாறிடும் ஏறிடும் மாநிலத்தீர்—சோறிடும்
தண்ணீரும் வாருந் தருமமே சார்பாக
உண்ணீர்மை வீறும் உயர்ந்து" என்றபடி

பலவகையிலுந் தானதருமங்களைத் தாமேசெய்தும், தம்மைச்சேர்ந்தவர் செய்வதற்கு உதவியாய்நின்றும் புண்ணியத்தைத் தமக்குத்துணையாகத் தேடிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

இனிக் கல்வியில்லாதவர்கள் மிருகத்திற்குஒப்பாவர்என்று தெய்வத்திருவள்ளுவர் கூறுதலாலும்,

"குஞ்சி அழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம் யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு" என்ற நாலடியாரின்படி

கல்வியில்லாதவர்க்கு உள்ள அழகும் அலங்காரங்களும் சிறப்பாக மாட்டா ஆதலாலும் ஆண்மக்களைப் போலவே பெண்மக்களும் இடைவிடாது கற்றுத் தமது அறிவை நிரப்பவுந் துலக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். கல்வி கற்கக் கற்க அறிவு ஆழமாய்ச் செல்லுமாதலால் அவர்கட்கு இயல்பாகஉள்ள அமைதிக்குணமும் அதனால் மேலும்மேலும் பெருகும்; மிகவும் ஆழமான ஓர் யாறு எவ்வளவு அமைதியாய்ச் செல்கின்றது! ஆழம் இல்லாதஆற்றின்நீர் சிலுசிலுவென்று எவ்வளவுவிரைவாய்ஓடி வற்றிப்போகின்றது! ஆகவே, பெண்மக்கள் தமது அமைதிக்குணத்திற்கு மிகவும் இசைந்ததான கல்வியைக்கற்றலிற் சிறிதும் அசட்டையாய்இருத்தல் ஆகாது.

இங்ஙனமெல்லாம் தமது அமைதிக்குணத்தைப் பாதுகாத்துவளர்க்கும் மங்கையர்கள் அக்குணத்தை வெளியேபுலப்படுத்தும் தம்முடைய வாய்ச்சொற்களை இனிமையாக அமைந்த மெல்லியகுரலிற் பேசப்பழகல் வேண்டும். எத்தனை நல்லவர்களாய் இருந்தாலும் இனி

மை இன்றிப் பரபரப்போடு உரக்கப்பேசுகிறவர்களைக் கண்டால் எவர்க்கும் அருவருப்பு உண்டாகின்றது. அமைதிக்கே உரியவர்களான பெண்பாலாரிடத்து இப்பொல்லாங்கு காணப்படுமாயின் அது பிறர்க்கு எவ்வளவு உவர்ப்பினைத்தோற்றுவிக்கும்! "யாகாவாராயினும் நாகாக்க காவாக்கால், சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு" என்னுந் திருவள்ளுவநாயனார் அருள் உரையை மாதர்கள் எப்போதுங் கருத்திற் பதியவைத்தல் வேண்டும்.

இனி மாதர்கள் தமது அமைதிக்குணத்திற்குப் பொருத்தமாகத் தமது உடம்பின் செயல்களை அமைதிப்படுத்தி நாணமும் அடக்கமும் உடையவர்களாக ஒழுகுதல்வேண்டும். தமது வருவாய்க்குத்தக்கபடி தூய ஆடை அணிகலன்கள் ஆடம்பரமின்றி அணிந்து குளித்தும் முழுகியும் சுத்தமாக நடத்தல் அவர் தமக்கு முதன்மையான கடமையாம். இவற்றோடு கடவுளைத் தொழுதலும் அடியாரை உபசரித்தலும் நாடோறும் வழுவாமற் கடைப்பிடியாகச் செய்துவரல் வேண்டும். என்று இவ்வளவும் எல்லாப்பெண்மக்களுக்கும் உரிய கடமைகளில் முதன்மையாவனவாம்.

பெற்றோள் கடமை.

தாயானவள் பிள்ளைக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையானது மற்ற எல்லாக் கடமைகளிலும் சிறந்ததாக இருத்தலின் அதைப்பற்றி உங்கள் முன்னிலையில் பேசத்துணிந்தேன். மனைவி கணவனுக்குச் செய்யுங் கடமையிலும், மக்கள் பெற்றோர்க்குச் செய்யுங் கடமையிலும், உடன்பிறந்தார் உடன்பிறந்தார்க்குச் செய்யுங் கடமையிலும், நண்பர் நண்பர்க்குக் செய்யுங் கடமையிலும், குடிகள் அரசர்க்குச் செய்யுங் கடமையிலும், அரசர் குடிகட்குச் செய்யுங் கடமையிலும், தாயானவள் தன் புதல்வர்க்குச் செய்யுங் கடமையே மேலானதாய் விளங்குகின்றது. ஏனென்றால், மனைவியாயும், கணவனாயும், உடன்பிறந்தோராயும், நண்பராயும், குடிகளாயும், அரசராயும் உள்ள எல்லாரும் முடிவாகத் தாயின்வயிற்றிற் பிறப்பவர்களேயாகையால், அவர்களெல்லாரும் தாயின் உதவியினாலேயே மேலான நிலைமைக்கு வரவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றார்கள். குழந்தையாயிருந்த காலந்தொட்டே தாயானவள் தன் மக்களை எந்த வகையில் வளர்த்து வருகின்றாளோ அதற்கேற்றபடி அவர்கள் வளர்ந்து நல்லவராகவாவது, தீயவராகவாவது நடக்கின்றார்கள்; தாயானவள் நல்லறிவும், நல்லியல்பும், நல்லசெய்கையும் உடையவளாயிருத்தலோடு, தன் மக்களும் தன்னைப்போலவே ஆகவேண்டுமென்று அக்கறையோடு அவர்களை வளர்த்து வருவாளாயின், அவர்கள் நல்லவராயே விளங்குவர். இவ்வாறன்றித், தாயானவள் தீயவளாயிருப்பளாயின் அவளால் வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளைகள் தீயவர்களாய்

விடுவார்களென்பதை நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? கொழுமையான நல்ல நிலத்தில் முளைத்த பயிரையும், சாரமற்ற உவர்நிலத்தில் தோன்றிய புற்பூண்டுகளையும் ஒப்பிட்டுப்பாருங்கள்! நல்ல நிலத்தில் முளைத்த பயிர் எவ்வளவு செழுமையாய் வளர்ந்து, நெல், கேழ்வரகு, சோளம் முதலான பொருள்களைத் தந்து எல்லார்க்கும் எவ்வளவு மிகுதியாய்ப் பயன்படுகின்றன! உவர்நிலத்திற்றோன்றிய புற்பூண்டுகளோ வற்றி வறண்டு விலங்கினங்களுக்கும் பயன்படாமற் போகின்றன.' இது போலவே, நல்ல தாயினிடத்தும் தீயதாயினிடத்தும் தோன்றிய பிள்ளைகளும் இருப்பார்களென்று நாம் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

"தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்" என்னும் பழமொழிப்படி நாம் சிறுபிள்ளைகளாயிருக்கும்போது நம்மிடத்தில் உண்டான பழக்கம் நம் அறிவில் வேரூன்றி விடுதலால் அது நாம் வளருந்தோறும் கூடவே வளர்ந்து நன்மையையாவது, தீமையையாவது தருகின்றது. ஆதலாற், பெரியவர்களான பிறகும் எல்லார்க்கும் நல்லவர்களாய்ப் பயன்பட்டு வாழ்வதற்கு நாம் சிறுபொழுதில் கைக்கொண்ட பழக்கமே முதன்மையானதாயிருக்கின்றது. இனிச் சிறுபோதில் நமக்கு வரும் பழக்கம் எங்கேயிருந்து வருகின்றதென்பதைச் சிறிது நினைத்துப்பாருங்கள்! நாம் குழந்தையாயிருந்த காலத்தில் நம்மைப் பெற்ற தந்தையோடு நெருங்கிப் பழகினோமோ? சிறிதும் இல்லையே. ஏனெனில், நம் தந்தையோ நம்மையும், நம் அன்னையையும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களையும் பாதுகாக்கும் பொருட்டுப் பகற்பொழுதெல்லாம் வெளியே சென்று உழைத்து வீட்

டிற்கு வந்தால் அலுத்து இளைப்பாறப் போகின்றனர். நம்முடன் பிறந்தவரோ சிறியவராயிருந்தால் நமக்கு ஏதுந் தெரிவிக்கமாட்டாதவரா யிருத்தலின் அவரால் நாம் அடையும் பயனும் ஒன்றுமில்லை. அவர் பெரியவராயிருந்தாலோ கல்விகற்கவும், பொருள் தேடவும், கணவனோடு வாழவும் வெளியே போய்விடுகின்றனர். ஆதலால், அவராலும் நாம் அடைவதொன்றில்லை. இனிச் சுற்றத்தாரும் இடைக்கிடையே நம் வீட்டுக்கு வந்து போகின்றவர்களே யல்லாமல் நிலையாக இருந்து நம்மோடு நெருங்கிப் பழகுகிறவர்களல்லாமையால் அவர்களாலும் நாம் பெறுவது ஒன்றுமில்லை. இவர்களெல்லாம் இங்ஙனமாகப், பின்னை யார்தாம் நமது சிறுபொழுதில் நம்மோடு உடன்பழகுவோர் என்று ஆராய்ந்துபார்த்தால் அவர் நம் தாய்மாரே ஆவரென்று உணரப்பெறுகின்றோம். சகோதரிகளே! நாம் ஏதும் அறியாச் சிறுகுழவியாயிருந்தபோது நம்மைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வந்தவள் நம் அன்னையே யன்றோ? நாம் பசியால் வருந்தி வாய்திறந்து அழுதபோது நம் அருகே ஓடிவந்து நம்மை எடுத்து முத்தம் வைத்து உள்ளங் கசிந்து பாலூட்டினவள் நம் அன்னையேயன்றி வேறு பிறர் உண்டோ? நாம் சிறிது சிறிதாய் வளர்ந்து வரும்போது நமக்கு வேண்டிய பால், சோறு முதலிய பொருள்களை நமக்குச் சுட்டிச்சுட்டிக் காட்டி அவற்றின் பெயர்களை நமக்குக் கற்றுக்கொடுத்து வந்த முதல் ஆசிரியரும் நம் அருமைத் தாயேயன்றோ? இடைக்கிடையே நாம் நோயால் வருந்திக்கிடந்த காலங்களிலெல்லாம் அதற்குத் தானும் உடன் வருந்திப் பகலென்றும் இரவென்றும் பாராது நம் அருகிருந்து நம்

நோய் தீரும் பொருட்டு வேண்டும் உதவிகளை யெல்லாம் கைம்மாறு கருதாது செய்துவந்த அருட்களஞ்சியம் போல்வாளும் நம் அன்னையேயன்றோ? இங்ஙனமெல்லாம் நம் உயிரோடும், நம் உடம்போடும், நம் நினைவோடும், நம் சொல்லோடும், நம் செயலோடும் உடன் கலந்து, உடன் பழகிவருந் தெய்வம் போல்வாள் நம் அன்னையாகவே இருத்தலின் அவளாலே தான் நாம் சீர்திருந்த வேண்டியவர்களா யிருக்கின்றோம். இவ்வாறு நம்மை முழுதும் சீர்திருத்த வேண்டிய நிலைமையிலுள்ள நம் அன்னையானவள் தான் தன் மக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை முற்றும் அறிந்தவளாக இருக்க வேண்டுமன்றோ? அறிவில்லாத தாய் தன் மக்களை எப்படி அறிவுடையராக்கக்கூடும்? விளக்கில்லாத இடத்தில் வெளிச்சம் உண்டாகுமா? பூவில்லாத இடத்தில் மணம் உண்டாகுமா? ஆதலால், தாயானவள் மிகுந்த அறிவுடையவளாய் இருக்க வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும். இனித் தாய்மார்க்கு அறிவுதான் எப்படி வரக்கூடுமென்று எண்ணிப் பார்ப்போமாயின் கற்றோர் சொல்லும் அரிய பொருள்களை அடுத்தடுத்துக் கேட்பதனாலும், அவர் எழுதிய நூல்களை இடைவிடாது கற்று உணர்வதனாலுமே அவர் அறிவுடையராகக் கூடுமென்பது தெளிவாக விளங்கும். கல்வியறிவிலும், உயர்ந்த எண்ணங்களிலுமே எந்நேரமும் பழகின ஒரு தாய்க்கு நல்ல பிள்ளைகளே பிறக்கக்கூடு மல்லாமல், தீய பிள்ளைகள் பிறப்பதற்குச் சிறிதும் இடமேயில்லை. நாம் எவ்வகையான நினைவில் ஓயாமல் பழகிவருகின்றோமோ அதற்குத் தக்கபடி நம்முடம்பிலும், செய்கையிலும் பல

வகையான அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. வெடு வெடுப்பாகப் பேசும் ஒருவர் முகத்தையும், மிகவும் அமைதியாகப் பேசும் மற்றொருவர் முகத்தையும் பாருங்கள்! சீற்றம் உள்ளவர் முகம் பார்ப்பவர்க்கு எவ்வளவு அச்சத்தைத் தருகின்றது! அமைதியுள்ளவர் முகமோ எவ்வளவு கிளர்ச்சியைத் தருகின்றது! உயர்ந்த அறிவுடையோர் செய்கை எல்லார்க்கும் இன்பத்தைத் தருதலும், அறிவில்லாதவர் செய்கை துன்பத்தைத் தருதலும், நாம் வழக்கமாய் அறிந்திருக்கின்றனமே தாய்மார்களே; இப்படியாக நம்மறிவுக்கும் நினைவுக்கும் ஏற்றபடி நம் உடம்பும் செய்கையும் மாறுபடுவதைக்காணுங்கால் நாம் எவ்வளவு அமைதியும் அறிவும் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்பது உங்களுக்கு விளங்காமற் போகாது. நாம் அழகுடையவர்களா யிருக்கவேண்டுமென்றும், நாம் நல்ல பிள்ளைகளைப் பெறவேண்டுமென்றும் அளவிறந்த ஆவல் உடையவர்களாயிருக்கின்றோம். ஆனால், அப்படியே பெறுவதற்கு முன்னதாகச் செய்யவேணடும் ஏற்பாடுகளைச் செய்து வைக்கின்றோமா? சிறிதும் இல்லையே. பசியெடுத்த போது நல்ல உணவு உண்ணவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் பசியெடுக்கும் முன்னமே அவ்வுணவைச் சமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டுமன்றோ? மழை பெய்தாற் பயிர்செய்து பிழைக்க வழிதேடுபவர்கள் மழை வருதற்கு முந்தியே நிலத்தைத் திருத்திப் பதப்படுத்த வேண்டாமா? அழகான அறிவும் அழகான தன்மையும் இல்லாதவர்க்கு அழகு எங்கேயிருந்து வந்துவிடும்? நல்லவரல்லாதவரும் அழகுடையவராய் இருக்கக் காண்கின்றோமே என்றால், அவர்க்கு

உள்ள வெளிஅழகு முதலிற் பார்ப்பவர்க்குச் சிறிது கவர்ச்சியை உண்டு பண்ணுமேனும், பிறகு அவரோடு கலந்து பழகுவார்க்கு அவரிடத்திலுள்ள தீயதன்மை அருவருப்பை விளைவிக்குமாதலால் அது சிறிதும் அழகாகமாட்டாது. எட்டிப்பழம் பார்ப்பதற்கு எவ்வளவு அழகாயிருந்தாலும், அதனைச் சிறிது நாவிலிட்டால் அஃது எவ்வளவு அருவருப்பைத் தருகின்றது! அருமைச்சகோதரிகாள்! இதனைக்கொண்டு, பார்ப்பதற்கும் பழகுவதற்கும் இனிய அறிவும் இயற்கையும் உடையவர்களே உண்மையான அழகுஉள்ளவர்களென்று அறிந்து கொள்ளுங்கள்! நம் பெண் பாலாரில் எத்தனையோ பெயர் அருவருக்கத்தக்க அறியாமையும் தீயதன்மையும் தீயசெய்கையும் உடையவராயிருந்தும், இவற்றைத் திருத்திக் கொள்ளச் சிறிதேனும் முயற்சி செய்யாமல் உயர்ந்த ஆடை அணிகலன்கள் அணிந்து தம்முடம்பை மினுக்குவதில் மாத்திரம் மிகுந்த கருத்துடையவராயிருக்கின்றார்கள். இதனால் நம்மவர்க்கு ஆடை அணிகலன்கள் வேண்டுமென்பதை நான் மறுக்கவில்லை. என்றாலும், வெளியேயுள்ள உடம்பை அழகு செய்வது இரண்டாந்தரமாகவும், உள்ளேயுள்ள நம் அறிவையும் நினைவையும் அழகுசெய்வது முதற்றரமாகவும் நாம் கைக்கொள்ளல் வேண்டும். ஒரு வீட்டின் முன்வாயிலைக் கூட்டி மெழுகிக் கோலமிட்டுப் பூச்சாத்தி விளக்கிட்டு அழகுபடுத்துவது போலவே அவ்வீட்டின் உள்ளேயும் அங்ஙனமே துப்புரவு செய்துவைக்க வேண்டாமா? முன்வாயில் மாத்திரம் அழகாயிருக்கும்படி ஒப்பனைசெய்துவைத்து உள்ளே சென்று பார்த்தால் குப்பையும் கூளமும் முடை

நாற்றமும் இருளும் மலிந்துகிடக்க விட்டிருப்பது எவ்வளவு அருவருப்பை உண்டாக்குவதாகும்! இது போலவே நாம் நமதுடம்பை எவ்வளவுதான் ஒப்பனை செய்து அழகுபடுத்தினாலும் நமது உள்ளத்தையும் அங்ஙனமே அறிவினாலும் நல் நினைவினாலும் விளங்கச் செய்யாவிட்டால் அது சிறிதாயினும் பயன்படமாட்டாது. நாம் பெறும் பிள்ளைகளும் உயர்ந்தவராக மாட்டார்கள்.

உலகத்தில் மிகச்சிறந்து விளங்கிய மேன்மக்களைப் பெற்ற தாய்மார்களெல்லாம் அறிவாலும் நாகரிகத்தாலும் சிறப்புற்றிருந்தார்களென்பதைப் பழைய வரலாறுகளில் நாம் படித்தறிந்திருக்கின்றோம். தாய் எத்தன்மையுடையவளா யிருக்கின்றாளோ அவள் பெற்ற மக்களும் அத்தன்மை யுடையவர்களாகவே தோன்றுகின்றார்கள் என்பதற்குத் "தாயைப்போல பிள்ளை நூலைப்போல சீலை" "தாயைத் தண்ணீர்த் துறையில் பார்த்தால் பெண்ணை வீட்டிலா பார்க்க வேண்டும்." என்னும் பழமொழிகளே சான்றாகும். தாயானவள் சூல் கொண்டவளா யிருக்கும்போது நினைத்த நினைவுகளும், எண்ணிய எண்ணங்களும், அவள் வயிற்றிலுள்ள பிள்ளையின் மூளையிற் பதிந்து அதனை உருவாக்குகின்றன என்று இக்காலத்தில் மனநூல்வல்ல அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து உரைக்கின்றார்கள். நமது நாட்டில் பழைய கதையான பாரதத்திலும் இவ்வுண்மை நன்கு புலப்படுகின்றது. கண்ணபிரான் கருக்கொண்டிருந்த தன் தங்கைக்குப் பழைய நாளில் இருந்த போர்வீரர்களின் அரிய ஆண்மைச் செயல்களை எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தாரென்றும்,

அவற்றைக்கேட்டு வந்த சுபத்திரை அவைகளை மிக வும் வியந்து தன்கருத்தை அவ்வாண்மைச் செயல் களில் பதியவைத்தமையால் அவள் கருவில் அங்கினை வேறி நன்றாய்ப் பதியலாயிற்றென்றும், பிறகு அது பிள்ளையாய்ப் பிறந்து அவிமன்னியு என்னும் பெயர் பெற்று அஞ்சாநெஞ்சுள்ள வீரனாய்க் கண்டாரெல் லாம் வாய்மேற் கைவைத்து வியக்கும்படி அருந்திறல் ஆண்மையோடு பெரும்போரியற்றிப்பெயர்பெற்று நிக ரற்ற ஆண்மகனாய் விளங்கினதென்றும் அப்பாரதக் கதையில் நாம் படித்திருக்கின்றேமல்லேமோ? மேல் நாட்டில் நிகரற்ற போர்வீரனாய் விளங்கிய நெப்போலி யன் என்னும் மன்னர் மன்னனைப்பற்றி நம்மவர்க்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். அவன் முதலில் மிகவும் ஏழைமையான ஒரு குடும்பத்திற் பிறந்து, பிறகு ஒரு படையிற் சிறிய சம்பளத்திற்குப் போர்வீரனாய் அமர்ந்து, பின்பு நாட்செல்லச் செல்லத் தனது அஞ்சா ஆண்மையினாலும் நுண்ணறிவினாலும் மேன்மேல் உயர்ந்து, சில ஆண்டுகளில் ஒருபடைக்குத்தலைவனாய் ஏற்படுத்தப்பட்டான். அதன்பின்பு அவன் அரசர் பலர்மேல் எதிர்த்துச் சென்று அவரையெல்லாம் பெரும்போரில் தோல்வி யடையச்செய்து கடைசியாக இணையற்ற போர்வீரன் என்னும் பெயர் ஐரோப்பாக் கண்டம் முழுதும் விளங்க அரசர்க்கு அரசனாய்ப் புகழ்பெற்று நிலவினான். முதலில் ஏழைமையான நிலையிலிருந்த இம்மன்னவன் இத்தனை உயர்ந்தநிலை மைக்கு வரலானது எதனால் என்று அறிவுடையோர் சிலர் ஆராய்ந்து பார்க்க, அவனை ஈன்ற அன்னையே அவன் அங்ஙனம் உயர்ந்தநிலைமை யடைதற்குக் கார

ணமாயினள் என்பது புலப்படலாயிற்று. அவனை அவள் தனது வயிற்றிற் சூல்கொண்டிருந்தபோது, அவள் கற்றிவுடையளாயிருந்தமையின் ஆண்மையிற் சிறந்த போர்வீரன் ஒருவனது சரித்திரத்தைப்படித்து மிகுந்த மனக்கிளர்ச்சி உடையவளாய் இருந்தனளாம். தான்படித்த சரித்திரத்திற்கு உரியவனான போர்வீரனுடைய ஆண்மைச் செயல்களையும் சூட்பஅறிவின் திறமைகளையும் அவள் அடிக்கடி நினைந்து மகிழ்ந்து வரவே, அவள் வயிற்றிலிருந்த கருவும் அவளுடைய உயர்ந்த எண்ணங்கள் ஏறப் பெற்று மிக்க கிளர்ச்சியோடும் வளர்வதாயிற்று. இவ்வாறு கருவிலேயே அது தன்நினைவுகள் உருவேறப்பெற்றுப் பிறந்தமையால், பிறகு அஃது இம்மாநிலத்தவரெல்லாம் வியக்கத்தக்க அரிய ஆண்மைச்செயல்களைப் புரிந்து மன்னர் மன்னவனாய் விளங்கிற்று. இந்த இயல்பை உற்று நோக்கும் நம் பெண்மணிகள் தாம் சூல்கொண்டிருக்குங்காலத்தில் எவ்வளவு நல்ல நினைவும், எவ்வளவு நல்ல அறிவும், உடையவர்களாக இருக்கப்பழகிக் கொள்ளல்வேண்டும்!

கருக்கொண்டிருக்குங்காலத்திற் பிழைபட நடந்தால் அதனாற் பிள்ளைகள் சீர்கெட்டுப்போகின்றனர் என்பதற்கு உண்மையாக நடந்த சில நிகழ்ச்சிகளை இங்கெடுத்துச் சொல்கின்றேன். ஒருகால் ஒரு பெண் மகள் தான் சூல்கொண்டிருந்த மூன்றாந்திங்களில் ஒரு கரடிக்குட்டியைப் பார்த்துப் பெருந்திகில் அடைந்தாள். பின்னர் அக்கரு பிள்ளையாய்ப் பிறந்து பதினான்கு ஆண்டு உயிரோடிருந்தது. அப்பிள்ளை உயி

ரோடிருந்த காலமெல்லாம் கரடிக்குரிய குணமுஞ் செய்கையும் உடையதாயிருந்தது.

மற்றொருபெண்மகள் சூல்கொண்டிருந்தபோது ஒரு கிளிப்பிள்ளையினால் அச்சுறுத்தப்பட்டாள். பின்னர் அவள்பெற்ற பெண்குழந்தையானது கிளிப்பிள்ளையின் குரலும் செயலும் உடையதாயிற்று.

மற்றொரு பெருமாட்டி தலைநசுங்கிப்போன ஓர் யாட்டுக்குட்டியைப்பார்த்து மனம்மருண்டாள். அவள் ஈன்ற மகவானது தலையின் இருபுறமும் நசுங்கி நெற்றி பிதுங்கியிருந்தது. என்றாலும் அப்பிள்ளையின் அறிவு பாத்திரம் பழுது படாமல் விளங்கிற்றாம்.

சில ஆண்டுகளுக்குமுன் ஒரு கால் ஒரு கையுடன் ஒருபெண்பிள்ளை பிறந்தாள். அப்பிள்ளையைப் பலருங் காணும்படி கண்காட்சிசாலையிற் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். இரண்டு திங்களாகக் கருக்கொண்டிருந்த ஒரு பெருமாட்டி அப்பிள்ளையைப் பார்க்க மிகுதியும் விரும்பினாள்; தன் விருப்பப்படியே அதனைப் போய்ப் பார்க்கையில், அவளுக்கு அது மிகவும் புதுமையாகத் தோன்றினமையால் அப்பிள்ளையின் வடிவத்தை அவள் நிரப்பவுங் கருத்தாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் நண்பர்கள் அவளை அதினின்றுங் கட்டாயப் படுத்தித்தான் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார்கள். பிறகு அப்பிள்ளையின் வேறுபட்டவடிவம் அப்பெருமாட்டியின் உள்ளத்தில் மறக்கப்படாமல் பதியலாயிற்று. நாள் முழுதும் அதைப்பற்றியே பேசிவந்தாள், இரவிற் கனவிலும் அவ்வடிவத்தையே கண்டு வந்தாள். கடைசியாகத், தன் உள்ளத்திற் பதிந்த அவ்வடிவத்தைப் போலவே தனக்கும் பிள்ளை பிறக்கு

மென்னும் நினைவு அவளுக்கு உண்டாயிற்று. பின்னர்ப் பத்துத் திங்களும் கழித்து அவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தது; அப்பிள்ளையோ ஐயோ! ஒருகாலோடும் ஒரு கையோடும் கூடிய வேறுபட்டவடிவம் வாய்ந்ததாய் இருந்தது!

இவ்வாறே சூல்கொண்டிருக்குங் காலங்களில் தாயானவள் எண்ணிய எண்ணங்களும் நினைத்த நினைவுகளும் அவள் வயிற்றகத்தே வைத்திருக்கும் கருவில் எளிதாகப் பதிந்துவிடுகின்றன. பெரும்பாலும் நம் பெண்மக்கள் வீண்பேச்சுகளையும் வீணான எண்ணங்களையும் எந்நேரமுங் கையாளுகின்றவர்களாய் இருத்தலால் இவர்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளும் இவர்களோடொத்த பயனற்ற தீயதன்மை உடையவர்களாகவும் அறியாமை உடையவர்களாகவும் இருக்கின்ருர்கள்! பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையின் இயற்கை சிறிதாகவும் தாயின் இயற்கை பெரிதாகவும் பதிவது மேலெடுத்துக்காட்டிய நிகழ்ச்சிகளால் செவ்வையாகப் புலப்படுதலின் தாய்மார் சூல் கொண்டிருக்குங்காலங்களில் தீய நினைவேனும் தீய சொல்லேனும் தீய செயலேனும் தம்மிடத்துண்டாவதற்குச் சிறிதும் இடந்தரலாகாது.

இனிக் கருக்கொண்டிருக்கும்போது நல் நினைவும் நற்சொல்லும் நற்செயலும் உண்டாவதற்குச் சிறு பொழுது முதற்கொண்டே அந்நல்வழிகளிற் பழகும் பழக்கம் இன்றியமையாததாய் இருத்தலின் பெண்மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தம் இளந்தைக்காலந்தொட்டே தக்கவர்களை அணுகிச் சிறந்த நூல்களைக் கற்றறிந்து தம்மறிவை வளர்த்துக்கொள்வதோடு, பயன்படாத சொல்லும் பயன்படாத செயலும் தம்மிடத்தில் உண்

டாகாதபடி நிரம்பவுங் கருத்தாய் நடந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். பெண்மக்களுக்குள்ளே வீணானவர்களுடன் பழகும் நேசத்தால் அவர்களுக்குள்ள வீண்தன்மைகள் எல்லாம் தமக்கும் படியுமாதலால், அவர்களுடன் கலந்து பழகாதபடி தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்வது உயர்ந்த நிலைமையினையும் உயர்ந்த புதல்வர்களையும் பெறவிரும்பும் பெண்மக்களுக்கு இன்றியமையாத கடமையாகும். சிறுபோது முதற் பழகும் பழக்கம் நல்லதாயிருந்தால், அப்பழக்கத்திற்கு ஏற்றபடி மங்கையர் தாம் கருக்கொண்டிருக்குங் காலங்களில் நல்நினைவும் நற் சொல்லும் நற் செயலும் உடையராவர்; சிறுபோதிற் பழகியபழக்கம் தீயதாயிருந்தால் அதற்கு இசையவே அவர் கருக்கொண்டிருக்குங் காலங்களிலும் தீய நினைவுஞ் சொல்லுஞ் செயலும் உடையராவர். சிறுபொழுதில் உண்டான பழக்கத்தைப் பிறகு இடையிலே மாற்றிக்கொள்வது எளிதிலே முடிவதன்று. இதைப்பற்றி முதலிலேயும் சிறிது பேசியிருக்கின்றேன். முள் நிறைந்துள்ள உடை கருவேல் முதலான மரங்களை அவை சிறு செடிகளாய் இருக்கும்போதே களைந்தெறிவது எளிதிலே முடியும்; அங்ஙனம் அப்போது களையப்படாமல் விடப்பட்டால் அவை பருத்து வளர்ந்து பின்னர் எளிதிலே அகற்றப் படாதனவாய் இருந்து துன்பத்தைத்தரும் அல்லவோ? இதுபோலவே, சிறுபோதில் தீய பழக்கம் ஏறவிட்டால் கருக்கொண்டிருக்குங்காலத்தில் அதனை எவ்வளவுதான் நீக்க முயன்றாலும் அது நீங்காதாய் வந்து தாயையும் பிள்ளையையும் ஒருங்கே கெடுத்துவிடுமென்று திண்ணமாய் உணரல்வேண்டும். இனி, ஒரு

தோட்டத்திற் சிறு செடிகளாய் வைத்துப் பயிராக்கிய தென்னை மா பலா வாழை முதலியன காலஞ் செல்லச் செல்ல மிகப் பெரியனவாய் வளர்ந்து மிகவுந் தித்திக்கும் பழங்களைத்தந்து உண்பார்க்கு உடம்பையும் வளர்த்து இன்பத்தையும் விளைத்தல்போலச், சிறு பொழுதிலே தாய்மார்க்கு உண்டான நற்பழக்கமானது அவர் கருக்கொண்டிருக்குங் காலத்தும் அவரைத் தூயராய் வைத்து, அவர் ஈனும் மக்களையும் பெறுதற்கரிய அழியாச் செல்வங்களாக்கிப் பேரின்பத்தை விளைவிக்குமென்பதனை நாம் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ! சகோதரிகளே, இவ்வுண்மையை நம்மிற் பெரும்பாலார் உணராமையினாலன்றோ தாம் கருக்கொண்டிருக்கும்போது பிழைபடநடந்து அதனால் தீய பிள்ளைகளைப்பெற்றுத் தம்வாழ்நாள்முழுதும் தாமும் துன்பத்தைஅடைந்து, பிறரையும் துன்பத்திற்கு உள்ளாக்குகின்றார்கள். ஆ! நம் பெண்மக்களின் பேதைமைச் செயல் நினைக்குந்தோறும் நம் உள்ளத்தை நீராய் உருக்குகின்றதே! நம்பெண்மக்களைப் பாதுகாத்துவரும் ஆண்மக்களாயினும் இவைகளையெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்து அவர்களைச் சீர்திருத்துகின்றார்களாவென்றால் பெரும்பாலும் ஆண்மக்களும் கல்வியறிவு இல்லாதவர்களாயிருத்தலால் அவர்களும் அதுசெய்ய மாட்டாதவர்களாகவே இருக்கின்றனர். இங்ஙனம் ஆண்பாலார் பெண்பாலார் இருவரும் அறியாமையென்னும் இருளில் குடியிருப்பவர்களானால் நாமும் நம்மக்களும் முன்னேறுவதெப்படி! சொல்லுங்கள் தாய்மார்களே!

இனியேனும் இங்ஙனம் அசட்டையாயிராமல்

ஆண் பெண் என்னும் இருதிறத்தாரும் உயர்ந்த நூல்களைக் கற்றும், கற்றறிவுடையோர் சொல்லும் பொருள்களைக் கேட்டும், அவற்றின்படி நடந்து நல்லமக்களைப் பெறுதற்கும், பெற்ற மக்களைச் சீர்திருத்தி வளர்த்தற்கும் நிரப்பவும் முயற்சிசெய்தல் வேண்டும். எல்லாம் ஊழ்வினையால் ஆகும் என்றும், அவரவர் ஊழ்வினைக்குத் தக்கபடி நல்ல பிள்ளைகளோ தீயபிள்ளைகளோ பிறப்பரல்லது நம்மாலாவது ஒன்றுமில்லையென்றும்சொல்லிச் சோம்பேறிகளாய் வாழ்நாளை வீழ்நாளாக்கழிப்பது பெரிய பொல்லாங்கினைத்தரும். ஊழ்வினையால் வந்த நோயை நம் செயலால் நல்லமருந்துண்டு தீர்த்துக்கொள்வதுபோலப் பழவினையால் நமக்குநேர்ந்த துன்பங்களையும் சிவபெருமானை எண்ணி முயன்று நாம் தீர்த்துக்கொள்ளல்வேண்டும். மார்க்கண்டேயர் தமக்கு ஏற்பட்ட பதினாறு ஆண்டைச் சிவபெருமான் திருவருட்டுணையால் என்றும் பதினாறாக ஆக்கிக்கொள்ள வில்லையா? ஆதலால், நாமும் தீய நினைவுகளையும் தீயசெயல்களையும் விட்டு முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமானை இடைவிடாது தொழுதுகொண்டும், எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பும் இரக்கமும் உடையராய் நடந்தும், அறிவுடையோர் நூல்களை இடைவிடாது கற்றும். அவர் பொன் மொழிகளைக் கேட்டும், தூய நினைவும் தூய சொல்லும் தூய செயலும் உள்ளவர்களாய் ஒழுகி வருவோமாயின் உலகத்தாரால் நன்கு மதிக்கப்படும் நல்ல பிள்ளைகள் நமக்குப் பிறப்பார்களென்பது திண்ணம். பிள்ளைகள் நல்லவராதற்கும், தீயவராதற்கும் நம் தாய்மார்களே முதன்மையான வழிகாட்டிகளாயிருத்தலால் அவர்கள் இக்

கடமையின் பொருட்டாகவாவது நல்லறிவுடையவர்களாய்நடக்க மிகவும் பழகிக்கொள்ளல் வேண்டும். தாய்மார் மிகவுந்துன்புற்றுப் பிள்ளைப் பெறுதலும், பெற்ற பிள்ளை பலவகை நோய்களுக்கு இரையாகி மடிதலும், அங்ஙனம் மடியாது தப்பித்தவறிப் பிழைத்த பிள்ளைகளும் தீயராய்ப் போதலும் எல்லாம் தாய்மார்களின் அறியாமையினாலும் தீயசெய்கைகளாலும் சோம்பலாலுமே விளையுந்துன்பங்களேயல்லது வேறில்லையென்று என் அருமைச் சகோதரிகளே! நீங்கள் திண்ணமாய் நம்புங்கள்! நம் அருமைத் தாய்மார்கள் மாத்திரம் கற்றறிவுடையவர்களாகவும், நல்லன்பும் நல்லெண்ணமும் உடையவர்களாகவும் இருந்தால் இத்துன்பங்கள் தலைக்காட்டுமா? எல்லாரும் நல்லறிவுடையராகவும் நல்லன்பும் நல்லெண்ணமும் நற் செய்கையும் உடையவராகவும் விளங்க இந்த நில உலகம் தேவர்கள் உறையும் வானுலகமேயாகி, இந் நிலவாழ்க்கை தேவர்கள் வாழும் இன்பவாழ்க்கையே யாகி, எல்லாம் இன்பமேயாய், எல்லாம் அன்பேயாய், எல்லாம் அருளே ஆய் விளங்குமென்று உறுதியாய் நம்புங்கள்! நம் மக்களுக்குச் செய்பவேண்டிய இப்பெருங் கடமையை நாம் வழுவாது செய்துவருவோமாயின் எல்லாம்வல்ல சிவபெருமான் நமக்கு அருள்புரிவது திண்ணமென்றும் உறுதியாய் நம்புங்கள்! ஓம் சிவாயநம.